

卷

一

深

庭

篇

ภาคแรก

เรือนชั้นใน

จุดเริ่มต้นของเรื่องราว

“รักแรก บางครั้งอาจจบลงด้วยการทะเลาะวิวาทในเวลาที่ได้มัน”

เรื่องราวมันเป็นแบบนี้

ฤดูร้อนปีหนึ่ง ฉันได้ข่าวจากแม่ว่าจางจื่อเยร์กำลังจะแต่งงาน แม่กำลังผัดมันฝรั่งเส้นในกระทะพลางพูดว่า “นี่หมินหมิน จางจื่อเยร์ที่อยู่ชั้นล่างจะแต่งงานแล้วนะ ลูกรู้หรือเปล่า”

ตอนนั้นฉันกำลังเคี้ยวเอ็นวัวอย่างเอาเป็นเอาตาย พอได้ยินที่แม่พูดก็ตกใจจนกัดลิ้นตัวเองเข้า น้ำตาไหลพราก โอ๊ย! เจ็บอย่าบอกใคร

แม่พูดต่อว่า “บ้านเรากับบ้านจางเป็นเพื่อนบ้านกันมานาน ตอนทีแม่กับพ่อเพิ่งมาทำงานที่นี่ จางจื่อเยร์เพิ่งจะแค่ห้าขวบ เด็กคนนั้นฉลาด รู้ความตั้งแต่เล็ก พอโตขึ้นหน้าทำงานการก็ดี ลูกเคยเห็นแฟนเขาไหม ได้ยินว่าเป็นนางแบบเหรอ”

ฉันปาดน้ำตาพลางตอบแม่ด้วยเสียงอู้อี้ “ไม่ใช่นางแบบ แต่ทำงานบริษัทโฆษณาต่างหาก”

“เอาเป็นว่าป่าหวังของลูกก็หมดหวังเสียที” แม่พูดด้วยท่าทางดีใจ “ลูกว่าเราจะให้ของขวัญอะไรดี แค่นี้ของงานแต่งงานคงไม่พอ”

ฉันยิ้มเย็นแฝงความร้ายกาจ พูดว่า “ของขวัญแต่งงานเหรอ ไม่เห็นจะยาก ก็ลอกลายภาพแกะสลักซุนกง^๑ ที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษตระกูลเชื้อเรา

---

^๑ ภาพวาดการมีเพศสัมพันธ์ของจีนในสมัยโบราณ นักวิชาการบางคนมองว่าภาพวาดดังกล่าวเป็นสื่อการสอนเพศศึกษาในสมัยโบราณของจีน

ให้ลักรูป น่าจะเหมาะที่สุดแล้ว”

แม่ยกตะหลิวขึ้นทำท่าจะตีฉันพลางพูดว่า “เป็นเด็กเป็นเล็ก หัดจำอะไร ที่มันดี ๆ บ้าง ที่พูดมานี้แน่ใจนะว่าออกมาจากปากเด็กผู้หญิง”

ฉันแบ่ปากพลางหัวเราะ หัวเราะไปก็เจ็บลิ้นไป แล้วพูดว่า “จะแต่งงานอยู่ แล้ว ยังต้องอายุอะไรอีก มีลูกมีหลานสืบสกุลเป็นเรื่องธรรมชาติ พวกเราเป็นใคร เป็นคนในตระกูลแพทย์แผนจีนแซ่เซี่ยเซี่ยวนะแม่”

“ชื่อเสียงของตระกูลเซี่ยที่สั่งสมมาร้อยปี เห็นที่จะต้องพินาศเพราะมือแกลนี้แหละ” แม่จ้องฉันตาเขม็ง

ฉันหะหรือ ฉันทำอะไรเสื่อมเสีย

แน่นอนล่ะว่า นอกจากผิวฉันจะไม่ขาวเนียนเหมือนแม่ รูปร่างไม่สูงโปร่ง เหมือนพ่อ พรสวรรค์ด้านการแพทย์ของตระกูลเซี่ยยังถ่ายทอดมาถึงฉันไม่มาก ตอนแรกที่เลือกเรียนแพทย์แผนจีนก็เพราะคะแนนวิชาสายศิลป์ห่วยแตกและไม่ได้ชอบสาขาวิชาไหนเป็นพิเศษ สุดท้ายก็เลยเลือกเรียนไปตามน้ำ

พอคนนอกที่ไม่รู้ที่มาที่ไปรู้เข้าก็มักจะเอ่ยปากชม “ห่วยหมีนมีความมุ่งมั่น ที่จะสืบทอดวิชาความรู้ของบรรพชนให้รุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไปสินะ”

ทุกครั้งที่ได้รับคำชมแบบนี้ บ้านเราก็มักจะยิ้มเห่ยก ๆ

คนในตระกูลเซี่ยรุ่นเดียวกับฉันมีหกคน สามคนสอบติดมหาวิทยาลัยชั้นนำ สองคนไปเรียนต่างประเทศ ส่วนที่เรียนอยู่ในสถาบันลำดับต้น ๆ ในกลุ่มสถาบันชั้นนำของประเทศ^๓ ก็มีแต่ฉันคนเดียวเท่านั้นแหละ แม่จึงมักจะถอนหายใจด้วยความผิดหวังอยู่เรื่อย ที่เซี่ยห่วยหมีนคนนี้ไม่พยายามดิ้นรนชวนขายให้แม่ได้ เอาไปอวดใครต่อใครบ้างเลย

ที่จริงแม่ไม่ควรคาดหวังกับลูกสาวคนหนึ่งสูงขนาดนั้น ถ้าหากฉันพยายามดิ้นรนชวนขายไปเสียทุกเรื่อง คงเครียดจนหัวระเบิดไปนานแล้ว

^๓ สถาบันอุดมศึกษาในประเทศจีนมีการจัดแบ่งตามคุณภาพการจัดการศึกษาออกเป็นหลายระดับชั้น และในแต่ละระดับชั้นจะมีการจัดอันดับของสถาบันการศึกษาอีกชั้นหนึ่งด้วย

ฉันเรียนแพทย์แผนจีน ยึดหลักสายกลาง ไม่ว่าเรื่องไหนก็จะทำเต็มที่แค่เจ็ดส่วน เท่านั้นก็พอใจแล้ว ใครๆก็อยากจะแย่งที่หนึ่งกันทั้งนั้น ชาตฉันไปสักคนก็คงไม่เป็นไร ฉันใจกว้างพอที่จะเสียสละเป็นแค่นี้ไปไม้ลิ้เขียวเสริมดอกไม้ให้มีสีสันสวยงามขึ้น

ตระกูลเซียเป็นตระกูลแพทย์แผนจีน พอมาถึงสองรุ่นหลังของตระกูลเราก็มีพี่ชายที่เป็นลูกพี่ลูกน้องฝ่ายพ่อเรียนแพทย์แผนตะวันตก ส่วนพ่อฉันสืบทอดรื้อนหอมของปู่ตั้งแต่ปีที่ฉันเกิด ถึงตอนนี้ก็ยี่สิบเอ็ดปีแล้ว

ยี่สิบเอ็ดปี ฉันคิด ฉันรักจางจื่อเยว่มากก็น่าจะยี่สิบเอ็ดปีแล้วเหมือนกัน

บ้านจางเป็นเพื่อนบ้านกับเรามาเนิ่นนาน ย้ายบ้านมาสามครั้งก็มาเป็นเพื่อนบ้านกันทุกครั้ง นี่ไม่ใช่วาสนาที่ต้องกันแบบธรรมดาเลย

จางจื่อเยว่แก่กว่าฉันหกปี ตอนที่ฉันยังเล็ก หน้าตามอมแมมซึ้งกักรังเขาก็เป็นหน่วยเขารชนกของหน้า* แล้ว พวกผู้ใหญ่ชอบบอกว่าเด็ก ๆ จำอะไรไม่ได้ แต่ฉันกลับจำได้แม่นว่าจางจื่อเยว่รูปร่างสูงโปร่ง หล่อเหลาสะดุดตาตั้งแต่ตอนที่ยังเป็นเด็ก

ถ้าหากตอนนั้นมีผู้ใหญ่มาถาม ฉันจะบอกว่า ‘แม่นได้จื่อเยว่มาครองจักเก็บทราชมเชยไว้ในเรือนทอง’

แต่ก็ไม่มีใครมาถามฉันแบบนี้ แล้วฉันก็ไม่มีปัญญาสร้างเรือนทองไว้ซ่อนคนเป็น ๆ ด้วย ดังนั้นฉันจึงได้แต่แอบรักเขาข้างเดียวมาตลอด

หลังจากจางจื่อเยว่จบปริญญาเอก เขาก็ทำงานวิจัยด้านฟิสิกส์นิวเคลียร์ เวลาได้คุยกับเขา ก็จะมีรู้สึกราวกับชะตาของสิ่งมีชีวิตทั้งหลายบนโลกนี้ล้วนอยู่ในกำมือของปัญญาชนอย่างพวกเขา ตอนนี้เขากลายเป็นชายหนุ่มมากความสามารถที่มีชื่อเสียง ทั้งหล่อ ทั้งสูงสง่า มาดเท่ สาว ๆ ที่ตามจับเขาสวยขนาดประกวดนางงามได้ แถมยังมีมากถึงขนาดจัดงานประกวดนางงามจักรวาลได้เลย แต่ดูเหมือนว่าจางจื่อเยว่จะไม่ถูกใจใครเลย เลือกแล้วเลือกอีกเหมือนกับหวังดีเลือก

---

* Young Pioneers of China องค์การเยาวชนสำหรับเด็กอายุ ๖-๑๔ ปี ดำเนินการโดยสันนิบาตเยาวชนคอมมิวนิสต์ ภายใต้พรรคคอมมิวนิสต์จีน

นางสนม

พอเห็นแบบนี้ ฉันก็ยังไม่กล้าคิดเข้าไปใหญ่

อย่างทีบอกไปแล้วว่าฉันเป็นคนไม่โลภมาก กินข้าวก็กินอ้อมแค่แปดส่วน ทำอะไรก็เต็มทีแค่เจ็ดส่วน จางจื่อเยว่เห็นฉันเป็นน้องสาวข้างบ้าน สถานภาพพิเศษนี้ได้มาจากการเป็นเพื่อนบ้านกับเขามาสี่สิบปี ไม่มีผู้หญิงคนไหนจะมาแย่งตำแหน่งนี้ได้ ยิ่งคิดไปไกลฉันก็ยิ่งเลยเถิด

แต่แล้วราวกับฟ้าผ่าในวันฟ้าโปร่ง จู่ๆ จางจื่อเยว่ก็ตัดสินใจแต่งงานกับคุณหลี่เยียน แฟนสาวที่กำลังคบหากันอยู่ คนรักคนแรกของฉันกลายเป็นสามีคนอื่นไปแล้ว ตั้งแต่นั้นไป น้องสาวข้างบ้านคนนี้จะกลายเป็นคนแปลกหน้า

ฉันเคยเห็นคุณหลี่เยียน เธอเป็นคนเก่งในวงการโฆษณา สวย ขาว เหมือนนางแบบโฆษณา เมื่อยืนคู่กับจางจื่อเยว่ ใครๆ ก็อดอ่อยปากชมไม่ได้

ในใจฉันเกิดความคิดชั่วร้าย คนเก่งแต่งงานกับคนเก่ง ลูกออกมาอาจเป็นเด็กประหลาดก็ได้

สรุปคือฉันนอกหัก แล้วก็ดันมาออกหักช่วงปิดเทอมหน้าร้อน นอกจากจะต้องแกว่ร่วอยู่กับบ้านไม่มีที่ไปแล้ว ยังต้องผืนตีหน้าระรื่นทุกวัน พอปิดไฟนอนตอนกลางคืนก็ต้องน้ำตาตกอยู่ในความมืด

ความหอมหวานและความขมขื่นของรักแรกมีเพียงตัวเองเท่านั้นที่รู้ ฉันคอยแล้วคอยเล่า หวังว่าสักวันจางจื่อเยว่จะมาเคาะประตูบ้านฉัน พอเปิดประตูออกมา ก็บอกกับฉันว่า “หมินหมิน พี่คิดได้แล้วว่าคนที่พี่ชอบคือเธอ”

แต่เรื่องแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้น จางจื่อเยว่เห็นฉันมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก ตั้งแต่ฉันยังใส่กางเกงเปิดกัน^๔ ตั้งแต่ฉันเริ่มใส่เฟิร์สส์บรา เขารู้แม่กระทั่งประจำเดือนฉันมาวันที่เท่าไร เขาไม่ได้มองว่าฉันเป็นน้องสาวหรือน้องชาย เขี่ยหุยาหยหมินก็คือเขี่ยหุยาหยหมิน เขี่ยหุยาหยหมินไม่ใช่เด็กสาวที่อ่อนไหวในเรื่องความรักแบบหนุ่มสาว ถึงอย่างไรเขาก็จะแต่งงานแล้วนี่ละ เขาก้าวเข้าใกล้สภาพหัวล้าน พุงโย้

---

^๔ กางเกงสำหรับเด็กทารกและเด็กเล็ก เป็นกางเกงที่เปิดบริเวณเป้าด้านหลังเพื่อให้แหวกเป็นช่องได้สะดวกเวลาเด็กซึบถ่าย

และโรคริตสีดวงทวารไปอีกก้าวหนึ่ง ขณะที่ฉันอายุยังน้อยอยู่ไม่ใช่หรือ
แต่ฉันก็ยังรู้สึกเสียใจอยู่ดี

ฤดูร้อนปีนี้ร้อนกว่าปกติ อากาศเย็นสบายของเมืองชายทะเลเล็กๆ กลับกลายเป็น
อากาศร้อนเหมือนเตาไฟของพื้นที่แถบริมแม่น้ำฉางเจียง ร้านหม้อของที่บ้าน
กิจการดีมาก คนใช้เดินเข้าออกร้านไม่ขาด ต่างก็เป็นโรคลมแดด พ่อชอบทำบุญ
ช่วยเหลือคน จึงทำตัวเหมือนปราชญ์สมัยโบราณ แจกชาสมุนไพรดับร้อนที่หน้า
ประตูร้านหม้อให้ดื่มกันฟรีๆ

บ้านเราไม่มีลูกชาย ฉันจึงกลายเป็นแรงงานจำเป็น ต้องยืนที่หน้าประตูร้าน
ทุกวัน คอยต้มน้ำ ต้มชา พลางแจกชาพิเศษดับร้อนให้คนที่ท้องเที่ยว คนสัญจร
และขอทาน

แม้งานนี้จะเป็นงานที่ได้บุญมาก แต่สภาพลักษณะของฉันกลับต่ำต้อยเสีย
เหลือเกิน มีเด็กชายตัวเล็กๆ คนหนึ่งถามแม่ว่า “ทำไมขอทานแจกของให้เราด้วย
ล่ะแม่”

ฉันซึ่งยืนจนเหงื่อชุ่มหลัง ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง ส่งสายตาศีฆาตจน
เด็กคนนั้นตกใจกลัววิ่งหนี พอไปส่องกระจก ฉันก็ตกใจตัวเองเหมือนกัน ไม่รู้ว่า
ยายผีผมกระเซิงหน้าเ็นดูอาฆาตแค้นในกระจกนี้มันเป็นใคร

ฉันใช้สองมือเวลาน้ำเย็นล้างมืออย่างลวกๆ มัดผมขึ้น แล้วสุดท้ายใจลึกๆ

“เข้มแข็งเข้าไว้ เชี่ยวหายหมิน เธอไม่ได้ชี้เหร่ แถมยังทำงานเก่งพอตัว
ยังมีผู้ชายอีกเยอะที่เพียรพยายามจะได้แต่งงานกับผู้หญิงอย่างเธอ ปล่อยให้
จางจื่อเยวี่กลายเป็นอดีตไปซะเถอะ”

ฉันเปิดประตูห้องน้ำออก ไปหน้ายิ้มแย้มของจางจื่อเยวี่อยู่ตรงหน้าฉัน

ฉันชนลูกชู้ไปทั้งตัว ที่ฉันพูดไปเมื่อกี้เขาได้ยินหรือเปล่า ทำยังไงดีเนี่ย

ให้ตายเถอะ จะยืนตรงไหนก็ไม่ยืน ทำไมต้องมายืนหน้าประตูห้องน้ำด้วย

ฉันพูดตะกุกตะกัก “เมื่อกี้หนู...ร้อนมาก ร้อนจนมีนหัว...”

จางจื่อเยวี่ยิ้มแล้วพูดว่า “หมินหมิน ตกใจอะไรขนาดนั้น พี่แค่เลิกงาน
แล้วผ่านมาทางนี้ ก็เลยแวะมาเอายาแก้หวัด แล้วก็รับเธอกลับบ้านด้วยกันซะเลย”

เขาสุขภาพอ่อนโยนเหมือนเคย ฉันพินิจพิเคราะห์สีหน้าเขาอย่างละเอียด ไม่เห็นอะไรผิดปกติ จึงค่อยโล่งอกขึ้นเล็กน้อย

“ที่บ้านใครเป็นหวัดหรือคะ”

“พ่อพี่น้อง”

ฉันหยิบยาและจัดการห่อด้วยความชำนาญ จางจื่อเยว่มองดูท่าทางของฉัน แล้วถามว่า “หมิ่นหมิ่น เรียบจบแล้วจะสืบทอดกิจการของที่บ้านมั๊ย”

“น่าจะคะ” ฉันตอบ

ที่จริงในฝันของฉัน ฉันวาดภาพไว้ว่าตัวเองจะสืบทอดกิจการร้านหม้อนี้ มีจางจื่อเยว่เป็นสามี ตอนกลางวันฉันตรวจรักษาคนไข้ พอกลางคืนก็ดูตามชมจันทร์ กับเขาบนตาดฟ้า คุยเรื่องบทกวีไปจนถึงเรื่องปรัชญาชีวิต ไม่ต้องรำรวยอะไร แต่ชีวิตแบบนี้ช่างอบอุ่น

แต่ตอนนี้จางจื่อเยว่กำลังจะเป็นสามีคนอื่นแล้ว ความฝันของฉันพังทลายลงในชั่วพริบตา เส้นทางข้างหน้ากลายเป็นความพรวน

บางทีฉันอาจจะสอบเรียนต่อปริญญาโท เด็กสาวที่อับจนหนทางมีทางออกทางเดียวคือเรียน ท่ามกลางภูเขาตำราย่อมมีหนทางเสมอ

ร้านหม้ออยู่ใกล้บ้าน เราสองคนจึงค่อยๆเดินไป ไฟถนนส่องสว่าง สองให้เห็นเงาของเราสองคนที่ทอดยาวเหลือเกิน โลกนี้ช่างกว้างใหญ่ เราก็มองต่างจากเด็กสองคน ฉันอยากให้เวลาและสถานที่ในขณะนี้ทอดยาวออกไปเรื่อยๆ ไม่มีสิ้นสุดยาวไปจนถึงวันสิ้นโลก

จางจื่อเยว่พูดขึ้นว่า “พักนี้ดูเธอมีเรื่องไม่สบายใจ เหมือนคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา”

ฉันเกลียดเวลาที่ผู้ชายถามแบบนี้ที่สุด หลายครั้งถ้าพวกเขารู้จักจุดคิดลึกนึกก็จะมีเรื่องอึกอึ้งกำลังหัวใจสลายเพราะพวกเขาอยู่ แต่สมองของพวกเขาผู้ชายมักไม่เข้าใจเรื่องทำนองนี้หรอก

ฉันถามเขาว่า “พวกพี่ได้ฤกษ์แต่งงานหรือยัง”

เขาคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงยิ้มและตอบว่า “งานเลี้ยงแต่งงานจะจัดวันที่สิบเก้า

เดือนเก้า”

“ตัวเลขเป็นมงคลมากเลยนะคะ แล้วเรือนหอตกแต่งเรียบร้อยแล้วรึยัง”

จางจื่อเยว่พยักหน้าตอบว่า “เสร็จหมดแล้ว เธอจะแต่งงานแต่งที่ไหน”

ฉันทื่นหน้าตั้งไปหมด ผ่านไปครู่ใหญ่จึงค้นคำพูดตอบออกไปว่า “ตอนนั้นเปิดเทอมแล้ว ไม่น่าจะมาได้...”

จางจื่อเยว่มีสีหน้าผิดหวัง ใบหน้าผิดหวังของเขาช่างดูดี ตอนนั้นฉันรู้สึกว่าการที่ตัวเองไม่ไปร่วมงานแต่งงานของเขาคงทำให้เขาเสียใจมาก จึงเกือบตัดสินใจไปแล้วว่า ไม่ว่าจะน้ำจะท่วมหรือพายุไต้ฝุ่นจะเข้า ฉันก็ต้องไปงานแต่งงานของเขาให้ได้ แต่สถิติที่เหลืออยู่น้อยนิดในตอนนั้นปิดปากฉันไว้ได้ทัน

ต่อให้มาร่วมงานได้ ฉันก็คงไม่รีไปดูคนที่ตัวเองรักแต่งงานกับหญิงอื่นหรอก พวกเขารักกันหวานชื่นดูดีเต็ม ขณะที่ฉันต้องนั่งตี้อย่างเดียวดาย จะทำให้ตัวเองวางตัวลำบากขนาดนั้นไปเพื่ออะไร

เราเดินเข้าไปในลิฟต์ด้วยกัน ห้องของจางจื่อเยว่ถึงก่อนชั้นที่ฉันอยู่หนึ่งชั้น แต่เขากลับกดปุ่มชั้นที่ฉันอยู่ปุ่มเดียว เขาคงจะไปส่งฉันให้ถึงห้องก่อน เขาเป็นคนใส่ใจรายละเอียด ยิ่งคิดถึงข้อดีของเขา ฉันก็ยังอิจฉาเหลือเกิน

ในลิฟต์มีแต่เราสองคน บรรยากาศเต็มไปด้วยความกระอักกระอ่วน เมื่อฉันหันหน้าไปด้านข้างก็เห็นปกเสื้อของเขาชุ่มไปด้วยเหงื่อ ที่หน้าอกเป็นรอยเปียกรูปตัววี คางเหลี่ยมของเขามีรอยสีเขียวเล็กน้อยจากการโกนหนวด เห็นท่อนแขนแข็งแรงใต้แขนเสื้อที่พับขึ้นมา แล้วยังไหลกับแผ่นอกกว้างของเขไปอีก ทั้งหมดนี้กำลังจะกลายเป็นของผู้อื่นอีกคน พวกเขาจะได้ใช้ชีวิตที่สวยงามร่วมกันในสวนสวย ส่วนฉันถูกกันอยู่นอกขอบ

ฉันถอนหายใจด้วยความสลดครั้งหนึ่ง

ทันใดนั้นพื้นลิฟต์ก็สั่น หลังจากหลุดไปในลิฟต์ติดๆ ดับๆ อยู่หลายครั้ง ลิฟต์ก็ค้างเสียงดังกึก

ฉันกับจางจื่อเยว่มองหน้ากันแล้วพูดว่า “ลิฟต์ค้าง?”

จางจื่อเยว่พบเจออะไรมามาก ดั่งนั้นจึงมีสติ ไม่ตื่นตกใจ เขารีบกดปุ่มเลขชั้นทุกปุ่ม แล้วก็กดปุ่มฉุกเฉิน

“เราติดอยู่ในลิฟต์ตึกหก โชนสอง ลิฟต์ขึ้นไปได้แค่ครั้งเดียวก็ค้าง รีบส่งคนมาดูด้วยครับ”

ฉันลองประเมินดู ตอนนี่ลิฟต์น่าจะค้างอยู่ระหว่างชั้นสิบสามกับชั้นสิบสี่ ถ้าลิฟต์ขึ้นไปได้ก็จะต้องค้ำยันแน่นอน แต่ถ้าลิฟต์เกิดร่วงลงไป ฉันกับจางจื่อเยว่คงจบเห่

เวทดาเจ้าขา! เหมือนว่าหนูจะไม่เคยอธิษฐานขอให้ตายวันเดียว เดือนเดียว ปีเดียวกับจางจื่อเยว่นะคะ

จางจื่อเยว่ปลอบ “หมินหมินไม่ต้องกลัวนะ อีกเดี๋ยวก็มีคนมาช่วยเราแล้ว”

ฉันนะไม่ได้กลัวหรอก ถึงอย่างไรก็มีคนที่รักอยู่เป็นเพื่อน แต่เขาสี กำลังจะเป็นเจ้าบ่าว ชีวิตอันแสนสวยงามกำลังจะเริ่มต้น ถ้าต้องมาเจอจุดจบแบบนี้ คงง่ายเกินไปหน่อย

ฉันอยากทำให้บรรยากาศผ่อนคลายขึ้นมาบ้าง ก็เลยพูดเล่นไปว่า “พี่จื่อเยว่ พี่คิดถึงใครมากที่สุดตอนนี้”

จางจื่อเยว่ก็ไม่ได้ถึงว่าฉันจะถามคำถามนี้ เขาอึ้งไปครู่หนึ่งแล้วตอบว่า “คิดถึงใครมากที่สุดเหรอ ก็ต้องเป็นคนที่จะมาช่วยพวกเราไง”

ว้ออะไรนะ “พี่ควรจะตอบว่าคิดถึงพี่หลีเยียนที่สุดซี้”

จางจื่อเยว่หัวเราะแล้วพูดว่า “คิดถึงเธอเหรอ คิดถึงแล้วจะช่วยให้เราออกจากลิฟต์ได้ไหม”

ฉันตอบกลับไปว่า “พี่นี่ไม่โรแมนติกเอาซะเลย พี่หลีเยียนเขาชอบพี่ตรงไหนกันนะ”

“พี่จะไปรู้ได้ไง” จางจื่อเยว่ตอบอย่างกลืนไม่เข้าคายไม่ออก “คำถามนี้มีแต่ผู้หญิงเท่านั้นแหละที่ชอบถาม”

ฉันรวบรวมความกล้าแล้วถามออกไปว่า “อะไรเป็นเหตุผลแรกที่ทำให้พี่ตัดสินใจแต่งงาน”

จางจื่อเยว่คิดๆ แล้วก็ตอบว่า “อายุก็ไม่น้อยแล้ว อยากมีครอบครัว”

“แค่นี้เองเหรอ”

“แล้วจะให้มีโอกาสอะไรอีกล่ะ”

“พี่ควรจะบอกว่าพี่รักพี่หลี่เยียนจนแทบคลั่ง ต้องแต่งงานกับเธอให้ได้
อยากใช้ชีวิตร่วมกับเธอ จะไม่แยกจากกันตราบนานชั่วฟ้าดินสลาย”

“นี่เธอช่วยพี่คิดบทพูดตอนตีหมอลองในงานเลี้ยงแต่งงานเสร็จสรรพเลย
นะ” จางจื่อเยวี่ยิ้มให้ฉัน ความรักในจินตนาการของฉันกลายเป็นเรื่องเพื่อฝัน
ไร้สาระในสายตาของเขา

แล้วจู่ๆจางจื่อเยวี่ก็ถามฉันว่า “แล้วหมินหมินล่ะ จะขึ้นปีสามมอยู่แล้ว
น่าจะหาแฟนสักคนได้แล้วนะ”

ฉันหน้าแดง ตอบเขินๆว่า “ตอนนี้ยังไม่คิดเรื่องนี้”

“ทำไมล่ะ หรือมีคนที่ชอบอยู่แล้ว”

ฉันส่ายหน้า พอดคิดแล้วว่าไม่ใช่ ก็เลยพยักหน้า คิดใหม่อีกทีที่ไม่ใช่ก็
ก็เลยส่ายหน้า

จางจื่อเยวี่หัวเราะ พูดว่า “มันจะซับซ้อนอะไรขนาดนั้น มีก็คือมี ไม่มีก็คือ
ไม่มี”

ฉันตอบไปว่า “คนที่หนูชอบ เขาไม่ชอบหนู”

คงเป็นเพราะฉันตอบเสียงเบาเกินไป จางจื่อเยวี่ได้ยินไม่ถนัดจึงถามว่า
“อะไรนะ”

ฉันกลั้นหายใจ แล้วในที่สุดก็ตะโกนออกมาโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นว่า “หนู
ชอบคนคนหนึ่ง ชอบเขาตั้งแต่เด็ก ชอบมาหลายปีแล้วด้วย แต่เขาไม่ชอบหนู
เขาเห็นหนูเป็นแค่น้องสาว ตอนนี้อยู่กำลังจะแต่งงานกับคนอื่นแล้ว”

พอตะโกนจบ ก็เหมือนกับฉันใช้แรงทั้งหมดที่ตัวเองมี ฉันทรุดนั่งกับพื้น
ก้มหน้าลง ไม่รู้จะมองหน้าเขาอย่างไรดี ภายในลิปต์ทั้งอุตุ้อและอบอ้าว แต่ฉัน
กลับรู้สึกโล่งเหมือนยกภูเขาออกจากอก หัวใจเต้นเป็นจังหวะปกติ หายใจโล่ง
สบายกว่าเดิมมาก

จางจื่อเยวี่นั่งไปนาน บรรยายกาศในลิปต์เงียบงันชวนอึดอัด

แน่นอนว่าจางจื่อเยวี่ต้องรู้ว่าคนที่ฉันพูดถึงก็คือเขา เพียงแต่เขากำลังคิด
อยู่ว่าจะปฏิเสธฉันอย่างไรจึงจะไม่ทำร้ายความรู้สึกฉันมากเกินไป

ความรู้สึกของฉันนะเธอ แม้แต่ตัวฉันเองยังรู้เลยว่าความรักของฉันจะตั้ง

ให้เขาดำลง

“ฮัลโหล! ฮัลโหล!” จู่ๆ เครื่องอินเตอร์คอมพิวเตอร์ในลิฟต์ก็มีเสียงผู้ชายดังออกมา ทำให้เราทั้งคู่สะดุ้งโหยง

“มีคนติดอยู่ในนั่นก็คน ไม่เป็นอะไรใช่ไหม?”

จางจื่อเยว่วิ่งกระแอมสองสามครั้งแล้วตอบว่า “ในนี้มีสองคน ตอนนี้นั้นยังไม่เป็นไร”

ฉันร้องขอความช่วยเหลืออยู่ข้างๆ “รีบมาช่วยพวกเราออกไปที ในนี้ร้อนจะตายอยู่แล้ว”

“รอก่อนนะ เครื่องเสียนะ กำลังรีบซ่อมอยู่”

ให้ตายสิ มาเสียเอาตอนนี้

ตามหลักแล้ว หลังจากเด็กสาวสารภาพรักแล้วจะต้องยกมือปิดหน้าด้วยความเขินอายแล้วรีบวิ่งหนีไปด้วยความเร็วแสง ปล่อยให้ฝ่ายชายครุ่นคิดอยู่ตรงที่เดิมว่าฝ่ายหญิงหมายความว่าอะไร แต่นี่ฉันดันสารภาพรักในลิฟต์ แล้วยังติดอยู่ในนี้ จะหนีไปไหนก็ไม่ได้ น่ากระอักกระอ่วนสุดๆ

เมื่ออายุจนถึงขีดสุดฉันจึงเลิกอาย ไหนๆก็ไหนๆแล้ว พุดออกไปให้หมดเลยแล้วกัน

“พี่จื่อเยว่ หนูชอบพี่ตั้งแต่ตอนเรียน ม.ต้นแล้ว หนูรู้ว่าตัวเองไม่สวยแล้วก็ไม่ฉลาด ไม่คู่ควรกับพี่ ก็เลยไม่เคยบอกพี่เลย พี่อย่าหัวเราะหนูนะ ยังไงตอนนี้พี่ก็จะแต่งงานแล้ว หนูบอกพี่ก็คงไม่เป็นไร พอพุดออกมาแล้วหนูโล่งขึ้นเยอะ พี่ที่ไม่ต้องตอบอะไรหนู หนูแค่อยากให้พี่รู้เท่านั้น พี่จื่อเยว่ หนูเรียกพี่ว่าพี่ที่จะเป็นพี่ชายของหนูตลอดไป หนูขอให้พี่มีความสุขในแบบที่พี่อยากมี”

พอฉันพุดจบก็สบตาเขาพร้อมกับยิ้มให้ แน่نونว่าไม่ใช่อวยยิ้มพิมพิใจ

ดวงตาของจางจื่อเยว่เป็นประกายแบบที่ฉันไม่เคยเจอ ไม่รู้ว่าคำพุดประโยคไหนของฉันที่ทำให้เขารู้สึกซึ้ง เขาครุ่นคิดอยู่นานสองนาน ค่อยๆ คลายคิ้วที่ขมวดออกแล้วพุดว่า “หมิ่นหมิ่น ที่จริง...”

ทันใดนั้นลิฟต์ก็ร่วงลงอย่างรวดเร็ว ฉันล้มลงกลิ้งอยู่ที่พื้น ในใจคิดว่า

ตายแน่แล้ว!

“ฮัลโหล ฮัลโหล...” เครื่องอินเตอร์คอมดังขึ้น ลิฟต์หยุดอยู่กับที่ครู่หนึ่ง หลังจากนั้นก็ร่วงลงไปตามแนวตั้ง

ขณะที่ลิฟต์ร่วงลงไปด้วยความเร็วสูง ฉันรู้สึกได้เพียงว่า จางจื่อเยว่จับมือฉันไว้

วันที่...เดือน...ปี...ห้องฟ้าหม่นครึ้ม และเปลี่ยนเป็นปลอดโปร่ง

นี่เป็นวันที่สามที่ฉันฟื้นขึ้นหลังจากหมดสติไป ในที่สุดฉันก็ลุกขึ้นมา นั่งได้ โดยไม่รู้สึกเวียนหัว แต่แมื่อยังไม่ยอมให้ฉันใช้น้ำดับก็เลยต้องยืมกระดาษกับปากกาจากพยาบาลสาว อยากจะเขียนอะไรสักหน่อย

เหตุการณ์ที่ฉันติดอยู่ในลิฟต์กับจางจื่อเยว่ผ่านมาแล้วสองเดือนครึ่ง

เราสองคนไม่มีวิชาอาคมอะไร ย่อมต้องสะบักสะบอมไม่เป็นท่า ฉันแขนหักข้างหนึ่ง ศีรษะด้านหลังถูกกระแทก ส่วนจางจื่อเยว่สวมวิญญาณผู้เสียสละในวินาทีสำคัญ เอาตัวรับฉันไว้ ทำให้ได้รับบาดเจ็บสาหัส กระดูกซี่โครงหักไปสามซี่

แม่ฉันบรรยายสภาพอันน่าอนาถตอนนั้นให้ฉันฟังเสียจนเห็นภาพชัดเจนว่ากระดูกซี่โครงซี่หนึ่งแทงเข้าไปในปอดของเขา ถ้าหากโรงพยาบาลฉุกเฉินไปช่วยช้ากว่านี้นิดเดียว เขาคงไม่รอด

แม่ฉันยังบอกว่า รอให้ฉันออกจากโรงพยาบาลก่อน จะให้ฉันไปคำนับขอบคุณจางจื่อเยว่

ฉันตกใจจนร้องเสียงหลง นี่กว่าจางจื่อเยว่ตายแล้ว

เคราะห์ดีที่เขายังไม่ตาย!

ร่างกายของจางจื่อเยว่ฟื้นตัวเร็วมาก ตอนนั้นเขาใส่เหล็กตามกระดูกไปทำงานได้แล้ว จะมีก็แต่ฉันที่แม่จะบาดเจ็บไม่มาก แต่อวัยวะที่ละเอียดซับซ้อนอย่างสมองถูกกระทบกระเทือน แบบนี้ก็เลยต้องนอนที่ห้องศพอยู่บนเตียงสองเดือนกว่า แทะจะกลายเป็นผักอยู่แล้ว

“นี่แม่ถึงกับปรึกษากับพ่อของลูกว่าจะมีลูกกันอีกคนดีไหม” แม่ว่า “เพราะก่อนหน้านี้อาการลูกแย่งจนไม่น่าจะกลับมาเป็นปกติได้”

โธ่! แม่หะแม่!

วันที่...เดือน...ปี...ห้องฟ้าปลอดโปร่ง

จางจื่อเย่ว์มาเยี่ยมฉัน เขาชูปไปมาก แขนก็ยังเข้าเฟือกอยู่ แต่สีหน้าดูไม่เลว

ฉันรู้สึกเหมือนเราอยู่คนละภพ

ใครจะรู้ล่ะ บางทีเราอาจอยู่คนละภพแล้วกลับมาเจอกันใหม่ก็ได้

เมื่อได้เจอเขาอีกครั้งหลังจากหมดสติไประยะหนึ่ง โนใจกลับไม่รู้สึกรู้สึกลับปวดอึดอันเหมือนตอนที่อกหัก ฉันรู้สึกว่าเขากลับเป็นห่วงเป็นใยฉันมาก และรู้สึกซาบซึ้งที่เขาเอาชีวิตเข้าช่วยฉัน

เขาลังเกตเห็นว่าฉันใจลอย จึงถามว่ารู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า

ฉันบอกว่าตอนที่หมดสติไป ฉันฝันเป็นเรื่องราวมากมาย ฉันใช้ชีวิตอยู่ในฝันหนึ่งชาติภพ

จางจื่อเย่ว์ลูบหัวฉันด้วยความระมัดระวัง ถามว่าฝันถึงเรื่องสนุกๆอะไรบ้าง

ฉันกำลังจะตอบ หลี่เยียนก็มาพอดี

ฉันกับหลี่เยียนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ด้วยความที่ฉันกับจางจื่อเย่ว์ประสบอุบัติเหตุในลิฟต์ด้วยกัน เธอจึงรู้สึกคุ้นเคยกับฉันอยู่ฝ่ายเดียว เธอเรียกฉันว่าน้องหุวยายหมิน วันนี้เธอเอาบลูเบอร์รี่สีแดงมาให้ฉัน ฉันรู้สึกดีใจที่เธอห่วงใยและวางตัวดี ถ้าฉันเป็นผู้ชายก็ต้องชอบเหมือนกัน

ฉันรู้สึกว่าหลังจากฟื้นขึ้นมา ตัวเองเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาก มองปัญหาต่างๆ ด้วยเหตุผลมากขึ้น

ราวกับว่าฉันใช้ชีวิตอยู่ในความฝันหนึ่งชาติภพจริงๆ ตั้งแต่สาวจนแก่ ได้ผ่านเรื่องราวทุกข์สุขมาตลอดช่วงชีวิต จึงรู้สึกปลงอนิจจังราวกับได้เห็นโลกมามากแล้ว

แต่ดูเหมือนคนอื่นจะมองความรู้สึกปลงของฉันว่าเป็นอาการตอบสนองซ้ำที่ยังไม่เป็นปกติ

สุดท้าย จางจื่อเย่ว์ก็กลับไปกับหลี่เยียน ฉันไม่ได้เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น

ในฝัน แล้วก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องที่ผมสารภาพรักกับเขาก่อนเกิดอุบัติเหตุอีก
ฉันรู้สึกว่าเขาที่รู้ดีอยู่แก่ใจ จึงแก้งทำเหมือนลืมเรื่องนั้นไปแล้ว เพื่อไม่ให้
ฉันวางตัวลำบาก

วันที่...เดือน...ปี...ฝนตกเล็กน้อย

หมอบอกว่าก้อนเลือดที่ค้างอยู่ในสมองของฉันสลายตัวไปมากแล้ว อาการ
ทรงตัว พักฟื้นอีกสักกระยะก็ออกจากโรงพยาบาลได้

ฉันถามหมอว่า คนไข้ที่หมดสติไปนานๆ จะฟื้นถึงอะไรบ้าง

หมอบอกว่าสมองของคนเราจะยืดหยุ่นค่อนข้างมาก ความฝันไม่มีแบบแผน
ตายตัวและเก็บเป็นสถิติไม่ได้ มีบางคนฝันว่าตัวเองกลายเป็นสัตว์ บางคนฝันถึง
ชาติก่อนของตัวเองก็มี

ฉันอยากรู้มาก จึงถามหมอว่าฝันเกี่ยวกับอะไรในชาติที่แล้ว

หมอบอกอย่างเสียไม่ได้ว่า “คนไข้คนนั้นฝันว่าตัวเองเป็นสวี่เซียน ที่มี
ภรรยาเป็นนางพญาขาวไปชู้เงิน ส่วนเพื่อนสนิทของเขาเป็นหลวงจีนฝ่าไฟให้ แล้ว
เป็นยังงี้รู้ไหม เพื่อนของคนไข้คนนั้นก็เป็นผู้กับภรรยาเขาจริง ๆ”

เรื่องนิทานในโรงพยาบาลนี้มีเยอะจริง ๆ

หมอถามว่าฉันฝันเห็นอะไร แต่ฉันตอบไม่ถูก

ความฝันของฉันเป็นเรื่องยาวเหยียด ฉันใช้ชีวิตอยู่ในฝันหนึ่งภพชาติ
ตายในความฝัน แล้วก็กลับมาฟื้นขึ้นที่นี่

“ก็เหมือนกันนั่นแหละ” หมอไม่เห็นว่าเป็นเรื่องแปลกอะไร “บางทีตอนที่
คุณหมดสติไป วิญญาณอาจไปที่อื่นก็ได้ เอาเป็นว่าตอนนี้คุณก็ฟื้นแล้ว ใช้ชีวิต
ดี ๆ มีชีวิตอยู่กับปัจจุบันเป็นเรื่องสำคัญที่สุด”

ฉันคิดว่าที่ผมพูดมีเหตุผลมาก แต่ก็รู้สึกว่าการพูดนั้นแฝงไว้ด้วยการ
คำนึงถึงผลได้ผลเสียของตัวเองอยู่ไม่น้อย

วันที่...เดือน...ปี...ฝนตกหนัก

ในที่สุดตอนนี้ฉันก็ได้สัมผัสคอมพิวเตอร์แล้ว เขียนไดอะรี่ได้สะดวก

ขึ้นมาก

หลายวันนี่ฉันคิดแต่เรื่องในฝันช่วงที่หมดสติไป ยิ่งคิดก็ยิ่งสนุก ฉันไม่ได้เล่าให้ใครฟัง เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับด้วยความระแวงระวัง ราวกับเก็บรักษาป่าดอกไม้ที่ยังไม่มีคนนอกเคยย่างกรายเข้าไป แต่ฉันก็กลัวว่าตัวเองจะลืมความฝันนี้ไป ดังนั้นจึงลงมือเขียนบันทึกเรื่องราวความฝันนี้ไว้

วันนี้จางจื่อเยวี่มาเอาเหล็กตามกระดูกออกที่โรงพยาบาล ก็เลยแวะมาเยี่ยมฉันด้วย แล้วยังเอาขนมที่ฉันชอบมาฝากเยอะแยะ

ฉันบอกว่า ในฝันฉันเป็นคุณหนูสูงศักดิ์ จะว่าไปก็ได้กินแต่ของอร่อยๆ ทั้งนั้น แต่ฉันก็ยังคิดถึงซ็อกโกแลต มันฝรั่งแผ่น แล้วก็คอมพิวเตอร์ ต่อมาฉันได้แต่งงานกับชายหนุ่มรูปงาม ก็ถือว่าเป็นการชดเชยอะไรบางอย่าง

จางจื่อเยวี่ยิ้มอีกครั้ง ลูบหัวฉันลงพุงว่า “ต่อให้ไม่ได้อยู่ในฝัน หมินหมินก็แต่งงานกับผู้ชายดีๆ ลักคนได้”

ฉันคิดว่านี่ก็คือวิธีปฏิบัติเสถียรความรักที่ฉันได้สารภาพกับเขาไปก่อนหน้านี้

แต่ฉันไม่เสียใจแม้แต่นิดเดียว กลับรู้สึกโล่งอก เมื่อได้พูดความในใจอย่างชัดเจนแล้ว ต่อไปจะได้ไม่ต้องรู้สึกระแวกระอ่วนแบบนั้นอีก

จางจื่อเยวี่ช่างเป็นคนดีเสียจริง เขาไม่ได้หัวเราะในความโล่งใจไร้เดียงสาของฉัน แถมยังให้กำลังใจฉัน บอกให้ฉันเขียนบันทึกเรื่องราวความฝันให้สำเร็จ

“เขียนเป็นนิยายสิ แล้วพี่จะเอาไปให้เพื่อนที่อยู่สำนักพิมพ์ดู อาจจะตีพิมพ์ก็ได้นะ” เขาพูด “ต่อไปหมินหมินของพี่ก็จะได้เป็นนักเขียนใหญ่แล้ว”

เพราะอย่างนี้เอง ในคืนที่ฝันตกคือนั้น ฉันนั่งอยู่บนเตียง ขยับข้อนิ้วข้อแขนเตรียมลงมือเขียน

จะเริ่มต้นเขียนว่าอย่างไรดีนะ

อืม เริ่มต้นจากตอนที่ลิปต์ตกลงมาก็แล้วกัน

การทะลุมิติเวลาของยายเด็กโลลิ^๑

“การทะลุมิติเวลาต้องเริ่มต้นจากวัยสาวแรกรุ่ง ซึ่งเป็นวัยที่ยังเลือดย้อนอีกครั้ง”

ตอนที่ฟื้นขึ้น หลังจากหมดสติไปเพราะสภาวะไร้น้ำหนัก ฉันรู้สึกตัวเองลอยอยู่กลางอากาศโดยไร้ร่าง

ความรู้สึกนี้ทำให้ฉันหวาดกลัวถึงขีดสุด หรือว่าฉันตายแล้ว!

รอบตัวฉันพราวไปด้วยหมอก แล้วก็มีพลังอันอ่อนโยนบางอย่างดึงฉันให้ลอยไปยังที่แห่งหนึ่ง ท่ามกลางความพราวหมอกนั้น ฉันรู้สึกว่าตัวเองกลายเป็นนางฟ้า ลอยทะลุลิ้นเมฆขึ้นไป ฉันมองไปรอบๆ แต่กลับมองเห็นแต่ตัวเอง ว่างจืดเยี่ยว จะปลอดภัยหรือเปล่า ฉันไม่รู้เลย

“เขี่ยหุวยหมิน?” มีเสียงเรียกฉัน

เสียงเรียกนั้นช่างเหมือนกับเสียงครูฝึก ร.ด.^๒ ของพวกเรา ฉันขานรับไปด้วยปฏิกิริยาโต้ตอบอัตโนมัติ “มาค่ะ”

แต่เมื่อมองไปรอบๆ ก็มีแต่เมฆหมอกหนาทึบ ไม่เห็นเงาคานเลยสักคน

แล้วจู่ๆ เสียงนั้นก็ดังขึ้นอีก แถมยังตั้งใจพูดลากเสียงว่า “เขี่ยหุวยหมิน

^๑ มาจากชื่อ “โลลิตา” (Lolita) นางเอกในนวนิยายเรื่อง *Lolita* ซึ่งเขียนโดยวัลลาดีมีร์ นาโบคอฟ ตีพิมพ์ครั้งแรกใน ค.ศ. ๑๙๕๕ วรรณกรรมเรื่องนี้กลายเป็นวรรณกรรมคลาสสิกที่อื้อฉาวที่สุดในยุคคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ ต่อมาชื่อ “โลลิตา” กลายเป็นคำที่ปรากฏในสมัยนิยม (pop culture) หมายถึงเด็กสาวแรกรุ่ง อายุระหว่าง ๙-๑๔ ปีที่มีความเติบโตทางด้านเพศสัมพันธ์เกินวัย

^๒ นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ทั้งชายและหญิงในสถาบันอุดมศึกษาของประเทศจีนจะต้องเข้ารับการฝึกวิชาทหารทุกคน ส่วนมากมักจะฝึกในช่วงสัปดาห์ต้นๆ ของการเปิดเรียนภาคแรก

สมุดบันทึกรายชื่อยของเจ้ามีข้อผิดพลาด ที่จริงแล้วชะตาของเจ้ายังไม่ถึงฆาต ตอนนี้ข้าจะให้เจ้ามีโอกาสกลับไปมีชีวิตอีกครั้ง เจ้ายินดีหรือไม่”

สมองฉันตื้อไปหมด แต่ก็ถามกลับไปว่า “จางจื่อเยว่เป็นยังงัยบ้าง แล้วร่างของฉันสลายไปแล้วรึยัง”

เสียงนั้นตอบว่า “ชาติที่แล้วจางจื่อเยว่เป็นอริยสงฆ์ ชะตาवासนาในชาตินี้ของเขาดียิ่งนัก เจ้ามิต้องเป็นกังวล ส่วนร่างของเจ้านั้นนุบสลายไม่มาก แต่ยังกลับคืนร่างไม่ได้ชั่วคราว”

ตอนที่ได้ยินว่าชาติที่แล้วจางจื่อเยว่เป็นพระ ฉันอยากจะหัวเราะออกมา แต่พอได้ยินว่าตัวเองกลับไปไม่ได้ก็อยากจะร้องไห้แทน

“แบบนี้ไม่ได้นะคะ ถ้ากลับไปช้า ร่างของฉันก็จะถูกเผา ต่อให้ลุกขึ้นมาจากโลงได้ สภาพก็คงไม่น่าดูเท่าไร”

ในที่สุดเสียงนั้นก็พูดขึ้นอย่างหมดความอดทนว่า “นี่แม่นางเซี่ย เจ้าอย่าเรื่องมากนักเลย เราจะดูแลร่างของเจ้าไว้ให้ รอจนกว่าเวลาและเงื่อนไขทั้งหลายสุกงอมแล้วค่อยส่งเจ้ากลับไป เจ้าก็หาร่างสักร่างอยู่ๆไปก่อนเถิด ไม่เข้าใจจริงๆเลยว่ามนุษย์อย่างพวกเจ้าเหตุใดจึงได้ยึดติดกับกายเนื้อถึงเพียงนี้ ข้าไม่มีร่างมาแปดพันปีแล้วก็ยังอยู่มาได้ นี่หากมิใช่เพราะเห็นว่อดิตชาติของเจ้าเคยเป็นแม่ชีมาแปดชาติ มีศรัทธาในพระศาสนา วันนี้อย่างนี้ก็เลยหากายเนื้อให้เจ้าอยู่ชั่วคราว”

เป็นแม่ชีตั้งแปดชาติ! ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าตัวเองศรัทธาในพระพุทธเจ้าขนาดนี้

เสียงนั้นเร่งเร้าขึ้น “รีบตอบมา เจ้ายินดีหรือไม่”

ฉันตกอยู่ในสภาพไม่ต่างจากเจ้าสาวที่ถูกบังคับให้แต่งงานกำลังยืนอยู่หน้าแท่นพิธี ได้แต่กัดฟันฝืนใจตอบไปที่ละคำว่า “ยินดีค่ะ”

ดูเหมือนว่าคนผู้นั้นจะโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง แล้วพึมพำว่า “ร่างใหม่ของเจ้าเป็นร่างของเซี่ยเจาหฺวา ธิดาคนที่สี่ของราชครูเซี่ยแห่งตงฉี...”

เสียงนั้นค่อยๆเบาลงจนหายไป เมฆหมอกที่อยู่รายรอบดูเหมือนจะเบาบางลง เมื่อฉันมองทะลุชั้นเมฆลงไปก็เห็นตำหนักแห่งหนึ่ง ไม่รู้ว่าตำหนักนี้เป็นของใคร ช่างสวยงามเป็นระเบียบ มีภูเขาหินจำลอง สระน้ำเล็กๆ เด็กหลายคน

กำลังวิ่งเล่นกัน แต่ที่หน้าแปลกคือ เด็กพวกนั้นมุ่นมวยกลมสองข้าง สวมเสื้อผ้า ยาวกรอมเท้า การแต่งตัวแบบนี้มีแต่ในยุคโบราณเท่านั้น

ฉันสงสัยจึงลอยลงไปตามแรงดึงดูดนั้น เมื่อลงไปใกล้จึงมองเห็นชัดเจนขึ้น เด็กสามคนกำลังเขวี้ยงก้อนหินใส่เด็กผู้หญิงที่อายุมากกว่าเล็กน้อย เด็กผู้หญิง คนนั้นผมเผ้ายุ่งเหยิง หน้าตามอมแมม ท่าทางหวาดกลัวไม่น้อย นัยน์ตาลอย พุดไม่ได้ ได้แต่ส่งเสียง “อือๆอาๆ” เห็นได้ชัดว่ามีปัญหาทางสมอง

เด็กผู้หญิงถูกรุมปากก้อนหินใส่จนไม่รู้จะหลบไปทางไหน ได้แต่ลนลานป็น ขึ้นไปบนภูเขาจำลอง แต่เด็กสามคนนั้นก็ยังไม่ยอมเลิก ตะโกนด่าว่า “ปัญญาอ่อน” บ้างละ “ขายโง่” บ้างละ พลังเก็บก้อนหินขว้างใส่เด็กผู้หญิงต่อ

ฉันไม่พอใจจนหลุดปากด่าเด็กพวกนั้นไปว่า “หยุดเดี๋ยวนี้ เด็กบ้านไหนกัน เนี่ย แม่ไม่เคยสั่งเคยสอนหรือว่าห้ามรังแกคนที่อ่อนแอกว่า”

แต่เด็กสามคนนั้นไม่รู้สึกรู้สึด้วยซ้ำว่าฉันมีตัวตน เด็กหญิงชุดแดงที่เป็นตัวนำ ยุให้เด็กชายตัวสูงป็นขึ้นไปลากเด็กผู้หญิงคนนั้นลงมา

เด็กผู้หญิงที่อยู่บนภูเขาจำลองตกใจกลัวจนร้องเสียงหลง เธอเสียหลัก จนตัวโงนแงแล้วตกจากภูเขาจำลองลงไปในน้ำเสียงดังตุ่ม

เด็กผู้หญิงคนนั้นว่ายน้ำไม่เป็น ตะเกียกตะกายอยู่ในน้ำได้ไม่นานก็ค่อยๆ จมหายไป

เด็กๆที่อยู่บนฝั่งตกใจกลัวจนหน้าซีด ต่างมองหน้ากันเล็กล็ก เพิ่งจะ สำนึกได้ว่าคราวนี้เป็นเรื่องใหญ่แน่

ขณะที่ฉันกำลังจะเข้าไปดูด้วยความเป็นห่วง จู่ๆก็มีพลังงานบางอย่างดูดฉัน ลงไปในสระน้ำ ฉันตกใจกลัวจนร้องออกมาเสียงดัง หลังจากนั้นก็มีแต่ความมืด รู้สึกว่าร่างกายบิดเบี้ยวในชั่วเสี้ยววินาที

ระหว่างที่ฉันถูกพลังงานนี้บิดเสียจนเป็นเกลียวเหมือนขนมตำหมาฮา^๑ ของเมืองเทียนจิน อยู่ดี ๆ ก็รู้สึกว่ามีร่างกายอีกครั้ง ความเย็นเยือก ห้อมล้อมตัวฉัน น้ำเย็นเฉียบไหลทะลักเข้าไปในจมูกและปาก สำหรับคนที่โตะมา

^๑ ขนมแป้งทอดชนิดหนึ่งของเมืองเทียนจิน มีลักษณะเป็นเส้นบิดเป็นเกลียว

กับน้ำอย่างฉันย่อมมีความสามารถในการเอาตัวรอดในน้ำ มือและขาของฉัน
แหวกว่ายตามสัญชาตญาณ พยายามถีบตัวขึ้นไปด้านบน

ในที่สุดก็ว่ายขึ้นไปเหนือผิวน้ำ ฉันอ้าปาก พยายามสูดอากาศเข้าปอด
ให้มากที่สุด จมน้ำแบบนี้ ไม่รู้ว่ากินขี้ปลากับน้ำสกปรกเข้าไปในท้องมากเท่าไร
แค่นี้ก็อยากจะอ้วกแล้ว!

เมื่อได้หายใจเอาอากาศเข้าไปแล้ว ฉันจึงเริ่มรู้สึกเจ็บ

ทั้งตัวของฉันไม่มีส่วนไหนที่ไม่เจ็บ โดยเฉพาะด้านหลังศีรษะที่ไม่รู้ว่าไป
กระแทกอะไรมา หูก็อื้อ ที่เกิดการเกิดใหม่ที่มีนมทรมาณแบบนี้เนือง มีน้ำละ เด็กที่
เกิดมาถึงได้ร้องให้จ้ากันทุกคน

ฉันใช้แขนและขาทั้งสองข้างตะกายขึ้นฝั่ง นอนแผ่อยู่ที่พื้น หายใจหอบ สภาพ
ดูไม่ต่างจากลูกหมาตกลน้ำ

เมื่อเด็กหญิงชุดแดงเห็นฉันตะกายขึ้นมาได้ก็ถอนหายใจโล่งอก แล้วพูดกับ
เด็กชายที่อยู่ข้างๆ ว่า “ดูสิ ยังไม่ตาย แม่ข้าบอกแล้ว คนที่ยิ่งต่ำชั้นก็ยิ่งอยู่ยัด
มันไม่ตายง่ายขนาดนั้นหรอก”

นี่มันคำพูดต่างๆ ของเด็กบ้านไหนกันเนี่ย

ฉันลุกขึ้นนั่ง จ้องเด็กผู้หญิงคนนั้นด้วยสายตาดำเย็นชา เด็กคนนี้น่าจะอายุ
แค่แปดเก้าขวบ แต่กลับทำท่าทางเจ้าชู้เจ้าอย่างแบบผู้ใหญ่ เซ็ดคางขึ้นนิ้วมาที่ฉัน
และตีสีหน้าเย่อหยิ่ง ฉันจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าเด็กคนนี้เป็นหลานสาวของ
เจ้าของร้านนี้

“ไม่ตายก็ดีแล้ว ต้าหมา เสียวหมา เราไปกันเถอะ เสียวอารมณ์จริง ๆ
วันนี้”

แล้วในสมองของฉันก็ผุดชื่อหนึ่งขึ้นมา “กัวฝู”

คุณหนู “กัวฝู” เซ็ดหน้าอันสูงศักดิ์ของตัวเองแล้วหันตัวจากไปทันที โดย
มีสมุนหัวขี้เลื่อยสองคนเดินตามไป

“หยุดเดี๋ยวนี้!” ฉันตะโกนเสียงเย็น ร่างนี้ ร่างที่ถูกวิญญูณของฉันเข้า
ครอบครองนี้ เสียงของร่างนี้ยังเด็กนัก

คุณหนู “แก้ว” หันกลับมาแล้วพูดว่า “เจ้าว่าอะไรนะ”

ฉันยิ้มยื่นขา ตอบว่า “ฉันบอกให้หยุด อะไรกัน แกล้งกันจนหมดสภาพแบบนี้ แล้วจะสะบัดกันหนีไปเฉย ๆ นั้นหรือ”

ยังไม่ทันจบ เด็กทั้งสามคนก็กลัวจนตัวสั่น เด็กหญิงชุดแดงชี้มาที่ฉันพลางพูดว่า “เจ้า...เจ้า เจ้าพูดเป็นประโยชน์ได้แล้วหรือ”

ฉันนึกสนุกขึ้นมา ก็เลยตั้งใจแกล้งต่อ “ແບ່ร่!” ฉันส่งเสียงพร้อมกับการนี้มือทั้งห้าออก ขยับนิ้วราวกับกรงเล็บปีศาจ “มิใช่แค่พูดคล่อง ข้ายังเป็นปีศาจแห่งกาฬบรรพต ลงจากเขามาจับเด็กกินเพื่อสะสมพลังฝึกวิชามาร”

จริงๆ แล้วนี่เป็นคำโกหกที่ไม่สมจริงเอาเสียเลย อย่างน้อยก็คงลอกลูกของปีศาจที่เป็นลูกพี่ลูกน้องฝ่ายแม่ของฉันให้เข้านอนไม่ได้ แต่เด็กสามคนนั้นก็กลับตกใจกลัวจนร้องกรี๊ดแล้ววิ่งหนีกันหัวซุกหัวซุน

หลังจากที่พวกเด็กๆ วิ่งหนีไปแล้ว ฉันก็ยืนเลียวซ้ายแลขวาอยู่บนลานแห่งนี้คนเดียว

เหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านไปเมื่อครูไม่ใช่ความฝัน ฉันเข้ามาอยู่ในร่างอีกร่างหนึ่งแล้วจริงๆ ร่างนี้เป็นร่างเด็กผู้หญิงที่อายุยังน้อย แถมมีสภาพน่าเวทนาด้วย

ดูจากเสื้อผ้าของเด็กพวกนั้น ดินแดนตงจี้ที่ว่านี้ไม่น่าใช่แคว้นฉีตะวันออกในยุคจั้นกั๋ว^๑ ที่ฉันรู้จัก

ฉันสับสนไปหมด เร็วแรงที่ใช้ชูเด็กๆ เมื่อครู่มลายหายไป ฉันนั่งลงเอามือกุมหัว แม้ว่าจะได้ร่างใหม่แล้ว แต่ต่อไปก็ยังไม่รู้จะอย่างไรดี

ตอนนี้ที่นี้เป็นช่วงฤดูใบไม้ร่วง เมื่อลมพัดมา ฉันก็หนาวจนตัวสั่น

หลังจากที่เพิ่งจามไปที่หนึ่ง ก็มีเสียงเดินของคนมากมายดังมาจากนอกลานเสียงของเด็กหญิงชุดแดงคนนั้นดังเป็นพิเศษ เธอบอกว่า “ท่านย่า เจี๋ยงเอ๋อร์ ไม่ได้พูดผิดนะเจ้าคะ ต้าหมา เลี้ยวหมาก็เป็นพยานได้ อาหญิงเล็กถูกปีศาจเข้าสิง

---

^๑ ยุครนรัฐ (๔๗๕-๒๒๑ ปีก่อนคริสต์ศักราช) เป็นช่วงประวัติศาสตร์สมัยปลายราชวงศ์โจวตะวันออก เป็นยุคที่มีการรบพุ่งแย่งชิงอำนาจกันอย่างต่อเนื่อง จนสุดท้ายแคว้นฉินสามารถรวมอำนาจและสถาปนาราชวงศ์ฉินขึ้นในเวลาต่อมา

จริงๆ”

เสียงอ่อนโยนของหญิงวัยกลางคนดังลอยมา “อาหญิงเล็กแค่แห้วพวกเจ้า เล่นต่างหากเล่า”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่! เมื่อก่อนอาหญิงเล็กพูดตะกุกตะกัก ไม่เป็นประโยคเลย”

เสียงหญิงสาวคนหนึ่งดังแทรกขึ้นมา “ท่านแม่ เจวียนเอ๋อร์พูดมีเหตุผล ปกติน้องเล็กพูดไม่ครบประโยค แต่คราวนี้กลับพูดซูพวกเด็กๆ ได้คล่อง น่าแปลกจริงๆ ยังไงเราเชิญนักพรตมาช่วยดูดีกว่า”

“นักพรตอะไรกัน” พูเหรินท่านนั้นพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ “นายท่าน รังเกียจเรื่องความเชื่อมงายเป็นที่สุด คนพวกนั้นมาที่ไร ก็ทำควันพิฆดาโขมง เต็มบ้านทุกที”

พวกนางพูดคุยกันพลางเดินเข้ามาในลานบ้าน

คนที่เดินนำหน้ามาเป็นคุณนายวัยสี่สิบเศษ เลื้อผ้าอาหารนรหุหรา ดูแลตัวเองเป็นอย่างดี แม้จะอยู่ในวัยสี่สิบแล้ว แต่ก็ยังงามสง่าดูดอกหมูตานแห่งเมืองลั่วหยาง ดูออกเลยว่าสมัยสาว ๆ คงจะงดงามจับใจ ช่างนางมีหญิงร่างผอม สวมชุดสีเขียวยืนอยู่ อายุประมาณยี่สิบเศษ หน้าตาสะสวย คางเรียวแหลม เจ้าเด็กแสบชุดแดงนั้นยืนแอบอิงอยู่กับอ้อมอกของหญิงร่างผอมคนนั้น สองแม่ลูก จ้องมาที่ฉันด้วยสายตาชิงชัง นอกจากนี้ยังมีเด็กสาวหน้าตาสวยอีกคน อายุสัก สิบหกสิบเจ็ดปี ยืนท่าทางหวาด ๆ อยู่ข้างหลังคุณนายคนนั้น

เมื่อเสียพูเหรินเห็นฉันก็ร้องเรียก “เสี่ยวหฺวา ไยเจ้าตัวเปี้ยกปอนเช่นนี้เล่า ไปทำอะไรมา อวินเซียงอยู่ไหน ทำไมไม่ดูแลคุณหนูรองให้ดี”

เด็กสาวตัวผอมแกร็นคนหนึ่งรีบวิ่งออกมา “พู...พูเหรินโปรดอภัยให้ป่าว ด้วย บะ...ป่าวมิได้ดูแลคะ...คุณหนูให้ดี ป่าวจะพาคุณหนูปะ...ไปเปลี่ยนเสื้อผ้า เตี้ยวันนี้เจ้าคะ”

เสียพูเหรินดูเป็นห่วงเป็นใยฉันมาก นางเดินเข้ามาดูฉันพลางพูดว่า “มีอถลอกปอกเปิกไปหมด เจ้าไปทำอะไรมา ทำไมสภาพเหมือนขอทานเช่นนี้”

เจวียนเอ๋อร์ ต้าหมา เสี่ยวหมาหัวเราะ “ฮิๆ” อยู่ข้างหลัง

ตอนนั้นเองฉันจึงตัดสินใจว่าจะไม่แก้มักทำเป็นคนบัญญัติอ่อนอีกต่อไป ใน

เมื่อฉันไม่ได้เป็นคนบัญญัติอ่อนแล้ว และฉันก็ไม่ได้มีพรสวรรค์ด้านการแสดงด้วย ทุกคนควรคุยให้เข้าใจตรงกันแล้วเริ่มต้นใหม่ อย่างไรก็ตามเสียก็ดีกว่าหลอกคนอื่น

เมื่อตัดสินใจแบบนี้แล้วฉันจึงกระแอมสองสามที แล้วพยายามพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนที่สุดว่า “ลูกทำให้ท่านแม่ต้องเป็นกังวลมานานแล้ว”

เซียฟูเหรินตะลึงตาค้าง ตัวสั่นราวกับถูกไฟช็อต อាកการเหมือนโดนจี้สกัดจุด หญิงรับใช้รุ่นพี่ที่ยืนอยู่ข้างหลังฟูเหรินต่างตัวแข็งทื่อ มีแต่เจี๋ยนเออร์เท่านั้นที่พูดเสียงดังว่า “เห็นไหม! ข้าบอกแล้วว่าอาหญิงเล็กถูกปีศาจเข้าสิง”

เซียฟูเหรินเห็นโลกมามาก จึงเรียกสติกลับมาได้เป็นคนแรก นางเอ็ดหลานสาวว่า “อย่าพูดเหลวไหล!” จากนั้นก็มองมาที่ฉันด้วยความสงสัย

ฉันรีบแต่งเรื่องในใจอย่างรวดเร็ว “เมื่อครู่ลูกพลัดตกจากภูเขาจำลองลงไป ในน้ำ ไม่รู้จะไปกระแทกถูกอะไรเข้า รู้สึกเข้าใจสิ่งต่างๆ ชัดเจนขึ้นมาทันที ราวกับมีใครเอาม่านที่บังตาอยู่ออกไป แต่เรื่องราวทั้งหลายในอดีตกลับเลือนรางเหมือนเมฆหมอกที่บังตา ลูกทำอะไรไม่ค่อยได้แล้ว ท่านแม่ ลูกเป็นอะไรหรือเจ้าคะ”

เรื่องที่ฉันแต่งขึ้นฟังดูเหลือเชื่อ แต่เห็นได้ชัดว่าเซียฟูเหรินเชื่อคำพูดของฉัน ดวงตาทั้งสองของนางมีน้ำตาคลอเข้าเป็นประกายระยิบระยับเมื่อต้องแสงหญิงงามในสมัยโบราณช่างบอบบางนัก หญิงรับใช้รุ่นพี่รีบเข้ามาประคองขณะที่นางร้องไห้

“สวรรค์มีตา ตระกูลเซียของเราฝ่าห้วงมาสิบกว่าปี ในที่สุดเจ้าก็หายป่วยแล้ว ตอนที่เจ้ายิ่งเล็ก มีนักพรตเฒ่าพเนจรผู้หนึ่งทำนายว่าสมอมของเจ้าจะกลับมาเป็นปกติหลังจากอายุสิบหก พวกเราไม่คิดว่าจะ成真 คิดไม่ถึงเลยว่าจะกลายเป็นจริงในวันนี้ สวรรค์คอยคุ้มครองตระกูลเซียแท้ๆ ต่อไปถ้าแม่ไปเจอท่านปู่ ท่านย่าของเจ้าในปรโลก จะได้บอกให้พวกท่านสบายใจได้เสียที”

พอเซียฟูเหรินร้องไห้ ทุกคนต่างพากันร้องไห้ตาม แม้แต่พี่สะใภ้ใหญ่ของฉันทิ้งแขนเสื้อขึ้นซับน้ำตา เซียฟูเหรินเช็ดน้ำตาแห่งความยินดี พลางกำชับให้พ่อบ้านรีบนำเรื่องนำยินดีนี้ไปแจ้งให้ท่านราชครูกับคุณชายทั้งสองทราบ

นางหันกลับมามองฉันซึ่งยังมีท่าทางมึนงงอยู่ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงปรานีว่า “เลี้ยวขวา เจ้าคงยังจำเรื่องราวไม่ได้มากนัก ไม่ต้องกังวลนะ แม่จะค่อยๆ เล่า

ให้เจ้าฟังเอง”

เมื่อเซี่ยฟูเหรินพูดจบ ก็สั่งให้เหล่าสาวใช้พาฉันกลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า

จวนตระกูลเซี่ยมีอาณาบริเวณกว้างขวางมาก ฉันเดินเลี้ยวไปเลี้ยวมาตามเหล่าสาวใช้ผ่านลานบ้านที่จัดไว้อย่างงดงามหลายแห่ง จนในที่สุดก็มาถึงลานของเรือนที่อยู่รอบนอก มีป้ายเขียนว่า “เรือนหย่างซิน”^๕

ฉันยิ้มออกมา เรือนคุณหนู แต่กลับไม่ใช่ชื่อดีอกไม่ใ้บทฎามาตั้งชื่อเรือนกลับใช้คำว่า “หย่างซิน” รู้เลยว่าคนตระกูลเซี่ยคงปวดหัวกับเด็กสาวที่มคนนี้ไม่น้อย

ดูเหมือนว่าสาวรับใช้ที่ชื่ออวิ้นเซียงจะยังปรับตัวกับสภาพที่ฉันกลับมาเป็นปกติไม่ได้ จึงมองฉันด้วยสายตาดกใจระคนสงสัย ฉันยิ้มให้อวิ้นเซียง แต่นางกลับกลัวจนตัวสั่น ราวกับว่าฉันจะกินนางอย่างนั้นแหละ

“อวิ้นเซียง เจ้าคงไม่เชื่อคำพูดของเจวียนเออร์รี่หรือไม่ที่ว่าข้าเป็นปีศาจนะ”

อวิ้นเซียงส่ายหน้าแรง พลังตอบว่า “คะ...คุณหนูมิใช่ปีศาจ”

“ก่อนหน้านั้นที่พวกเจ้าดูแลรับใช้ข้า คงลำบากไม่น้อย”

อวิ้นเซียงส่ายหน้าซ้ำแล้วซ้ำอีกพลังตอบว่า “มะ...ไม่ลำบากเลยเจ้าคะ ให้คุณหนูกินอ่อม ร่างกายอบอุ่น ไม่วิ่งเล่นไปไหนไกลก็พอแล้ว” ดูเหมือนว่าเด็กคนนี้จะพูดติดอ่างเวลาตกใจกลัว

ฉันยิ้มอย่างอ่อนโยน “เจ้าไม่ต้องกลัวถึงขนาดนี้ ข้าจะไม่ทำให้เจ้าลำบากอีกซ้ำหายดีแล้ว ต่อไปพวกเจ้าจะไม่ต้องถูกไครมองด้วยสายตารังเกียจอีกแล้ว”

จู่ๆ ขอบตาของอวิ้นเซียงก็แดงก้ำขึ้นมา ดูโล่งใจขึ้นมาก นางถามว่า “คุณหนูรู้ได้อย่างไรว่าพวกเราถูกรังแก”

ยังต้องถามอีกหรือ ขนาดฉันที่เป็นคุณหนูยังถูกพวกเด็กร้ายจากนั้นไล่ตีจนต้องวิ่งหนีรอบบ้าน นับประสาอะไรกับพวกบ่าวรับใช้

ฉันไปอาบน้ำ รู้สึกแสบเมื่อน้ำถูกรอยถลอกเล็กๆบนตัว อวิ้นเซียงเอา

^๕แปลตามตัวอักษรว่า “หลอเลียง/คำพูดน่ารังเกียจใจ”

มาทำให้ ดูจากท่าทีคล่องแคล่วเวลาทายาของนางแล้ว ฉันคงจะเป็นแผลบ่อยจนเป็นเรื่องปกติ เมื่อสังเกตดูก็เห็นว่าบนเนื้อตัวของฉันมีรอยแผลเป็นอยู่ไม่น้อย ฉันนึกในใจว่าเสียเจาทุลาคนนี้ช่างน่าสงสารจริงๆ ในเมื่อฉันยืมร่างกายมาใช้แล้วอย่างไรเสียก็ต้องดูแลร่างนี้ให้ดี

เมื่อทายาเสร็จ อวินเซียงหยิบชุดสีเขียวออกมาเปลี่ยนให้ ฉันเพิ่งเข้าใจก็คราวนี้เองว่าทำไมผู้หญิงในตระกูลใหญ่สมัยโบราณจะต้องมีคนคอยดูแลรับใช้ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น เอาแค่เสื้อผ้าพวกนี้ ต้องพันดั้นในสามชั้น ด้านนอกอีกสามชั้น พอกำลังดึงชายผ้าฝั่งหนึ่ง ชายผ้าอีกฝั่งก็หลุด ถ้าไม่มีสักคนสองคนคอยช่วยคงไม่มีวันใส่เสร็จ

กว่าจะใส่เสื้อผ้าเสร็จก็เหงื่อออกไปทั้งตัว หลังจากนั้นถึงจะได้นั่งลงเพื่อหิวผมแต่งหน้า

เงาสะท่อนในกระจกทองเหลืองเป็นใบหน้าของเด็กสาวบอบบางคนหนึ่ง

อายุสิบห้า? สิบหก? ผอมมาก คิ้วเข้ม ตาโต จมูกโด่ง ริมฝีปากบางสวยแบบธรรมชาติ แต่อายุยังน้อย จึงดูไร้เดียงสา ใบหน้ามีเลือดฝาด แสดงว่าตระกูลเชื้อไม่ได้ทำรูดานางมากนัก

เนื่องจากยังไม่เป็นสาว อวินเซียงจึงมุ่นมวยให้ฉันสองข้าง ฉันเพิ่งมาอยู่ที่นี้ จะค้ำกันก็กระไรอยู่ แคร์ู้สึกว่าตัวเองเหมือนเด็กโบราณในภาพวาดเทศกาลปีใหม่มักมีกลิ่นอายความเป็นบ้านนอกแท้ๆ

อวินเซียงดูออกว่าฉันไม่พอใจจึงอธิบายว่า “ถึงคุณหนูจะอายุครบสิบหกแล้ว แต่ก่อนหน้านี้คุณหนูยังไม่หายป่วย จึงยังไม่ได้ทำพิธีปักปิ่น”

“แล้วเจ้าอายุเท่าใด” ฉันถามอวินเซียง

“บ่าวโตกว่าคุณหนูปีกว่าเจ้าค่ะ” ใบหน้าของอวินเซียงก็ยังคงดูเด็กอยู่

---

^๖ พิธีที่จัดให้เด็กหญิงเมื่ออายุครบ ๑๕ ปี ในพิธีจะมีการเกล้าผมขึ้นแล้วปักปิ่นให้เพื่อแสดงถึงสถานะที่เปลี่ยนจากเด็กหญิงเป็นหญิงสาว

เมื่อฉันไปพบเซี่ยฟูเหรินในชุดที่เรียบง่าย นางตลกดีใจมาก ดึงมือฉันไว้พลางบอกว่า “เสี่ยวหุวาระวากับไปแปลงโฉมมา เปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลย”

พี่สะใภ้ใหญ่ซึ่งอยู่ข้างๆ เอ้อออตาม “ใช่แล้ว นี่ข้าเพิ่งสังเกตเห็นว่าเสี่ยวหุวาระวาสวยถึงเพียงนี้”

เด็กสาวซีอ้ายที่อยู่ข้างตัวเธอชื่อว่าไปเยียนร์ เป็นหลานสาวฝ่ายพี่น้องผู้หญิงของเซี่ยฟูเหริน หมั้นหมายกับคุณชายรองตระกูลเซี่ยตั้งแต่ยังเล็ก แม่ของนางเพิ่งเสียไป จึงมาอาศัยอยู่ที่บ้านตระกูลเซี่ย รอให้พ้นช่วงไว้ทุกข์จึงค่อยแต่งงานกับคุณชายรอง

เด็กสาวซีอ้ายเหมือนหอยทาก เพียงต้องลมหรือหญ้าไหวก็รีบหอดตัวเข้าไปหลบในเปลือกทันที

เซี่ยฟูเหรินดึงฉันไปนั่งข้างๆ จากนั้นจึงเริ่มเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟัง

ตอนนี้ฉันเปลี่ยนจากเซี่ยหุวาระวามินเป็นเซี่ยเจาหุวา เปลี่ยนจากนักศึกษาแพทย์แผนจีนปีสามมาเป็นคุณหนูแห่งตระกูลสูงศักดิ์ อายุแค่สิบหกปี และรอวันที่จะต้องออกรเรือน

เซี่ยฟูเหรินเกิดในตระกูลใหญ่ บิดาของนางคือตงหว่านจวินหวัง^๑ นำหญิงของนางคือเต๋อฮู่เซี่ยนจู^๒ และยังมีพี่สาวผู้เลอโฉมแต่อาภัพอีกคนเป็นก๊วยเพย^๓ ในองค์หวงดี

เซี่ยเจาหุวาเป็นบุตรสาวคนเล็กของเซี่ยฟูเหริน ดังนั้นจึงได้รับความรักความเอาใจใส่เป็นพิเศษตั้งแต่เกิด แต่พอนางอายุได้สองขวบ คนในบ้านก็เริ่มสังเกตเห็นว่าสมองของนางมีปัญญา นางเป็นปัญญาอ่อนแต่กำเนิด ตระกูลเซี่ยพยายามหาหนทางรักษาทุกวิถีทาง แต่ก็ไร้ผล จึงได้แต่คอยดูแลนางและเลี้ยงดูไปจนแก่เฒ่า

^๑ “หวัง” หรือ “อ่อง” คือตำแหน่งที่พระราชทานให้แก่พระญาติ ขุนนางที่มีคุณูปการต่อราชสำนัก และประมุขของดินแดนได้อาณัติ

^๒ “เซี่ยนจู” เป็นพระยศขององค์หญิงในสมัยโบราณของจีน ต่อมาใช้เป็นยศของบุตรของหวังผู้ครองแคว้นต่างๆ ด้วย

^๓ หนึ่งในตำแหน่งพระสนมระดับสูงของจักรพรรดิ

คิดไม่ถึงเลยว่าจู่ๆ เชียเจาหฺวาจะหายจากอาการป่วยเอง

ระหว่างที่เล่าเรื่องต่าง ๆ อยู่ นั้น จู่ๆ ก็มีกลิ่นหอมโชยมา กลิ่นนั้นเหมือนดอกกล้วยไม้และดอกมะลิ ฉันเงยหน้าขึ้นด้วยความแปลกใจ

เซียฟูเหรินยิ้มพลางเอ่ยว่า “เคอเออร์นั้นเอง เคอเออร์ รีบมาดูน้องสิ”

เมื่อเด็กสาวสวมชุดผ้าไหมเนื้อบางสีม่วงคนหนึ่งค่อยๆ เยื้องกรายเข้ามาในห้องโถง ภายในห้องราวกับมีลำแสงส่องสว่าง

พอฉันเห็นหน้าตาของนาง บทกวีน้ำเน่าบทหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในสมองทันที ‘แม่นไม้พบบนเขาในภพเซียน ย่อมได้ยลที่หอหยกใต้จันทร์’ ทักชะการเขียนเรียงความของฉันแหม่มาก ไม่รู้จะบรรยายอย่างไร แต่สัญญาตัญญอบอกว่า แม่นางคนนี้สวยราวกับเซียนสาวตกสวรรค์ หากจะใช้คำคุณศัพท์อื่นอีกมากมายมาบรรยายความงามของนางก็คงไม่เกินไปเลย

เซียฟูเหรินเอ่ยว่า “พวกเจ้าสองพี่น้องไม่ค่อยได้พบกัน เจ้าคงจำพี่สาวไม่ได้ นี่คือเจาเคอ พี่สาวใหญ่ของเจ้า”

ดวงตาที่ดูชุ่มฉ่ำราวน้ำพุธรรมชาติของเซียเจาเคอมองมาที่ฉัน นัยน์ตาเป็นประกาย เสียงของนางไพเราะยิ่ง ราวกับเสียงนกขมิ้นที่บินออกจากหุบเขา “เสี่ยวหฺวา เจ้าหายป่วยแล้ว ช่างดีจริงๆ”

คำพูดธรรมดาๆ ประโยคหนึ่ง ประกอบกับสีหน้าท่าทางที่งามจับใจคน ทำให้ฉันตื่นตันราวกับสอบผ่านภาษาอังกฤษระดับสี่และระดับหกของระดับอุดมศึกษา^{๑๐} มีนำละ ผู้กำกับถึงได้ชอบเลือกหนุ่มหล่อสาวสวยมาแสดงละคร ก็ต้องยอมรับละว่า บางครั้งรูปลักษณ์อันงดงามย่อมมีพลังเหนือกว่าคำพูดนับหมื่นพัน

พี่สะใภ้ใหญ่ซึ่งอยู่ข้างๆ อธิบายเสริมราวกับทำเชิงอรรถว่า “คราวนี้เจาเคอ ก็ไม่เหงาแล้ว ในที่สุดก็มีเพื่อนคุยเสียที”

เซียเจาเคอเบ้าปากเล็กน้อย ทำให้ไม่ใส่ใจนาง แม่นางคนนี้เข้าถึงยากและ

---

^{๑๐} การทดสอบภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาของจีน ซึ่งนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีสุดท้ายทุกคนจะต้องเข้าสอบก่อนจบการศึกษา โดยข้อสอบจะเป็นแบบทดสอบกลางจากกระทรวงศึกษาธิการ

ดูเยอหยิ่งราวกับนางพญา แต่ก็เข้าใจได้อยู่ว่า เกิดมาสวยงามขนาดนี้ ย่อมมีสิทธิ์หยิ่งได้

จากนั้นเซียฟูเหรินพาฉันไปหาพ่อกับพี่ชาย

ราชครูเซียอายุราวห้าสิบปี ปอยผมข้างหูทั้งสองข้างมีสีขาวราวหิมะ รูปหน้าเรียวยหล่อเหลา สายตาเย็นชาตามแบบฉบับบัณฑิตผู้ทรงคุณธรรมในสมัยโบราณ เมื่อรู้ว่าจู่ ๆ ลูกสาวที่มีปัญหามาทางสมองอย่างฉันทายป่วย เขาก็ไม่ได้มีท่าทีตื่นตื้นยินดีอะไร เพียงแต่กำชับด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ให้ฉันดูแลสุขภาพให้ดีและให้กตัญญูต่อท่านแม่

ฉันยังมีพี่ชายอีกสองคน พี่ชายคนโตคือเซียเจาอวี่ รูปร่างหน้าตาหล่อเหลาเท่าที่รู้ เขาเป็นศิลปินอักษรศิลป์ชื่อก้องตั้งแต่อายุยังน้อย เขาเอ็นดูฉันมาก ลูกหัวฉันพลางพูดว่า “เสียหว่าหายดีแล้ว คราวนี้บ้านเราจะได้มีความสุขกันเต็มที่เสียที”

พี่ชายคนรองของฉันคือเซียเจาอิง ครั้งนี้ฉันไม่ได้เจอเขา เท่าที่รู้มา หม่อมหลวงคนนี้ชอบเที่ยวล่ามะเลเทเมา ใช้เงินเป็นเบียดไปเอาใจหญิงงาม และมักทำให้ราชครูเซียโมโหเสียเกือบลมจับ ต่อมากว่าจะจัดการให้หมั้นหมายได้ก็ทุกทีหลุพอดู ว่าที่พี่สะใภ้รองผู้ขี้ตื่นขี้อายของฉันก็เอาพี่รองไม่อยู่ พี่รองยังเจ้าชู้และก่อเรื่องไม่เว้นแต่ละวันเหมือนเดิม เขาเข้าออกย่านหอนางโลมเป็นว่าเล่น แถมยังไปหาเพื่อนนอกบ้านเป็นกิจวัตร ไปทีก็หายไปครึ่งค่อนปี

เรื่องพวกนี้ฉันมาได้ยินจากบ่าวรับใช้ที่หลัง เซียฟูเหรินยอมไม่เล่าให้ลูกสาวที่ร้อออกเรือนอย่างฉันฟังแน่นอน แคบอกสั้น ๆ ว่าพี่รองไปทำธุระข้างนอก

บุตรีดาทั้งสี่ของตระกูลเซียล้วนเกิดจากเซียฟูเหริน ทุกคนหน้าตาดี โดยเฉพาะพี่สาวของฉัน นางมีหน้าตาสะสวยถอดแบบแม่มาไม่ผิดเพี้ยน ตระกูลเซียตั้งใจจะส่งเซียเจาเคอเข้าวัง

เรื่องนี้ก็เป็นที่ถกเถียงกันของเหล่าสาวใช้ อวี่นเซียงบอกว่า “หลังจากที่องค์ไท่จื่อ^{๑๑} ลั่นพระชนม์ พระพลานามัยของหวงตักก็ไม่มีผู้ติดัก ได้ยินว่าปีนี้ทรง

^{๑๑} เรียกตำแหน่งองค์รัชทายาท

ประจวบเหมาะ เดิมทีนายท่านกับฟูเหรินจะส่งคุณหนูใหญ่เข้าวัง แต่ต่อมาก็เปลี่ยนใจ คิดว่าให้คุณหนูแต่งให้องค์ชายที่เหมาะสมสักองค์ก็ได้”

ช่างน่าสงสารเสียจริง เกิดมาสวย แต่กลับต้องกลายเป็นสินค้าชิ้นหนึ่ง ถูกพ่อและพี่ชายส่งไปเป็นบรรณาการ เพื่อแลกมาซึ่งชื่อเสียง เกียรติยศ เงินทอง และอำนาจ

ฉันคิดถึงตัวเองขึ้นมาจึงถามว่า “แล้วข้าเล่า”

อวินเซียงตอบด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยว่า “เรื่องที่คุณหนูมีอาการผิดปกติ รู้กันทั่วทุกตรอกซอกซอยตั้งแต่หลายปีก่อน คนทั้งหลายต่างก็...ตั้งหน้าตั้งตา...ไม่มา...”

แต่ฉันกลับดีใจมาก คนอื่นกลัวว่าจะได้แต่งงานกับคนปัญญาอ่อน แต่ฉันไม่เห็นจะสนใจเรื่องแต่งงานเลย

ฉันลุกขึ้นจากเตียง ถามอวินเซียงทั้งที่ยังห่อตัวอยู่ในผ้าห่มว่า “เจ้าอยาก ตระลอนขึ้นเหนือล่องใต้ ออกไปดูโลกภายนอกบ้างหรือไม่”

อวินเซียงตอบอย่างงั้นว่า “คุณหนูรอง ผู้หญิงเราควรอยู่กับเหย้าเฝ้ากับ เรือน จะออกไปนอกบ้านตามใจชอบไม่ได้เจ้าค่ะ”

ฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับอวินเซียงดี จึงพูดต่อว่า “เจ้าเพียงบอกมาว่าอยาก หรือไม่อยากออกไปชมภูเขาแม่น้ำที่นั่นกินเหล้ากินหมูตึง ไปดูสถานที่ที่เคยเป็น สมรภูมিরบของเหล่าวีรบุรุษสงคราม เปิดรับการปลุกฝังแนวคิดรักชาติ เพิ่มพูน ความรู้ให้ตัวเองเพื่อร่วมสร้างคนรุ่นหลังให้เป็นคนที่มีคุณภาพต่อไป”

อวินเซียงฟังเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง คิดอยู่นาน แล้วจึงเอ่ยเสียงเบาว่า “อยากเจ้าค่ะ”

ฉันพูดด้วยความดีใจว่า “ข้าสัญญา รอให้ข้าเป็นอิสระ ข้าจะท่องเที่ยวไป ให้ทั่วสุดหล้าฟ้าเขียว เจ้ายินดีจะไปกับข้าหรือไม่”

อวินเซียงรีบพยักหน้ารับ “คุณหนูไปที่ใด บ่าก็ไปด้วยเจ้าค่ะ”

ฉันล้มตัวลงนอนบนเตียงด้วยความสบายใจ อย่างไม่เสี เขียนทำนองนั้น ก็บอกว่าฉันยังกลับเขาร่างเดิมไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นก็ใช้ชีวิตสบายๆ ไปสักช่วงก็แล้วกัน ถือว่าเป็นการพักร้อน

คืนแรกที่ทะเลลุมิตเวลามายังตระกูลเซี่ยแห่งตงฉี ฉันนอนหลับสนิท ในฝัน

จางจื่อเยว่ถือช็อกกุหลาบในมือ พุดกับฉันจากส่วนลึกของหัวใจว่า “หมินหมิน แต่งงานกับพี่นะ”

ฉันตอบรับว่า “หนูยินดีค่ะ หนูยินดี” แล้วโผเข้ากอดเขาด้วยความดีใจ

จริงๆ แล้ว การที่คนยุคปัจจุบันทะเล่ลุมิตีไปอยู่ในสมัยโบราณนั้นไม่ได้มีชีวิตสวยงาม โรแมนติกเหมือนในบทกวี

อย่างแรกคือความไม่สะดวกในการใช้ชีวิตหลายๆ อย่าง เช่น ไม่มีไฟฟ้า ไม่มีซักโครก ไม่มีอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะอย่างสุดท้ายที่ทำให้รู้สึกไม่สะดวก เอามากๆ สำหรับเด็กมหาวิทยาลัยคนหนึ่ง ขาดไปเหมือนขาดใจแท้ๆ

และอีกอย่างที่ทรมาณกว่าการฆ่ากันให้ตายก็คือ การต้องทนอยู่อย่างทรมาณ เหมือนถูกขัง

สำหรับผู้หญิงยุคปัจจุบันแล้ว การใช้ชีวิตอยู่แต่ในเรือนชั้นในแบบสมัยโบราณก็เหมือนกับการถูกจองจำ พอฟ้าสว่างต้องตื่นขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัว เสร็จแล้วไปทักทายพ่อแม่ที่เรือนของพวกเขา จากนั้นพอกินข้าวเช้าเสร็จก็กลับไปห้องของตัวเอง ถ้าไม่อ่านหนังสือก็เล่นเครื่องดนตรี หรือไม่ก็ปักผ้าเป็นลายนกยวนยาง^{๑๒} สรุปลก็คือ ถ้าไม่เกิดไฟไหม้ พายุไต้ฝุ่นเข้า แผ่นดินไหว คลื่นสึนามิ หรือภัยร้ายแรงอื่นๆ ก็ไม่สามารถก้าวออกจากประตูบ้านได้แม้แต่เพียงก้าวเดียว

สองสามวันแรก เชี่ยฟูเหรินกับคนอื่นๆ ยังตื่นตื่นที่ฉันเปลี่ยนเป็นคนใหม่ จึงคอยแวะมาหาและพุดคุยด้วย ฉันจึงพลอยได้เข้าใจโลกยุคนั้นจากพวกเขาไปด้วย พอผ่านไปนานวันเข้า ความรู้สึกแปลกใหม่ของสมาชิกหญิงในครอบครัวก็จืดจางลง เชี่ยฟูเหรินกลับไปคัดลอกบทสวดมนต์ที่ศาลบรรพชนเล็ก ส่วนพี่สะใภ้ใหญ่ก็ทำธุระของตัวเอง

ฉันเบื่อมาก ในเรือนหย่างซินแห่งนี้ไม่มีอะไรให้ทำฆ่าเวลาเลย ฉันจึงไปหาพี่เจาเคอตามคำแนะนำของอวิ้นเซียง

^{๑๒} เปิดแมนดาริน เป็นนกในวงศ์นกเป็ดน้ำ

เชี่ยเจาเคอพักอยู่ที่เรือนใจเยวี่^{๑๓} ลักษณะของเรือนนี้เหมือนดวงจันทร์สมชื่อ ส่วนนางก็เหมือนกับดวงจันทร์ส่องสว่างบนฟ้า ต่อไปภายหน้าไม่รู้ว่ามีใครจะเป็นผู้เก็บไปเซยชม

เรือนใจเยวี่ใหญ่กว่าเรือนหย่างซินที่ฉันอยู่เล็กน้อย แต่งงดงามกว่ามาก ฉันยังไม่ทันเดินเข้าไปก็ได้ยินเสียงไพเราะของเครื่องสายและเครื่องเป่า ที่แท้ตระกูลเชี่ยเจิงผู้ซึ่งชวนมาสอนดนตรีและการรำทำให้เชี่ยเจาเคอ

เมื่อเป่าผิงสาวใช้ของเชี่ยเจาเคอเห็นฉันก็เดินย่องออกมาแจ้งว่า “คุณหนูรอรอง คุณหนูใหญ่ยังต้องฝึกซ้อมอีกสักพักถึงจะพักได้เจ้าคะ”

“นางต้องฝึกซ้อมทุกวันหรือ”

“คุณหนูใหญ่ไม่ได้สบายเลยเจ้าคะ ต้องเรียนรู้บทกวี ประวัติศาสตร์ คัมภีร์ ทั้งยังต้องฝึกพิณ หมากล้อม อักษรศิลป์ และการวาดภาพ^{๑๔} นอกจากนี้ ยังต้องฝึกทำอาหารและการเย็บปักถักร้อย ขาดตกบกพร่องไม่ได้สักอย่างเลย เจ้าคะ”

ฉันเข้าใจผิดเสียแล้ว ที่ผ่านมามีฉันคิดว่า “เวิร์กก็งูแมน” ยุคปัจจุบันลำบากลำบากที่สุด เพราะไหนจะต้องทำงานหาเงิน ทำอาหาร สู้กับพวกอันธพาล แม้แต่หลอดไฟก็ยังต้องเปลี่ยเอง คิดไม่ถึงว่าการเป็นกุลสตรีผู้เย็บพร้อมในสมัยโบราณก็ไม่ใช่ว่าจะง่ายเลย ต้องรอบรู้ศาสตร์และศิลป์แขนงต่างๆ ซ้ำยังต้องฝึกฝนไว้เพื่อปรนนิบัติชายที่ไม่รู้จักหน้าค่าตาเสียด้วยซ้ำ

เชี่ยเจาเคอกำลังฝึกพิณ วันนี้นางสวมชุดกระโปรงยาวสีขาวราวหิมะเกล้าผมขึ้น เผยให้เห็นลำคอขาวเรียวยาว หูรูปร่างหน้าตามีส่วนคล้ายคิมฮีซอน นักแสดงสาวในหนังเรื่อง *เสินฮัว*^{๑๕} นางสวยอ่อนโยนราวกับดอกบัวตูมสีขาว

แม่ผู้ให้กำเนิดก็คนเดียวกัน แต่ทำไมถึงได้ต่างกันราวฟ้ากับดิน พี่สาวสวยตั้งแต่เทพเซียนบนสวรรค์ แต่น้องสาวกลับสวยแบบครึ่งๆกลางๆ

^{๑๓} แปลตามตัวอักษรว่า “เก็บจันทร์”

^{๑๔} ศิลปะสี่แขนงที่ปัญญาชนควรฝึกฝนให้ชำนาญตามแนวความคิดขงจื้อ

^{๑๕} ภาพยนตร์เรื่อง *The Myth* (ชื่อไทย : *ดาบทะลุฟ้า ฟ้าตัดทะเลเวลา*) ออกฉายใน ค.ศ. ๒๐๐๕ กำกับการแสดงโดย ถังจี้ลี่ นำแสดงโดย เจินหลง คิมฮีซอน และเหลียงเจี๋ยฮุย

ฉันเห็นเขี่ยเจาเคอตั้งอกตั้งใจฝึกซ้อม ไม่อยากרבทวน จึงกลับออกมาพร้อมกับอวีนเซียง

ฉันถามอวีนเซียงว่า “จะหาหนังสืออ่านได้จากที่ใด”

อวีนเซียงมองฉันราวกับเห็นตัวประหลาด

“ทำไมหรือ”

“คะ...คุณหนูอ่านหนังสือออกตั้งแต่เมื่อใดเจ้าคะ”

ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเขี่ยเจาหาไม่ได้เต็มเต็งอยู่สิบกว่าปี แนนอนว่านางต้องไม่รู้หนังสือ จึงต้องถูเรื่องขึ้นมาอีก โดยใช้เรื่องเจ้าเรื่องผีเป็นข้ออ้างว่า “คงเป็นเพราะสวรรค์เวทนาข้า จึงคืนสติปัญญาให้ข้าด้วย เพื่อชดเชยสิ่งที่ผ่านมาระมั่ง”

อวีนเซียงหลอกง่ายจริง ๆ นางเชื่อทันที จากนั้นก็พาฉันไปที่หอหนังสือของจวนตระกูลเซี่ย

ตระกูลเซี่ยเป็นตระกูลปราชญ์แท้ ๆ พวกเขาเก็บรักษาหนังสือไว้มากมาย จัดเรียงแยกหมวดหมู่อย่างเป็นระเบียบ บนชั้นหนังสือไม่มีฝุ่นจับแม้แต่น้อย ทั้งยังจุดเครื่องหอมกันแมลงกินหนังสือด้วย

ฉันให้อวีนเซียงออกไปแล้วเดินดูหนังสือเล่นตามลำพัง ผ่านไปครู่เดียวก็เจอหนังสือ *บันทึกภูเขาและแม่น้ำของต้าฉี* ฉันนั่งขัดสมาธิบนพื้นไม้กระดานแล้วอ่านหนังสือเล่มนั้นด้วยความสนใจ

ในยุคนี้ได้ห้ำแบ่งเป็นสี่เขตแดน แคว้นฉีตั้งอยู่แดนตะวันออก ดังนั้นท่านเสียนนิรนามผู้สูงศักดิ์จึงเรียกดินแดนแห่งนี้ว่า “ตงฉี” ทิศตะวันออกของตงฉีติดทะเลเสียนไห่ ทิศเหนือติดแคว้นเหลียว ทิศตะวันตกติดแคว้นฉิน ไกลออกไปทางทิศตะวันตกยังมีแคว้นหลี่ซึ่งไม่มีพรมแดนติดต่อกัน ที่นั่นคือดินแดนอันห่างไกลที่ดำรงอยู่ในเวลาเดียวกัน

ทั้งสี่แคว้นนี้มีแม่น้ำหึงเหอไหลผ่าน เมื่อแม่น้ำหึงเหอไหลเข้าสู่อาณาเขตของตงฉีก็จะเรียกว่าแม่น้ำปี้ลั่วเจียง ทิวทัศน์สองฟากฝั่งแม่น้ำหึงเหองดงามราวภาพวาด จึงมีสถานที่ท่องเที่ยว พักผ่อน ฮันนิมุน รวมถึงสถานที่ที่พบปะชุมนุมชั้นสูงอยู่นับไม่ถ้วน แคว้นตงฉีเลื่องลือด้านศิลปวิทยาการ ในช่วงพันปีที่ผ่านมา

มีนักประพันธ์รุ่นหนุ่มสาวที่โดดเด่นมากมาย มีการค้นพบทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีอันยิ่งใหญ่ไม่ถ้วน คงจะเป็นเพราะตงฉืออยู่ติดทะเล ผู้คนกินปลากันมาก สมองก็เลยดี

ภัยคุกคามที่อันตรายที่สุดของตงฉือคือแคว้นเหลียวทางตอนเหนือ ทั้งสองแคว้นต่อสู้แย่งชิงดินแดนกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ แม้ว่าหวังตั้งค์ก่อนจะส่งองค์หญิงไปอภิเษกสมรสกับหวังตี้แคว้นเหลียว แต่การอภิเษกสมรสนี้กลับไม่เป็นประโยชน์มากนัก จนถึงทุกวันนี้ ทั้งสองแคว้นก็ยังกระทบกระทั่งกันอยู่เนืองๆ

ฉันรู้มาจากอวีนเซียว่า หวังตี้พระพลานามัยไม่ค่อยแข็งแรง ไท่จื่อก็สิ้นพระชนม์ ท่านพ่อของฉันเป็นราชครูผู้เป็นพระอาจารย์ขององค์ไท่จื่อ เมื่อไท่จื่อสิ้นพระชนม์ก็รู้ว่าตอนนี้ท่านพ่อกำลังทำอะไรอยู่บ้าง ที่จริงแล้ว หากดูจากสภาพของตระกูลเซียก็แตกต่างจากตระกูลในวงสังคมชั้นสูงทั่วไป ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ การแก่งแย่งชิงดีภายในราชสำนักมากนัก

ส่วนฉันก็พักผ่อนอยู่ในสถานที่อันเงียบสงบและปลอดภัยแห่งนี้ รอจนกว่าจะถึงวันที่เซียนนิรนามท่านนั้นส่งฉันกลับร่างเดิม

“นั่นใคร” มีเสียงถามดังมาจากข้างหลังฉัน

ฉันตกใจ รีบหันไปมอง

ชายคนหนึ่งยืนอยู่ในตำแหน่งย้อนแสง เขาสวมชุดบัณฑิตสีเขียวอ่อน ตัวยาวหลวมโคร่ง แสงแดดที่สาดส่องทำให้เห็นร่างสูงโปร่งของเขา

“เจ้าเป็นใคร” เขาถามขึ้นอีก

ฉันยืนขึ้นแล้วตอบว่า “ข้าคือเซียเจาหฺวา”

“เจ้าคือคุณหนูรองตระกูลเซียหรือ”

ฉันพยักหน้า

เขาเดินเข้ามา ประสานมือค้ำบฉันพลางพูดว่า “ข้าเหนื่อยจึงจี้จี้ ปรบกวณคุณหนูรองเสียแล้ว โปรดอภัย”

อ้อ ชื่อนี้ฉันเคยได้ยิน ตระกูลเซียเซียวเขามาเป็นครูสอน “กั๋วฝู” กับต้าหฺมา เสียหฺมาที่เป็นลูกพี่ลูกน้องของนาง อวีนเซียเคยพูดถึงเขาให้ฉันฟังด้วยนัยน์ตา

หยาดเอี่ยม

ซึ่งจื่อจิ้งยึดตัวขึ้น แต่ยังคงก้มมองอยู่ ราวกับว่าบนหน้าฉันมีอะไรแปลกประหลาด

ฉันรู้สึกสงสัยมาก จึงแอบมองเขาเช่นกัน

ซึ่งจื่อจิ้งอายุยี่สิบเศษ ผิวขาว คิ้วเรียวยาวได้รูป หางตาชี้ขึ้นเล็กน้อย จมูกโด่ง ริมฝีปากอिम ช่างสมกับเป็นบัณฑิตรูปงามผู้สภาพอ่อนโยน แม้จะถูกฉันจ้องมองอย่างเสียมารยาท แต่เขาก็ยังคงดูสงบนิ่ง สุขุมลุ่มลึกสมเป็นปราชญ์

ฉันยิ้มพรางพูดว่า “อาจารย์ซึ่งมาสอนหนังสือให้หลานข้า คงลำบากไม่น้อยเวลานี้สอนเสร็จแล้วหรือ”

ซึ่งจื่อจิ้งค้อมตัวพาลงตอบว่า “ขอรับ ข้ามาหาหนังสืออ่าน”

“ถ้าเช่นนั้นก็ช่างบังเอิญ ข้าก็มาหาหนังสืออ่านเช่นกัน แต่ยังไม่รู้ว่าหนังสือจัดเรียงอย่างไร มิทราบว่าคุณจะรู้ไหมว่าหนังสือตำนานต่างๆอยู่ที่ใด”

“อะไรนะ” เขาเงยหน้าขึ้นมองฉันด้วยสีหน้าไม่เข้าใจ

ฉันรีบเปลี่ยนคำพูดใหม่ว่า “ไม่เช่นนั้นก็เป็นพวกบัณฑิตที่เรื่องแปลกพิสดารหรือบันทึกเกี่ยวกับเขียนหรือภูตผีก็ได้”

ซึ่งจื่อจิ้งยังคงมองฉันด้วยสายตาแปลกๆ ฉันจึงนึกขึ้นได้ว่า ผู้หญิงสมัยโบราณ ถ้าไม่แอบอ่านเรื่อง *แกงดอกหมู่ตาน*^{๑๖} ก็ท่อง *ตำนานอิสตรี*^{๑๗} ดูเหมือนว่าการอ่านเรื่องพิสดารพันลึกจะเป็นสิ่งที่ฉันไม่ควรทำ

ทว่าซึ่งจื่อจิ้งเพียงจ้องมองฉันเช่นเดิม จากนั้นจึงก้มหน้าลงอีกครั้ง แล้วผายมือพาลงเอ่ยว่า “คุณหลูรองเชิญทางนี้”

เขารูปร่างสูงโปร่ง ท่วงท่างามสง่า เมื่อลมพัดมาได้กลิ่นหอมจางๆ เหมือนกลิ่นใบชาจากตัวเขา

^{๑๖} *หมู่ตานถึง* เป็นงานเขียนสำคัญของทั้งเสียนจู่ นักเขียนบทละครชื่อดังสมัยราชวงศ์หมิง ประพันธ์ขึ้นใน ค.ศ. ๑๕๙๘ เป็นเรื่องราวความรักของคุณหลูตุ่ลี่เหนียงกับบัณฑิตหนุ่มหล่อเม้งเหมย

^{๑๗} *เสี่ยหนี่วี่จ้วน* เป็นผลงานของหลิวเซียง ปราชญ์สำนักงจื่อในสมัยราชวงศ์ซันตะวันออก เป็นเรื่องราวการยกย่องเชิดชูเกียรติสตรีจีนในสมัยโบราณ

เขาพาฉันขึ้นไปข้างบน ชั้นบนเล็กกว่าชั้นล่างเล็กน้อย มีแสงส่องสว่าง รอบๆ มีชั้นหนังสือที่ค่อนข้างเตี้ยวางอยู่ ตรงบริเวณที่ไม่โดดเด่นสะดุดตามุมหนึ่ง มีหนังสือจำพวกบันทึกเรื่องแปลกพิสดารและบทละครวางเรียงรายอยู่

ฉันเลือกหนังสือมาสองสามเล่มด้วยความดีใจ กอดหนังสือไว้ในอ้อมอก แล้วผงกหัวให้เขาเพื่อแสดงความขอบคุณ เขายิ้มตอบตามมารยาท พลงพูดว่า “คุณหนูรองมีต้องเกรงใจ”

ฉันวิ่งลงบันไดเสียงตังตังตัง จู่ๆ ก็หยุดยืน แหงนหน้าขึ้นมองเขาพลาถถามว่า “เข้าไปฟังอาจารย์สอนหนังสือได้หรือไม่”

ซึ่งจื่อจิ้งอิงไปครู่หนึ่งก่อนตอบว่า “ได้แน่นอน”

ฉันตอบกลับว่า “ถ้าเช่นนั้นพรุ่งนี้ข้าจะไปฟัง”

เมื่อวันเชียงรู้ว่าฉันพบกับช่งจื่อจิ้งมา นางก็เขียนหน้าแดง

ฉันยิ้มแล้วพูดว่า “อาจารย์ช่งเป็นผู้มีความรู้และงามสง่า ข้าแปลกใจจริงว่า เหตุใดเขาจึงไม่เข้าสอบขุนนาง แต่กลับมาสอนหนังสือเด็กๆ”

อวันเชียงผู้ที่มีคุณสมบัติที่จะทำงานสืบราชการลับได้ นางบอกฉันว่า “ที่จริงแล้วช่งจื่อจิ้งเป็นบัณฑิตหนุ่มผู้มากความสามารถคนหนึ่งแห่งตงฉี หลายต่อหลายตระกูลต่างมาทาบทามเขาเป็นชาย ชื่อเสียงของช่งจื่อจิ้งโด่งดังไปถึงตำหนักของท่านกั้วจิว^{๑๔}ในเมืองหลวง ทำให้คุณหนูตระกูลจ้าววันไหว ได้ยินมาว่าคุณหนูตระกูลจ้าวผู้หนึ่งทั้งอ้วนทั้งอปลักษณ์ ทั้งขี้เกียจทั้งปัญญาทึบ แต่กลับหมายมั่นว่าจะต้องแต่งให้ช่งจื่อจิ้งให้ได้ ท่านกั้วจิวจึงจำใจต้องไปทาบทามขอเขาเป็นชาย แต่ช่งจื่อจิ้งเป็นใคร เขาไม่ชอบคุณหนูจ้าวหรอก จึงปฏิเสธกลับไปทันที ต่อมาไม่รู้ว่ามีผู้ใดเป็นคนแพร่พรายเรื่องนี้ ทำให้ใครต่อใครต่างก็รู้เรื่องน่าอับอายของคุณหนูจ้าว ท่านกั้วจิวเก็บความแค้นนี้ไว้ในใจ ต่อมาช่งจื่อจิ้งเดินทางเข้ามาสอบขุนนางในเมืองหลวง ท่านกั้วจิวติดสินบนกรรมการคุมสอบ ไม่ให้ช่งจื่อจิ้งสอบผ่านเป็นอันขาด ตอนแรกช่งจื่อจิ้งไม่ยอมอ่อนข้อ จึงเข้าสอบสี่ปีติดกัน แต่ก็สอบ

^{๑๔} คำเรียกพระเชษฐาหรือพระอนุชาในไท่โฮ่ว (ไท่เฮา) หรือหวงโฮ่ว (ฮองเฮา)

ไม่ติดอันดับทุกครั้ง พอมาถึงปีที่ห้าเขาจึงตัดสินใจไม่เข้าสอบ แต่เขียนบทความบนกำแพงนอกสนามสอบ นายท่านของเราชื่นชมในความรู้ความสามารถของซ่งจื่อจิ้งมานาน เมื่อทราบเรื่องจึงรีบรูปไปช่วยเขาจากปลายกระบอกของบรรดาเจ้าพนักงาน แล้วให้เขามาสอนหนังสือที่บ้านตระกูลเซียะ”

อวินเซียะเล่ารวดเดียวจบ ฉันทรงน้ำชาให้นางถ้วยหนึ่ง แล้วถามต่อว่า “แล้วที่ท่านกั๋วจิวจึงแก้ปัญญาชน หวงตี้ไม่ทรงทราบหรือ”

อวินเซียะดื่มชาแล้วจึงตอบเสียงเบาว่า “หวงตี้พระพลานามัยไม่สู้ดีมาตลอด จึงทรงพักพินอยู่แต่ในตำหนักชั้นใน เรื่องสำคัญของบ้านเมืองล้วนขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของมหาเสนาหกลีและกั๋วจิว บ่าวเผอิญได้ยินนายท่านกับคุณชายใหญ่พูดถึงเรื่องเหล่านี้ตอนที่ไปช่วยเก็บกวาดห้องหนังสือของนายท่านช่วงปีใหม่เจ้าคะ”

นี่ก็ไม่ถึงเลยว่บัณฑิตผู้สุภาพอ่อนโยนอย่างซ่งจื่อจิ้งจะล้าหาญเด็ดเดี่ยวขนาดนี้

ฉันทรงถามออกไปว่า “ถ้าเช่นนั้น อาจารย์ซ่งก็ยังมีได้แต่งงานสินะ”

ใบหน้าสวยของอวินเซียะแดงก่ำเหมือนกึ่งต้มสุกขึ้นมาทันที นางตอบว่า “เขา...แม้ว่าเขาจะปฏิเสธการแต่งงานครั้งนั้น แต่เมื่อก่อเรื่องไว้เช่นนี้ ยะ...ยังมีตระกูลไหนทาบตามเขาไปเป็นเขยอีกเล่าเจ้าคะ ทุกคนต่างก็เกรงกลัวท่านกั๋วจิวกันทั้งนั้น”

ซ่งจื่อจิ้งช่างน่าสงสาร มิน่าละ เขาถึงนั่งเฉย ไม่มีปฏิกิริยาอะไรเลยเมื่อพบฉัน คงเป็นเพราะเขาเคยมีกรณีกับกั๋วจิว ไม่ว่าผู้หญิงคนไหนก็ไม่อยากเข้าไปใกล้

วันรุ่งขึ้นฉันไปพักกายเชี๋ยฟูเหรินที่เรือน พอฉันบอกนางว่าจะจะไปเรียนหนังสือที่สำนักวิชาตระกูลเซียะ เชี๋ยฟูเหรินก็ตกใจมากที่ฉันรู้หนังสือ แต่ต่อมานางก็แสดงความดีอกดีใจยกใหญ่

สำนักวิชาของตระกูลเซียะตั้งขึ้นเพื่อให้ลูกหลานในครอบครัวและลูกหลานบรรดาญาติพี่น้องมาเรียนหนังสือ นอกจากคุณหนู “กั๋วฝู” หรือเซียะหลิงเจี๋ยวนกับสองพี่น้องแซ่หม่าที่เรียนหนังสือที่นั่นแล้ว ก็ยังมีเด็ก ๆ อีกหลายคนที่อยู่ร่นราว

คราวเดียวกัน

เมื่อยายสหายตัวน้อยเชี่ยวชาญเขียนเห็นฉันมาที่สำนักวิชาที่ต้นตอใจมากในตอนแรก ต่อมาก็แสดงความไม่พอใจอย่างยิ่ง จนสุดท้ายกลับกลายเป็นรู้สึกกลัวคงเป็นเพราะพี่ชายใหญ่อบรมนางมาแล้วว่าที่จริงฉันอาวุโสกว่า จึงไม่กล้าทำเสียมารยาทกับฉันเหมือนเมื่อก่อน เด็กก็เหมือนไม้อ่อนดัดง่าย

วันนี้ซึ่งจื่อจิ้งสวมชุดยาวลีขาวสะอาดตา แขนและส่าบเสื้อกว้าง ดูเรียบง่ายสง่างาม ขาวสะอาดไร้มลทิน ฉันแสดงความเคารพเขาตามมารยาท เขาพยักหน้ารับน้อยๆ ด้วยท่วงท่าสบายๆ เป็นธรรมชาติ ฉันนั่งลงหลังเด็กๆ ที่นั่งอยู่แถวสุดท้าย

วันนี้อาจารย์เริ่มจากการทบทวนบทเรียนของเมื่อวาน แม้ว่ายายเด็กเชี่ยวชาญเขียนจะนิสัยไม่ค่อยดีนัก แต่นั่นว่าเรียนดีทีเดียว น่าจะเป็นเพราะพี่ชายใหญ่เข้มงวด

จากนั้นอาจารย์ซึ่งก็เริ่มสอนบทเรียนใหม่ เขาเล่านิทานเรื่องจางหุวยานอนบนน้ำแข็งให้ลูกศิษย์ฟัง ฉันไม่เคยได้ยินชื่อจางหุวย เคยได้ยินแต่เรื่องหวังเสียนอนบนแม่น้ำที่จับตัวเป็นน้ำแข็งเพื่อหาปลาไปให้แม่ที่ป่วยกินบำรุงร่างกาย เรื่องนี้ฉันได้ยินมาตั้งแต่เด็ก เรื่องที่ซึ่งจื่อจิ้งเล่าก็ไม่ต่างกันนัก

ซึ่งจื่อจิ้งสอนหนังสือได้ดีเกินความคาดหมายของฉัน เขาใช้ถ้อยคำและประโยคที่เข้าใจง่าย ทั้งยังอธิบายให้เห็นภาพชัดเจน คล้ายกับการเล่านิทานภาษิตโบราณ เด็กๆ จึงสามารถจดจำได้ขึ้นใจภายในเวลาสั้นๆ ต้องบอกว่าเขานักการศึกษาที่ไม่เลวเลยทีเดียว หากเขามาอยู่ในยุคสมัยของฉัน อาจจะได้รับเลือกเป็นครูดีเด่นไปแล้ว

เมื่อซึ่งจื่อจิ้งเล่านิทานจบ เขาก็ยกตัวอย่างเทียบเคียงจากนิทาน แล้วให้เด็กๆ แสดงความคิดเห็น เด็กๆ ต่างก็รู้ว่านี่เป็นนิทานที่สอนให้ลูกกตัญญูต่อพ่อแม่ แล้วก็พากันคุยออกนอกประเด็นนี้ไปไกล ถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องวิทยาศาสตร์ธรรมชาติว่า ทำไมน้ำในแม่น้ำจับตัวเป็นน้ำแข็งแล้ว แต่ปลากลับไม่แข็งตาย

อาจารย์ซึ่งอธิบายให้เด็กๆ ฟังว่า แม้ผิวน้ำจะจับตัวเป็นน้ำแข็ง แต่น้ำข้างใต้แม่น้ำไม่ได้เย็นขนาดนั้น เขามีใบหน้าหล่อเหลา ทำทางใจดีมีเมตตา รอบรู้และอดทน แต่ไหนแต่ไรไม่เคยตีมือเด็ก ๆ เลย ดูออกว่าพวกเด็ก ๆ ชื่นชอบเขามาก

เมื่อคุยเรื่องวิทยาศาสตร์ธรรมชาติจบ อาจารย์ช่งก็วกกลับมายังเรื่องเดิม เขาถามเด็ก ๆ ว่า “มีใครมีความคิดเห็นอย่างอื่นอีกหรือไม่”

ฉันก็ไม่รู้ว่าตัวเองไปทำอะไรให้เสียหลังเจเวียนไม่พอใจ จู่ ๆ นางก็ขึ้นมาที่ฉัน แล้วพูดว่า “อาหญิงเล็กมีเจ้าคะ”

คิ้วของช่งจื่อจิ้งเลิกขึ้นเล็กน้อย เขามองมาที่ฉันแล้วเอ่ยว่า “ถ้าเช่นนั้น คุณหนูรองแสดงความเห็นสักหน่อยก็แล้วกัน”

ฉันไม่ได้เตรียมตัวเลยแม้แต่น้อย นิทานที่ผูกเรื่องง่าย ๆ แบบนี้จะให้แสดงความเห็นสักซึ่งอะไรได้ ชั่วขณะนั้นฉันรู้สึกราวกับกลับไปอยู่ในชั่วโมงเรียนที่มหาวิทยาลัย เวลาที่ถูกอาจารย์สุ่มเรียกให้ลุกขึ้นท่องชื่อจุดลมปราณต่าง ๆ บนส่วนศีรษะ ในสมองเหมือนกับมีแต่ขี้เลื่อย แม้กระทั่งอวัยวะอย่างแขนขายังลืมไปว่าเรียกว่าอะไร

เสียหลังเจเวียนจใจอยากให้ฉันหน้าแตก นางกลั้นหัวเราะไม่อยู่ จึงหลุดหัวเราะดัง “ฮิ ๆ” ออกมา

เคราะห์ดีที่เสียงหัวเราะนี้ทำให้ฉันเลิกใจลอยและดึงสติกลับมาได้

“ข้าไม่มีความคิดเห็นอันใด แต่มีความรู้ที่เชื่อมโยงกับนิทานเรื่องนี้อยู่ประเด็นหนึ่ง ปลาไนเป็นปลาน้ำจืดที่พบได้ทั่วไปชนิดหนึ่ง ใน *คัมภีร์สมุนไพรมหาสารทนต์*^{๑๑} ยกย่องให้ปลาชนิดนี้เป็น ‘สุดยอดแห่งปลาทั้งปวง’ หากพูดในด้านสรรพคุณทางยาแล้ว ปลาไนมีฤทธิ์เป็นกลาง รสหวาน มีประโยชน์ในการรักษาเฉพาะจุด บำรุงม้ามและกระเพาะอาหาร ทำให้การไหลเวียนของเลือดดี ลดอาการบวม บำรุงครรภ์และเพิ่มน้ำนมมารดา ทั้งยังแก้อาการไอและหอบหืด โดยเฉพาะส่วนหัวปลาที่อุดมไปด้วยเลซิธิน เอ่อ...เป็นสารที่มีประโยชน์ชนิดหนึ่ง ช่วยบำรุงสมองและเสริมความจำ ดังนั้นที่เขาวางกันว่าคนฉลาดชอบกินปลาหรือชอบแหะหัวปลา ก็เป็นเรื่องที่สมเหตุผล”

เมื่อพูดจบ ฉันก็เห็นช่งจื่อจิ้งจ้องฉันด้วยความตกตะลึง ราวกับว่าฉันเป็น

^{๑๑} *เส้นทนต์เป็นเฉ่วจิง* หรือคัมภีร์สมุนไพรมหาสารทนต์ เป็นคัมภีร์แพทย์แผนจีนที่เก่าแก่ที่สุดเท่าที่ปรากฏในปัจจุบัน บ้างก็ว่าคัมภีร์เล่มนี้เรียบเรียงขึ้นในสมัยจั้นกั๋ว บ้างก็ว่าเรียบเรียงขึ้นในสมัยราชวงศ์ซัน

แขกจากต่างดาว เด็ก ๆ ที่นั่งอยู่ก็ตะลึงตาค้างเช่นกัน แต่ฉันเชื่อว่าเป็นเพราะพวกเขาไม่เข้าใจในสิ่งที่ฉันพูด

เชี่ยหลิงเจี๋ยนกระซิบถามว่า “ถ้าอยากฉลาดต้องกินปลาใช่ไหม?”

ฉันพยักหน้าพลางตอบว่า “นี่เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้ฉลาดได้”

สีหน้าของนางเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง เหมือนสีหน้าของซินจ้งตอนที่รู้ว่าถ้าจะจีบสาวต้องกินพริกหยวก

ฉันยิ้มพลางถามซ่งจื่อจิ้งว่า “มีทราบที่ท่านอาจารย์พอใจกับคำตอบนี้หรือไม่” ซ่งจื่อจิ้งไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกวางตัวลำบาก เขาตอบว่า “แม้จะตอบไม่ตรงคำถาม แต่ก็ได้ให้ความรู้แก่ทุกคน”

ฉันนั่งลงด้วยใบหน้าที่ยิ้มระรื่น

หลังจากเลิกเรียน ขณะที่ฉันกำลังเดินออกจากห้องเรียนตามพวกเขาเด็ก ๆ ไปซ่งจื่อจิ้งก็ตะโกนถามว่า “คุณหนูรอง คัมภีร์สมุนไพรของเทพเสินหนงที่คุณหนูกล่าวถึง...”

ฉันนึกอยู่แล้วว่าเขาต้องถาม จึงเตรียมคิดคำอธิบายไว้ก่อนแล้ว ฉันหลอกเขาว่า “ข้าจำได้เพียงว่าเรื่องปลาไนมีบันทึกไว้ในตำราการแพทย์ แต่จำไม่ได้ว่าเล่มใด จึงเอ่ยชื่อลุ่ม ๆ ขึ้นมา”

ซ่งจื่อจิ้งยิ้ม พูดว่า “ที่แท้เป็นเช่นนี้ แต่ที่คุณหนูรอบรู้เรื่องการแพทย์ ข้าน้อยมิเคยรู้มาก่อน คุณหนูไปศึกษามาเมื่อใดหรือ”

รอยยิ้มของเขาดมงามดังบุหลันดั้นเมฆ งามสง่าดั่งแสงหยกสะท้อน ทำให้หัวใจดวงน้อยของฉันเต้นไม่เป็นจังหวะ ฉันตอบกลับไปทั้งนัยน์ตาเคลิบเคลิ้มว่า “ศึกษาจากในฝัน”

ซ่งจื่อจิ้งอึ้งไป

ฉันรู้สึกเหมือนตัวลอย จึงรีบกระแอมสองสามครั้งเพื่อเรียกสติคืนมาจากนั้นพูดต่อด้วยสีหน้าปกติว่า “อาจารย์ซ่ง ดูเหมือนว่าสุขภาพของท่านจะไม่ค่อยดีนัก โลหิตจางเล็กน้อยและมีอาการอ่อนล้า ข้าจะสอนวิธีบำรุงโลหิตและกระเพาะอาหารให้วิธีหนึ่ง วิธีนี้เหมาะกับผู้ที่ซูบผอมและกระเพาะอ่อนแอเช่นท่าน ให้นำผนังกระเพาะไก่หนึ่งตำลึงมาแช่น้ำสามชั่วยาม จากนั้นใส่ตั้งเซิน^{๑๐} สองตำลึง

นำไปต้มครึ่งชั่วยาม แล้วจึงค่อยใส่ปลาไนที่หนักประมาณหนึ่งซั้งลงไปหนึ่งตัว
ปรุงรสตามชอบ จากนั้นต้มต่อด้วยไฟอ่อนๆ อีกครึ่งชั่วยาม แล้วจึงกินปลาและ
ตีม้มน้ำแกงนั้น สิ่งที่خابอกทำวันนี้ ธิบลงมือทำให้เกิดผลเถิด เช่นนี้แล้วจึงจะ
เรียกว่าได้ชิมชับความรู้ ท่านลองไปทำดูนะ”

ชั่งจ้อจั้งยังคงตะลึงตาค้างอยู่ ฉันทึมพลางโบกมือให้เขา หันหลังกลับแล้ว
เดินออกจากสำนักวิชาไป

ฉันทึ่งเดินไปได้ไม่กี่ไกล ก็เห็นเซียนสาวมีแสงทองเปล่งประกายเดินมา
เซียนสาวนั้นก็คือเซี่ยเจาเคอ พี่สาวของฉันทึมผู้งามเหนือเตียวฉาน^{๒๐} และเลอโหมกว่า
ซีซื่อ^{๒๑} นั่นเอง

เมื่อเซี่ยเจาเคอเห็นว่าเป็นฉันทึม นางตกใจมาก เวลาตกใจ นางเบิ่งดวงตา
ปลายเรียวและมุ่นคิ้วอันเรียวงามเล็กน้อย ช่างงดงามจับใจ

ฉันทึมอธิบายว่า “ข้าอยู่แต่ในเรือน รู้สึกเบื่อ ท่านแม่จึงให้ข้ามาเรียนหนังสือ
กับอาจารย์ช่ง”

“อ้อ” เซี่ยเจาเคอพูดด้วยสีหน้าสงลัย “อาจารย์ช่งกลับแล้วหรือยัง”

“ยังเจ้าคะ ยังเก็บของอยู่ในห้องเรียน”

ขณะที่กำลังพูด ชั่งจ้อจั้งก็เดินออกมา เขาทักเซี่ยเจาเคอด้วยความสุภาพว่า
“คุณหนูใหญ่”

ดวงตาของเซี่ยเจาเคอเป็นประกายแวววาว ถ้าฉันทึมเป็นผู้ชายก็คงหลงใหล
ประกายตานั้นจนงอหัวไม่ขึ้น นางอยากเอ่ยอะไรบางอย่างแต่กลับเขินอาย คิ้ว
ทั้งสองเรียวงาม แก้มสีชมพูดอกท้อ ริมฝีปากแดงเข้มเล็กน้อย บิดตัวด้วยท่าที่
ขวยเขินเพราะความเสน่ห์หา

“อาจารย์ช่ง...หลายวันมานี้อากาศเย็น ข้าเย็บเสื้อคลุมกันลมไว้ให้ท่าน...
เวลาท่านอ่านตำราตอนกลางคืน อย่าลืมสวมด้วย”

ให้ตายเถอะ! ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง ฉันทึมเข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว จึงไม่ยอม

^{๒๐} ต่งเซียม มีสรรพคุณคล้ายโสม แต่ไม่ใช่โสม เป็นสมุนไพรช่วยบำรุงเลือดและบำรุงกำลัง

^{๒๑} เตียวเสียน หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามแห่งแผ่นดินจีนเพียงคนเดียวที่เป็นบุคลลสมมติ

^{๒๒} ซีซี หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามแห่งแผ่นดินจีน เป็นชาวแคว้นยวี่ในสมัยชุนชิว

อยู่เป็นก้างขวางคอต่อ ฉันหาข้ออ้างแล้วปลีกตัวออกมา

เมื่อกลับไปถึงเรือนหย่างซิน อวีนเซียงรีบออกมาจับฉัน นางถามว่า “ปะ... เป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะคุณหนู วันนี้อาจารย์ช่งทำอะไรบ้างเจ้าคะ”

ฉันส่งสารอวีนเซียงจับใจ จึงลู่บทวนางพลางพูดว่า “เด็กดี ตอนนี้อยู่สถาน-
การณั้คับขัน การแข่งขันสูง แม่เกรงว่าเจ้าจะต้องผันค้ำง หักอกหักใจเสียเถิด
ลองมองหาคณอื่นดู จำไว้ละว่าดินแดนหนีกว้างใหญ่ เจ้าย่อมไม่ไร้คู่”

อวีนเซียงถามด้วยความเข้าใจแบบครึ่งๆ กลางๆ ว่า “คุณหนู คุณหนูกลับไป
ไปป่าๆ เปื่อๆ เหมือนเดิมอีกแล้วหรือเจ้าคะ คุณหนูหมายความว่าอาจารย์ช่งเป็น
คนไม่ดีหรือเจ้าคะ”

ฉันส่ายหน้าพลางเดินจากมา เชียเจาเคอชอบช่งจื่อจึงอย่างไม่ต้องสงสัย
ถ้าอย่างนั้นช่งจื่อจึงชอบเชียเจาเคอด้วยหรือเปล่าละ

ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ ถ้าหากเขายังไม่มีผลงานและชื่อเสียง ความสัมพันธ์
ระหว่างเขากับเชียเจาเคอก็คงไม่มีอะไรคืบหน้า แม้ว่าเชียเจาเคอกับช่งจื่อจื่อจะ
คู่ควรกันทั้งรูปโฉมและความสามารถ ทั้งตระกูลเชียก็ไม่ได้รังเกียจคนไม่มีฐานะ
แต่ราชครูเชียคงไม่หาเรื่องผิดใจกับกั้วจื่อเพื่อลูกเขยแน่

เมื่อคิดถึงตรงนี้นั้นก็รู้สึกหวั่นๆ อยู่เหมือนกัน

เชียนนิรนามท่านนั้นบอกวารอให้ถึงเวลาที่เหมาะสมแล้วค่อยส่งฉันกลับคืน
ร่างเดิม นี่มันแค่คำพูดสงเดชเท่านั้น แล้วจะต้องรอถึงเมื่อไหร่กัน ลิบวัน ลิบ
เดือน หรือว่าลิบปี ถ้าหากต้องรอจนแก่แล้วค่อยส่งฉันกลับคืนร่างเดิม แล้วความ
แตกต่างของเวลาในสองมิติจะปรับอย่างไร และถ้าหากว่าต้องรอนานขนาดนั้น
ฉันไม่ต้องแต่งงานกับคนที่ตระกูลเชียจัดแจงให้ อย่างนั้นหรือ ไม่ว่าจะคนนั้นจะเป็น
คนแปลกหน้าหรือคนคุ้นเคย ก็ต้องเข้าพิธีแต่งงานกับเขาอย่างนั้นหรือ

ถึงแม้ว่าฉันจะไม่มีหวังได้แต่งงานกับชายในดวงใจอย่างจางจื่อเยวี่ แต่จะให้
แต่งงานกับคนแปลกหน้าก็คงไม่ได้แน่

เมื่อคิดแบบนี้ ฉันจึงเริ่มสังเกตสภาพแวดล้อมรอบตัวเพื่อหาโอกาสหนี
ออกจากจวนตระกูลเชีย อย่างมากก็ไปวชชี อย่างไรเสียฉันก็เป็นแม่ชีมาแล้ว
ตั้งแปดชาติ คู่้นเคยกับพระศาสนา ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร

ฉันคิดกลับไปกลับมาแบบนี้จนเวลาล่วงเลยมาใกล้ถึงปีใหม่

เมื่อถึงวันปีใหม่ ทุกคนในครอบครัวย่อมต้องกลับมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน มาถึงตรงนี้ ฉันต้องเล่าเสริมถึงตัวละครที่ยังไม่ได้ปรากฏตัวในช่วงต้นเรื่องเสียหน่อย เขาชื่อเซี่ยเจาอิง พี่ชายคนรองของเซี่ยเจาหว่า

หนุ่มหล่อที่ต้องเรียกให้มาปรากฏตัวนับครั้งไม่ถ้วนรายนี้กลับไม่ได้มีรูปร่างหน้าตาแบบที่ฉันวาดภาพไว้แต่แรก ฉันคิดว่าหน้าตาของเขาคงไม่มีสง่าราศีเอื่อยเฉื่อยไร้พลัง รูปร่างบอบบาง มีสายตาดูแคลนคนอื่น ตรงกันข้าม คุณชายรองแห่งตระกูลเซี่ยจามสง่า มีชีวิตชีวา รูปร่างกำยำล่ำสัน สายตาคมกริบ ไม่ใช่แค่นั้น เขายังมีวิทยายุทธ์แก่กล้า ที่ฉันพูดแบบนี้ได้ก็เพราะเหตุการณ์ที่ฉันได้พบเขาครั้งแรก

คืนนั้นเป็นคืนที่มีตีสสนิท เสียงลมหนาวพัดหืดหวิว ตอนกินมื้อเย็น ฉันดื่มเหล้าดอกกุ่มที่เซี่ยเจาเคอเป็นผู้หมักมากกว่าปกติสองสามจอก แม่นางคนนี้มีความสามารถไม่น้อยเลยจริงๆ ถ้ามาอยู่ในยุคปัจจุบันไม่ต้องกลัวว่าจะไม่มีกิน หลังจากที่เขานอนไม่นาน ฉันก็รู้สึกปวดซึ่งน้องจะต้องตื่นขึ้นมา

อวิ้นเซี่ยงนอนหลับสนิทอยู่ในห้องด้านนอก ฉันไม่ได้ไปลุกนาง แต่ออกมาเข้าห้องน้ำเอง ซึ่งก็คือนั่งถ่ายบนกระโถน

แน่นอนว่าเซี่ยเจาอิงไม่ได้ปรากฏตัวตอนนี้

หลังจากที่ฉันทำธุระส่วนตัวเสร็จก็อยากล้างมือด้วยความเคยชิน แต่ในเรือนไม่มีน้ำ คนที่เรียนหมอด่างก็เป็นคนอนาถมัยในระดับที่ต่างกันไป ถ้าหากฉันไม่ได้ล้างมือตอนนั้นคงนอนไม่หลับ ดังนั้นฉันจึงใส่เสื้อคลุมทับอีกชั้นแล้วยองออกไปหาน้ำข้างนอก

ค่าคืนในสมัยโบราณไม่มีแสงของดวงไฟในเมือง ฉันเดินคลำทางไปห้องครัวเล็ก ท่ามกลางลมหนาวที่พัดมา ฉันได้ยินเสียงฟุบครึ่งหนึ่ง หลังจากนั้นก็มีวัตถุบางอย่างตกลงมาบนพุ่มดอกไม้ในลานบ้าน เสียงผู้ชายคนหนึ่งถอนใจดัง“เฮ้อ!”

ความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาในสมองฉันก็คือ โจรบ้ากาม!

ตอนนั้นฉันไม่ได้คิดว่าโจรจะมาชื่นใจฉัน ชื่อเสียงของคุณหนูเซี่ยเจาเคอ

ผู้เลอโฉมขจรไกล นางมีบุคลิกและรูปร่างหน้าตาโดดเด่นกว่าหญิงงามทั่วไป คนสติดีทุกคนย่อมต้องเลือกนาง

ฉันเลือกหยุดนิ่งอยู่กับที่ ผ่อนลมหายใจให้ช้าลง รอให้เจ้าโจรบ้ากามไปตามทิศทางที่ควรจะไป แน่หนอนว่าฉันเลือกร่องตะโกนออกมาตอนนี้ได้ ไม่ใช่รออีกสักพักค่อยตะโกน แต่ถ้าทำอย่างนั้น เจ้าโจรอาจเกิดบ้ำระห่ำเงี้ยวตาขึ้นฆ่าคนก็ได้ แล้วฉันก็ต้องตายอย่างอนาถอีกรอบ และต่อให้เจ้าโจรไม่ฆ่าฉัน เมื่อผู้คุ้มกันของตระกูลเขี่ยถีออคบไฟวิ่งมาถึง เห็นฉันในสภาพที่ใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย แล้วฉันจะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเองได้อย่างไร

ขณะที่ความคิดมากมายแล่นเข้ามาในสมอง เจ้าโจรบ้ากามก็เดินเข้ามาใกล้จุดที่ฉันยืนอยู่มากขึ้นเรื่อยๆ

ฉันยิ่งฟังเสียงฝีเท้าของเจ้าโจรก็ยิ่งรู้สึกแปลกใจ คนที่บุกรุกเข้ามาในบ้านของคนอื่น ต่อให้ไม่เก่งเท่าฉู่หลิวเซียง^{๒๓} ที่เหาะเหินไปมาโดยไม่ทิ้งร่องรอย ก็ควรจะตัวเบาเหมือนนกนางแอ่นและลงมืออย่างรวดเร็ว แต่ทำไมเจ้าโจรรายนี้ถึงได้เดินลงฝีเท้าหนัก ไร้ความยำเกรงเช่นนี้

ขณะที่ฉันกำลังงุนงงอยู่นั้นเอง เจ้าโจรก็เดินมาถึงข้างประตูทางด้านหลังฉัน ประตูไม่ได้ล็อกนอน พอเขาผลักประตูก็เปิดออก

ฉันไม่รู้ว่าจะตกใจหรือดีใจ เจ้าโจรจะมาลวงเกินฉัน? ไม่ได้การ อวินเซียงยังหลับอยู่ในห้องด้านนอก ถ้าหากเจ้าโจรเห็นไม่ชัดแล้วลวงเกินผิดคนจะอย่างไร

เมื่อคิดได้อย่างนั้น ฉันจึงยกกระถางดอกไม้ใบที่หนักที่สุดเท่าที่จะยกไหวตรงมุมห้อง กลับหายใจ แล้วเดินย่องพร้อมถือกระถางนั้นอย่างระมัดระวังตามหลังเขาไป

เจ้าโจรนั้นบุกรุกเข้ามาในเรือนของฉันราวกับไม่มีคนอยู่ เขาเดินตรงไปยังห้องนอน ฉันเห็นว่าสบโอกาสจึงใช้แรงทั้งหมดที่มียกกระถางดอกไม้ในมือขึ้นสูง

ขณะนั้นเองฉันก็ได้ยินเสียงพูดังแว่วเจี๊ยงของอวินเซียงว่า “คุณหนูหรือเจ้าคะ”

---

^{๒๓} ซอลิ้วเฮียง ตัวละครเอกในละครกำลังภายในเรื่อง *ตำนานซอลิ้วเฮียง* ซึ่งดัดแปลงมาจากนวนิยายกำลังภายในชื่อเดียวกันของโกวเล้ง

ฉันตกใจจนเสียหลักล้มก้มกิ้งกับพื้น รู้สึกเจ็บและมันเหมือนมีดาวลอยวนอยู่รอบหัว

ชายคนนั้นแปลกใจแต่อุทานออกมาว่า“เอ๋” ดูเหมือนเขาจะไม่เข้าใจว่าทำไมฉันจึงต้องพยายามลอบทำร้ายเขา

อวีนเซียงลุกขึ้นมาจุดตะเกียง เมื่อนางเห็นชายคนนั้นก็ร้อง“อ้อ”ออกมาเบาๆ

ฉันลุกขึ้น ดึงอวีนเซียงเข้ามาใกล้ตัว พลังพูดว่า “ไม่ต้องกลัวนะ ข้าไม่เชื่อหรือว่าอธรรมจะสยบธรรมะได้ วันนี้เจ้าไม่มีทางได้สมหวังหรอก ข้าจะบอกให้ ข้ารู้จักคนใหญ่คนโต”

ชายคนนั้นมีสีหน้าหงุดหงิดมาก

อวีนเซียงดึงแขนเสื้อฉันจากด้านหลังพลังพูดว่า “คะ...คุณหนูเจ้าคะ เขา...คือคุณ...”

ฉันแทรกขึ้นว่า “หยุดพูด!”

อวีนเซียงรื้อนรน นางดึงแขนเสื้อฉันอย่างแรงพลังพูดว่า “มะ...ไม่ใช่เจ้าคะ คุณหนู เขา...”

“ต่อให้วันนี้เขาหนีออกไปจากเรือนของข้าได้ ก็หนีออกไปจากจวนตระกูลเสียไม่ได้ และถึงแม้จะหนีออกจากจวนตระกูลเสียได้ แต่ก็หนีไม่พ้นกฎหมายบ้านเมือง”

“คุณหนู ไม่ใช่อย่างนั้นเจ้าคะ ชะ...เขาคือคะ...คะ...คุณ...คุณ...”

ฉันโมโหจนกระแทกเท้าและพูดว่า “คุณอะไรเจ้าก็ว่ามาสิ”

“คุณชายรองเจ้าคะ” ในที่สุดอวีนเซียงก็พูดคำนั้นออกมาจนได้

“หา?” ฉันหันกลับไปจ้องเขาไม่ได้รับเชิญผู้นี้พลังพูดว่า “พี่รอง”

เซี่ยเจาอิงยิ้มให้ฉันอย่างเอ็นดูพลังพูดว่า “น้องเล็ก เจ้าจำพี่ไม่ได้แล้วหรือ”

ฉันยิ้มตอบโดยอัตโนมัติ แต่แล้วก็รู้สึกงงๆทำอะไรไม่ถูก จึงทำหน้าที่พลังพูดว่า “พี่รอง ดึกคืนก่อนคืนที่เข้ามาในเรือนของข้าทำไม”

เซี่ยเจาอิงตอบว่า “อ้อ พี่เพิ่งกลับมาจากฝั่งตะวันตกของเมือง ทางเข้าบ้านที่ใกล้ที่สุดต้องปีนกำแพงฝั่งเรือนของเจ้าเข้ามา”

“ท่านเข้าทางประตูข้างก็ได้นี่”

“ท่านพ่อสั่งไว้ว่า จะไม่เปิดประตูให้ใครในยามวิกาลเด็ดขาด”

กฎของจวนตระกูลเซียะเข้มงวดมาก แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ได้มีไว้เพื่อป้องกันโจรผู้ร้าย แต่มีไว้จัดการพี่ชายรองมากกว่า

“ถ้าเช่นนั้นพี่เข้ามาในเรือนของข้าทำไม”

“อ้อ พี่ลืมไป เมื่อก่อนตอนที่เจ้ายังไม่หายป่วย ตอนกลางคืนเจ้าจะต้องอยู่ในห้องलगลอนชั้นบน บางครั้งที่พี่กลับดึก ก็จะมาหาซาสมุนไพร่ต้มชั้นล่าง”

ฉันทิ้งตัวลงนั่งกับพื้น ส่วนอวั้นเซียะรีบสวมเสื้อผ้าทับชุดนอนให้เรียบร้อย แล้วไปรินชาให้เซียะเจาอิง

เซียะเจาอิงโผล่เข้ามามองฉันด้วยความสงสัยใคร่รู้ ฉันจึงได้เห็นรูปร่างหน้าตาเขาชัดเจน คนตระกูลเซียะหน้าตาดีทุกคน คุณชายรองแห่งตระกูลเซียะหน้าตาคมคาย สูงสง่า หล่อเหลา ผิวพรรณขาวสะอาด ผมดกดำ ดูเหมือนดาราหนึ่งโดยเฉพาะดวงตาคู่งามที่เปล่งประกาย “วิบวิบ” ชุดผ้าตัวนบักลายที่สวมใส่ส่งกลิ่นหอมตามแบบฉบับคุณชายเจ้าสำราญ

ฉันจ้องมองเขาจนเขินหน้าแดง แต่เหมือนคุณชายรองแห่งตระกูลเซียะจะไม่ถือสาแม้แต่น้อยที่น้องสาวสวมชุดนอนอยู่ กลับชวนฉันคุยด้วยความสนอกสนใจ

“เสี่ยวหฺวา พี่ได้ยินว่าเจ้าตกน้ำหัวกระแตกแล้วก็หายป่วย นี่เป็นเรื่องจริงหรือไม่”

ฉันค่อนข้างกลัวแล้วตอบว่า “ถ้าไม่ใช่เรื่องจริง แล้วที่พี่ต่อปากต่อคำกับข้าอยู่ตั้งนานนี้ เรากำลังทำอะไรอยู่หรือ”

เขาถูกฉันค่อนข้างใส่ แต่ก็ยังพูดด้วยความดีใจว่า “ถ้าเช่นนั้นก็ดี ยิ่ง แล้วเจ้าจดจำเรื่องราวในอดีตได้หรือไม่” ฉันส่ายหน้าอย่างซื่อๆ เขายิ่งดีใจเข้าไปใหญ่พูดว่า “ถ้าเช่นนั้นก็ยิ่งดี”

ตาคอนนี่บึ้งๆ บวมๆ พูดอะไรก็หาสาระไม่ได้ ที่มึนเสี่ยยิ่งกว่าเซียะเจาหฺวา คนเดิมเสี่ยอีก ฉันไม่อยากจะเสวนากับเขาไปมากกว่านี้ จึงแก้มองหาวปากกว้างครั้งหนึ่งเพื่อบอกว่าฉันง่วง ให้เขารีบกลับไปได้แล้ว

เซียเจาอิงช่างเป็นคนไม่รู้กาลเทศะ เขากลับขยับเข้ามานั่งใกล้ฉันมากขึ้น แล้วถามว่า “เสี่ยวหฺวา ถ้าเช่นนั้นสัญญาะระหว่างเราสองคนยังถือว่าเป็นสัญญาอยู่หรือไม่”

“สัญญา?” สัญญาอะไรกัน

เซียเจาอิงรุกรูถามต่อ “แม้แต่เรื่องนี้เจ้าก็จำไม่ได้หรือ”

ต่อมอยากกรู้อยากเห็นของฉันถูกกระตุ่นขึ้นมา ฉันจึงถามว่า “สัญญาอะไรหรือ”

เซียเจาอิงกลับไม่ตอบ แต่ทำท่าเหมือนโล่งใจแล้วพูดว่า “ในเมื่อเจ้าลืมไปแล้ว ถ้าเช่นนั้นก็ล้มเลิกสัญญานั้นไปเถอะ อ้อ นี่ก็ตึกแล้ว เจ้ารีบเข้านอนเถิด พี่ก็จะกลับแล้ว”

ฉันร้องเรียก “พี่รอง” อยู่หลายครั้ง แต่เขากลับป็นข้ามกำแพงเรือนออกไปโดยไม่หันกลับมามอง เขาป็นกำแพงได้อย่างคล่องแคล่วราวกับสไปเดอร์แมน ชั่วพริบตาเดียวก็หายไปในความมืด ให้ตายสิ! อยู่ในบริเวณบ้านตัวเองแท้ๆ ยังจะป็นกำแพง ราชครูเซียทำไม่ถึงอบรมลูกชายให้เป็นคนแบบนี้ได้

ฉันพบเซียเจาอิงอีกครั้งตอนกินข้าวเย็นในวันต่อมา วันนี้เซียเจาอิงต่างจากเมื่อวานราวฟ้ากับดิน เขาสวมชุดเกล้าทอง ที่ตัวสวมชุดยาวสีขาวลายเมฆ คาดเข็มขัดหยกสีเขียว รูปร่างสูง ออกผายไหล่ผึ่ง ท่วงท่างามสง่า ราวต้นไม้อายุต้องลม เมื่อเขาเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ทำเอาฉันเกือบจำไม่ได้

ฉันเอามือประสานที่เอวและย่อเข้าทำความเคารพพี่ชายรอง เขาประคองฉันให้ยืนขึ้น จากนั้นพูดคุยกับฉันด้วยความสนิทสนม ฉันชนลูกชู้ไปทั้งตัว คุณหนูไป คู่หมั้นของพี่รองเฝ้าสังเกตเขาอยู่ข้างๆ ด้วยสายตาทอดอาลัย แต่เขากลับทำเป็นมองไม่เห็น

เซียฟูเหรินพูดกับลูกชายคนรองว่า “เจ้ากลับมาคราวนี้ก็อยู่ที่ติดบ้านหน่อย นี่ก็ใกล้จะปีใหม่แล้ว ในบ้านมีเรื่องต้องจัดการมากมาย เจ้าก็คอยช่วยจัดการธุระบ้าง”

เขาตอบว่า “ลูกทราบบอรับ ท่านแม่ไม่ต้องเป็นห่วง”

ขณะนั้นเองบ่าวรับใช้ก็ยกเนื้อแผ่นต้มเครื่องเทศมาซามหนึ่ง เดิมทีตงฉีไม่มีอาหารชนิดนี้ เมื่อฉันทะเล่ลุมิตมาที่นี่จึงมาสอนพ่อครัวทำ คนตระกูลเซียส่วนใหญ่ชอบอาหารรสจืด แต่ก็เชื่อว่าจะไม่ชอบรสเผ็ด ทว่าเป็นเพราะแต่ไหนแต่ไรมาตงฉีไม่มีตำรับอาหารรสเผ็ดที่มีรสชาติดี ฉันจึงสวมบทแดงก็มแห่งตงฉีครั้งหนึ่ง เข้าครัวลงมือทำอาหารชื่อชวนหลายอย่างด้วยตัวเอง มัดใจคนได้ด้วยรสมีอ ตั้งแต่บัดนั้นมา บนโต๊ะจัดเลี้ยงของตระกูลเซียก็ต้องมีอาหารเหล่านี้ทุกครั้ง

เซียเจาอิงเห็นฉันกินอาหารอย่างเอร็ดอร่อย จึงเอ่ยถามขึ้นด้วยความแปลกใจ “น้องเล็ก เจ้าชอบรสชาติแบบนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน”

เซียฟูเหรินตอบแทนฉันว่า “ตั้งแต่เสี้ยวหว่านหายป่วยก็กินรสจืดกว่าเดิมมาก แล้วก็รู้ว่านางไปเรียนทำอาหารมาจากไหน อาหารหลายอย่างบนโต๊ะอย่างไก่ผัดเผ็ดถั่วลันเตา หมูผัดเต้าเจี้ยวปรุงรส แล้วก็ยังมีเปิดตุนน้ำแดง ล้วนแต่ปรุงตามวิธีของนาง รสชาติไม่เลวเลยทีเดียว เจ้าลองชิมดูสิ”

เซียเจาอิงคืบเนื้อขึ้นหนึ่งด้วยหน้าตาหงงหงาย ส่งเนื้อขึ้นนั้นเข้าปากค่อยๆ เคี้ยว แล้วพูดว่า “อร่อยจริงๆ น้องเล็กไปหัดมาจากที่ใด”

ฉันรีบหาข้ออ้างแล้วตอบส่งๆ ไปว่า “จู่ๆ ก็เกิดแรงบันดาลใจขึ้นมา”

เซียเจาอิงถามต่อด้วยความอยากรู้อยากเห็น “แรงบันดาลใจนั้นมาจากที่ใด”

ฉันตอบอย่างเคื่องๆ ว่า “มีไก่ตัวหนึ่งบินเข้ามาในเรือนข้าตอนกลางดึก และมาตีมีขาของข้า เมื่อเชือดไก่ตัวนั้นแล้วก็พบว่าเนื้อสดและนุ่มมาก ข้าจึงนำไก่ที่เลี้ยงด้วยน้ำซามาปรุงอาหาร กลายเป็นตำรับ ‘ไก่ต้มชา’ ซึ่งเป็นอาหารเลิศรสที่สุดในประวัติศาสตร์”

เซียเจาอิงเบ้าปากเล็กน้อย ก้มหน้าก้มตากินข้าวต่อโดยไม่มีปากเสียง

หลังจากนั้นมา ฉันก็มักจะมีพบกับเซียเจาอิงในจวนตระกูลเซีย ดูเหมือนเขาจะไม่ทำงานทำการ วันๆ ไม่มีอะไรทำ อยู่กับบ้านเกาะพ่อกับแม่กิน และก็ดูเหมือนว่าราชครูและฟูเหรินจะหมดหวังกับเขาแล้ว จึงไม่ได้เข้มงวดกวดขันนัก

ครั้งหนึ่ง ขณะที่ฉันเดินผ่านภูเขาล่องในสวนดอกไม้ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงฉอเลาะของเซียเจาอิงว่า “เหลียนเออร์เจ้าก็รู้ หากเจ้าเป็นลม ข้าก็จะเป็นเม็ดทรายลอยตามลมเคียงคู่กับเจ้าตลอดไป...”

ถ้อยคำหวานเลียนปานนั้นมีอาณาภาพดูระเบิดไฮโดรเจนที่จะส่งตัวฉันไปไกลได้ถึงดาวพลูโต

คงเป็นเพราะฉันหลุดเสียงอะโรอิกมาสักอย่าง สาวใช้หน้าตาสะสวยคนหนึ่ง จึงวิ่งก้มหน้าแดงก่ำออกมา เพียงครูเดียวก็หายลับไป ฉันคล้อยคล้ายคล้อยคลว่านางจะเป็นสาวใช้ของเซียฟูเหริน เซียเจาอิงตัวดี แอบหาเศษหาเลยกับคนข้างกายฟูเหรินเซียวหรือ

เมื่อเซียเจาอิงจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทางแล้วก็ค่อย ๆ ก้าวออกมาจากด้านหลังภูเขาจำลอง เมื่อเห็นฉันเข้า ก็ทำสีหน้าสีตาราวกับไม่เคยเห็นฉันมาก่อนและถามว่า “น้องเล็ก เจ้าก็มาเล่นในสวนดอกไม้หรือ”

“ใช่เจ้าคะ” ฉันยิ้มเย้นชาแล้วพูดต่อว่า “แสงจันทร์งามส่องชวนมองเช่นนี้ทำให้ข้าไม่อาจขมตานอนได้”

แสงแดดอันอบอุ่นในฤดูหนาวสาดส่องมาที่เราสองคน เซียเจาอิงหัวเราะจนตัวโยน

แต่ตอนนั้นฉันไม่ได้ใส่ใจเซียเจาอิงแม้แต่น้อย แม้ว่าเขาจะหล่อ แต่จะมีประโยชน์อะไร หน้าตาดีกก็เอาไปใช้รูดแทนบัตรเครดิตไม่ได้ ข้าเซียเจาอิงยังมีฐานะยุ่งอยู่ตลอดเวลา เขาบอกว่าใกล้ปีใหม่แล้วมีเรื่องต้องจัดการมากมาย ออกจากบ้านแต่เช้า กลับเข้าบ้านดึกดื่น บนตัวเขามักมีกลิ่นหอมไม่ซ้ำกัน ไม่ต้องคิดให้มากก็รู้ว่าตอนกลางคืนเขาต้องไปค้างอ้างแรมกับนางโลมมาแน่ ๆ

สมัยนั้นยังไม่มีถุงยางอนามัยดูเร็กซ์ เขาไม่กลัวติดโรคหรือไงนะ

ฉันยังคงไปเรียนคัมภีร์ปราชญ์กับอาจารย์ซึ่งผู้สุภาพอ่อนโยนที่สำนักวิชาทุกวัน แม้ว่าฉันจะท่องเนื้อหาคัมภีร์ไม่ได้มากนัก แต่ก็ทำให้ได้ฝึกคัดลายมือจนสวยขึ้นกว่าลายมือไก่เขี่ยเดิมมาก ฉันคิดว่าอย่างไรเสียนี่ก็เป็นประโยชน์อย่างหนึ่งที่ได้รับ หวังว่าเมื่อได้กลับสู่ร่างเดิม ลายมือนี้จะยังคงติดตัวฉันไปด้วย

การแต่งงานที่ถูกคัดค้าน

“ยื่นหยัดต่อต้านความเชื่อมงายแบบศักดินา คัดค้านการคลุมถุงชนให้ถึงที่สุด”

ใกล้ถึงช่วงปลายปี คนทั้งตระกูลต้องไปจัดรูปเช่นไหว้บรรพชน จำได้ว่าวรรณกรรมเรื่อง *ความฝันในหอแดง*^{*} บรรยายถึงตอนที่ตระกูลจ๋าไปเช่นไหว้บรรพชนไว้ว่า ‘คนทั้งตระกูลออกเดินทางพร้อมกันเป็นขบวนใหญ่ กินพื้นที่บนถนนเป็นแถวยาวเหยียดราวกับมังกรตัวหนึ่ง ชัดขวางเส้นทางสัญจร เป็นอุปสรรคต่อการเดินทางไปมาของผู้คนในเมือง’ เรียกได้ว่าทุกสิ่งในขบวนเดินทาง หูหว่าที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะท่านราชครูเป็นคนเรียบง่าย หรือเป็นเพราะคนในตระกูลไม่นิยมความเอิกเกริก การเดินทางไปเช่นไหว้บรรพชนของตระกูลเซียจึงมีเพียงเกี้ยวห้าหลัง มีบ่าวรับใช้ไม่กี่คน และมีผู้คุ้มกันคอยกันทางให้ขบวนเดินทางอันแสนเรียบง่ายนี้เคลื่อนผ่านตัวเมืองไปสู่เขาวัววัน

เขาวัวอยู่ห่างจากตัวเมืองออกไปไม่กี่ลี้ บนเขามีวัดเพียงแห่งเดียว ทว่า เป็นวัดที่มีประวัติความเป็นมาไม่ธรรมดา กล่าวกันว่าวัดนี้สร้างขึ้นโดยพระเถระชั้นสูงที่เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมาจากเกาะเซียนเต๋อวันฝูในทะเลเหนือ และยังได้เลือกเฟ้นทำเลการสร้างวัดจากยอดเขากว่าสิบลูก สุดท้ายเขาวัวได้รับเลือก เพราะเป็นภูเขาคัดดีลึลึลึ ตาม *บันทึกภูเขาและแม่น้ำ* กล่าวไว้ว่า ภูเขาลูกนี้สูงหมื่นเริน^๒ บนภูเขาเต็มไปด้วยดอกไม้ใบหญ้าแปลกตา น้ำตกและลำธาร ลัทธิบู๊

^{*} หงโหลวเม็ง เป็นหนึ่งในสี่สุดยอดวรรณกรรมจีนร่วมกับวรรณกรรมเรื่อง สามก๊ก ไซอิ๋ว และ ซ้องกั๋ง ประพันธ์โดยเฉาเส่วฉิน นักเขียนสมัยราชวงศ์ซิง

และสัตว์บ้าน้อยใหญ่

ภูเขาหินลูกหนึ่งศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไร นี่เป็นเรื่องที่คนอย่างฉันซึ่งได้รับการศึกษาตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ไม่อาจรู้ จะว่าไปแล้ว เกี้ยวสมัยโบราณก็ไม่เหมือนรถยนต์ในยุคปัจจุบัน ขณะนั่งอยู่ในเกี้ยว ตัวฉันโคลงไปมาเสียดจนคลื่นเหียนวิงเวียน หน้ามืด ท้องไส้ปั่นป่วน ความรู้สึกเหมือนกับเพิ่งลงจากไวก็ง แล้วขึ้นไปนั่งรถไฟเหาะตีลังกาต่อ ฉันเกร็งเสียดจนเนื้อตัวกระตุกไปทั้งร่าง รวกับโรครุมชกกำเร็บ เส้นทางเพียงแค่นี้ก็ลี้ลายนี่ คนโบราณต้องใช้เวลาเดินทางยาวนานราวกับการเดินทางไกลหมื่นลี้ของกองทัพแดง”

อวันเซียงคอยให้กำลังใจฉันอยู่ตลอด “คุณหนูอดทนไว้นะเจ้าคะ อีกไม่นานก็จะถึงวัดแล้ว”

ฉันทนไม่ไหวจนต้องเลิกมันเกี่ยวขึ้น แล้วชะงอกหน้าออกไปเพื่อเอาเจียนอาหารที่กินเข้าไป ทั้งโจ๊ก หมั่นโถว ไข่ และแอ็บเปิ้ล ทั้งหมดผสมรวมกับน้ำย่อยรสเปรี้ยวและถูกฉันอาเจียนออกมาจนหมดไส้หมดพุง

เมื่ออาเจียนออกมาจนหมดแล้วก็รู้สึกสบายกระเพาะขึ้นหน่อย หลังจากนั้นเมื่อลืมหิวขึ้นอีกครั้งก็เห็นรอยคราบสีเหลืองอ่อนบนผ้าตัวนบักลายเนื้อดีสีเดียวใฝ่ผ้าตัวนบักลายผืนนั้นไหวไปมาเป็นจังหวะ

ฉันมองตามผ้าผืนนั้นขึ้นไปก็เห็นใบหน้าผืนยิ้มของเซี่ยเจาอิง มือของเขาที่กุมบังเหียนม้าเกร็งเสียดจนเส้นเอ็นปูด ข้อนิ้วมือกลายเป็นสีขาว แต่เขายังควบคุมอารมณ์ตัวเองไว้ได้ จึงไม่ได้พุ่งเข้ามาบีบคอฉัน

ชายเจ้าสำราญทุกคนเป็นพวกรักสวยรักงาม คนที่รักความงามย่อมเป็นคนรักความสะอาด แต่ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะ ทางก็ออกจะกว้างขนาดนั้น

^๓ มาตราวัดสมัยโบราณของจีน ๑ เร็น เท่ากับประมาณ ๗-๘ ฟุต

^๔ การถอยทัพครั้งใหญ่ของกองทัพแดงแห่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งเปลี่ยงพล้ำต่อกองทัพรัฐบาลจีนภายใต้การนำของนายพลเจียงไคเช็คในขณะนั้น ในช่วงเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๔-เดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๖ โดยเหมาเจ๋อตง โจวเอินไหล จูเต๋อ นายพลหลินเปียว และผู้นำอีกหลายคนได้นำกองทัพพร้อมด้วยประชาชนจำนวนหนึ่งเดินทางจากมณฑลเจียงซีทางตะวันตกของจีนย้อนขึ้นไปตั้งหลักทางเหนือที่มณฑลส่านซี รวมเป็นระยะทางประมาณ ๒๕,๐๐๐ ลี้ หรือประมาณ ๑๒,๕๐๐ กิโลเมตร ชาวจีนต่างก็ยอมรับว่าการเดินทางครั้งนี้เป็นการเดินทางที่ยากลำบากและยิ่งใหญ่ที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์จีน

เขาตันบังคับม้ามาทางนี้เองทำไม ที่เขาถูกฉันอาเจียนใส่ เป็นเพราะเขาหาเรื่องใส่ตัวเองชัดๆ

เชี้ยเจาอิงอดกลั้นอยู่นานกว่าจะข่มความรู้สึกไม่ให้เห็นออกมาทางสีหน้า เขายกมือขึ้นแล้วโยนของชิ้นหนึ่งให้ฉันพลางบอกว่า “ดมเสียหน่อยจะได้หายวิงเวียน”

เมื่อฉันรับมาจึงเห็นว่าเป็นถุงเครื่องหอม ถุงนั้นส่งกลิ่นหอมกรุ่น ทำให้ฉันนึกถึงยาสีฟันคอลเกตสูตรเปปเปอร์มินต์ป้องกันฟันผุ ฉันรีบเอามาดม กลิ่นหอมเย็นทำให้รู้สึกปลอดโปร่งโล่งสบาย อาการเวียนหัวดีขึ้นจริงๆ

ที่แท้เขายังบังคับม้าเข้ามาใกล้เกี่ยวฉันก็เพื่อเอาของนี้ให้ ฉันงงยหน้าขึ้น ตั้งใจจะกล่าวขอบคุณเสียหน่อย แต่เขากลับชี้ม้านำหน้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่วัดแล้ว

เมื่อมาถึงวัด มีพระร่างผอมรูปหนึ่งรอรับพวกเราอยู่ที่หน้าประตู ท่านเอ่ยทักทายว่า “อภิตาภพุทธ” ตามด้วยคำกล่าวตามมารยาทอีกภัยยาว จากนั้นจึงนำเราเข้าไปข้างใน ฉันกับเชี้ยเจาเคอเดินตามหลังเชี้ยฟูเหริน รอจนสมาชิกชายในครอบครัวจตุรบุปผ์บรรพชนเรียบร้อยแล้ว พวกเราจึงเข้าไปไหว้องค์พระและบรรพชนตระกูลเชี้ย

ฉันตั้งจิตอธิษฐาน ขอพระโพธิสัตว์และบรรพชนได้โปรดคุ้มครอง ถึงแม้ว่าหนูจะไม่ใช้ลูกหลานตระกูลเชี้ย แต่ถึงอย่างไรหนูก็แซ่เชี้ย เมื่อได้มาอาศัยร่างของเชี้ยเจาหฺวาแล้ว หนูจะเป็นคนดี จะไม่ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงตระกูลเชี้ยเด็ดขาด ขอท่านโปรดลดบันดาลให้หนูได้กลับคืนสู่ร่างเดิมในเร็ววันด้วยเถิด

จบพิธีเช่นไหว้อันยาวนานก็ตามด้วยการฟังเทศน์ ในใจฉันร้องไห้หนักมาก ก่อนหน้านี้อาเจียนออกมาจนในท้องไม่เหลืออะไร ตอนนี่จึงทิวจนท้องร้องจ๊อกๆ หน้ามืดไปหมด เมื่อมองไปเห็นหมั่นไถวสีขาที่เป็นของเช่นไหว้วางอยู่บนแท่นบูชา ก็ถึงกับกลืนน้ำลายตลอดเวลา

เชี้ยเจาเคอเหมือนเชี้ยนสาวผู้อัมพาต นางยังคงยืนส่งด้านหลังเชี้ยฟูเหริน ไบหน้าดังตามหมดจดของนางยังคงสงบนิ่ง เมื่อนางเห็นสีหน้าของฉัน ก็ถามขึ้นด้วยความไม่รู้ว่า “น้องเล็ก เจ้าไม่สบายหรือ”

ฉันยิ้มเจื่อนพลางส่ายหน้า

เซียฟูเหรินพูดด้วยความตื่นเต้นดีใจว่า “วันนี้พระอาจารย์ผู้คงชิ่งเทศน์โอกาสเช่นนี้หายากยิ่งนัก พวกเจ้าต้องตั้งใจฟังเทศน์กันนะ”

เมื่อเข้าไปในห้องปฏิบัติธรรม ฉันเลือกนั่งตรงที่นั่งข้างห้อง ชายคนหนึ่งโนชุดผ้าตัวนสีขาวยักกลายไหมสีเขียวนั่งอยู่ข้างฉัน ชายคนนั้นก็คือเซียเจาอิงซึ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว ฉันพยักหน้าให้เขาอย่างอ่อนแรง แต่แล้วจู่ๆ เขาก็กัดท่อกระดาศใส่มือฉัน

ฉันตกใจมากเพราะท่อกระดาศนั้นร้อน ฉันแกะออกอย่างระมัดระวังปรากฏว่าในห้องนั้นเป็นขนมเบี๊ยะสี่เหลี่ยมทองสองสามชิ้น

ฉันพูดทั้งน้ำตาตลอดว่า “พี่รอง...”

“รีบกินเสียสิ” เซียเจาอิงมองดูสารรูปของฉันด้วยความสงสาร เขาพูดต่อว่า “เจ้าเสี่ยวซานไปแอบหยิบมาจากโรงเจ พี่กินไปแล้วครึ่งหนึ่ง เหลือให้เจ้าครึ่งหนึ่ง เป็นอย่างไรเล่า พี่จะดีกับน้องใช่ไหม”

ฉันพยักหน้ารับถี่รัว แล้วก้มหน้าก้มตากินขนมเบี๊ยะสี่เหลี่ยมหมดในคำเดียว จากนั้นก็วิ่งไป

“เป็นอะไรไป” เซียเจาอิงถามพลางมองฉันด้วยความสงสัย

“ฮึก ๆ!!”

“ฮึก ๆ อะไร ไม่อร่อยหรือ” เซียเจาอิงถามพลางเกาหู

“ฮึก ๆ...ฮึก ๆ ๆ ๆ!” ฉันน้ำตาไหลพรากเพราะขนมเบี๊ยะติดคอ

“ขนมเบี๊ยะติดคอก็คือบอกมาสิ” ฝ่ามือทรายเหล็ก^๑ของเซียเจาอิงตบป้าบลงกลางหลังของฉันจนเศษขนมเบี๊ยะถูกพ่นออกจากปาก ฟุ้งใส่หัวของเซียหลิงเจวียนซึ่งนั่งอยู่ข้างหน้า

เซียหลิงเจวียนอ้าปากตั้งท่าจะร้องโวยวาย แต่ถูกพี่ชายใหญ่ของฉันปิดปากไว้ก่อน ที่แท้พระอาจารย์ผู้คงมาถึงห้องแล้วนั่นเอง

พระอาจารย์ผู้คงเป็นชายชราอายุหกสิบกว่า ผิวขาวซีด รูปร่างซูบผอม

---

^๑ชื่อวิทยายุทธในนิยายกำลังภายในเรื่อง *มังกรหยก* ในที่นี้เปรียบว่าฝ่ามือของเซียเจาอิงแข็งแกร่งและมีพลังรุนแรงเหมือนผู้ฝึกวิชาฝ่ามือทรายเหล็ก

ทว่าอย่างก้าวหน้กแน่นมั่นคง ดวงตาทั้งสองดูจวบไฟ เปี่ยมความสามารถ และดูหลักแหลม พอเห็นก็รู้ว่าท่านไม่ใช่คนธรรมดา ท่านยืนนิ่ง กวาดตามองทุกคนในห้องราวกับแสงไฟที่สาดส่องทาง แล้วจู่ๆ สายตาของท่านก็มาหยุดที่ฉัน

เมื่อฉันถูกจ้องด้วยสายตาคู่นั้น แผ่นหลังก็มีเหงื่อผุดซึมออกมา ในใจนึกเดาว่า หรือพระอาจารย์จะดูออกว่าฉันยืมร่างคนอื่นใช้อยู่

แต่แล้วพระอาจารย์ผู้ยู่คงก็ละสายตาจากฉัน ท่านนั่งลงบนอาสนแล้วเริ่มเทศนาธรรม

เดิมฉันก็ไม่ได้สนใจเรื่องศาสนา แถมยังเหนียวล้ามาตั้งครึ่งค่อนวัน ไม่นานก็เริ่มง่วง พระอาจารย์เล่านิทานธรรมที่ฉันไม่เคยฟังมาก่อน ใช้ถ้อยคำลึกลับเข้าใจยาก ฟังแล้วเหมือนกับฟังภาษาต่างประเทศ ภายในห้องวางเตาผิง ทำให้อากาศอบอุ่น ขณะที่กำลังสละสลืออยู่นั้น ตัวฉันก็เอนไปพิงกับบัวตฤน่มๆ อุ่นๆ ได้กลิ่นหอมจางๆ ที่ปลายจมูก จากนั้นก็หลับตาลงด้วยความรู้สึกสบาย

ในฝันฉันอยู่ท่ามกลางเมฆหมอกเหมือนตอนที่กำลังจะคืนวิญญูณ ฉันมุดลอดเมฆหมอกไปมาราวกับเครื่องบินที่ไร้เรดาร์นำทาง

เมื่อเหาะไปเรื่อยๆ เมฆหมอกก็ค่อยๆ จางลง ปรากฏแผ่นดินผืนใหญ่วางๆ ที่นั่นเป็นบ้านเมืองในยุคปัจจุบัน ฉันมองลงไปจากกลางอากาศ เห็นเพียงแสงไฟสว่างไสวในเมืองยามค่ำคืน แสงไฟของป้ายโฆษณาบนตึกทันสมัยส่องระยิบระยับ แล้วก็เห็นห้างสรรพสินค้าที่คุ้นเคย ช่วงขณะนั้นฉันรู้สึกราวกับว่าตัวเองได้กลับไปยังโลกเดิมที่จากมา

ฉันดีใจแทบคลั่ง รีบมุ่งหน้าไปยังทางกลับบ้านทันที เห็นชุมชนที่บ้านของฉันตั้งอยู่ห้อมล้อมด้วยทิวทัศน์ช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วง ดอกกุ้ยหอมฟุ้ง ซันล่างของตึกที่ฉันอยู่มีรถหูกจอดอยู่หลายคัน บนรถประดับด้วยริบบิ้นสีชมพูและดอกกุหลาบ

ขณะที่ฉันกำลังมึนงงอยู่นั้นเอง ก็มีคนกลุ่มใหญ่พากันเดินออกมาจากตึกคนที่เดินอยู่ข้างหน้าสุดคือจางจื่อเยว่ ผู้ชายที่ฉันเฝ้าคิดถึงทุกเมื่อเช่่วัน!

ฉันเห็นใบหน้าของเขาเติมไปด้วยรอยยิ้ม อิมเอมเปรมปรีดี เขาจูมมือหญิงสาวสวยในชุดสีแดง สาวสวยคนนั้นก็คือหลี่เยียน ทั้งสองเดินเคียงข้างกัน

อย่างสนิทสนมหวานชื่นไปยังรถเบนซ์คันหรู โดยมีผู้คนห้อมล้อมมากมาย บนรถเบนซ์หรูคันนั้นมีตัวอักษร“ลี” (喜)^๕ ลีแดงตัวใหญ่ติดอยู่

ฉันยืนแคว้งคว้างอยู่ท่ามกลางผู้คน แต่ไม่มีใครเห็นฉัน พวกเขาเดินทะลุผ่านร่างของฉันไปมาราวกับฉันเป็นวิญญาณ

แล้วฉันก็นึกขึ้นได้ว่า วันนี้คือวันที่ลืบกั๊ก เดือนกั๊ก เป็นวันแต่งงานของจางจื่อเยวี่ ฉันยังไม่รู้เลยว่าร่างของฉันอยู่ที่ไหน แต่เขากลับปลอดภัยดี จัดงานแต่งงานได้ตามกำหนด และกลายเป็นสามีของหลี่เยียน

ฉันยืนอึ้ง มองผู้คนที่ทยอยขึ้นรถ รถแต่ละคันแล่นตามกันออกไป ไม่นานบริเวณชั้นล่างของตึกก็ว่างเปล่า ลมในฤดูใบไม้ร่วงพัดพาใบไม้สีเหลือง ความอ้างว้างหลังความครึกครื้นโอบล้อมฉันไว้ ฉันรู้สึกแสบตาเมื่อมองไปตามทางที่ขบวนรถแล่นจากไป

แล้วเสียงไม่เป็นมิตรเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นว่า “ไม่ต้องมองแล้ว เขามีใช้คู่ของเจ้า ชะตากำหนดไว้แล้วว่าไม่ใช่”

ฉันถูกขัดจังหวะ จึงมองขึ้นไปด้านบนและก้อนใส่ท่านเซียนที่ไม่เห็นตัวตน พลังพูดว่า “ท่านพูดเรื่องไม่เป็นเรื่องให้น้อยหน่อยได้ไหม ฉันรอมาสองเดือนแล้ว ตอนนี้น้ำจะส่งฉันกลับร่างเดิมเสียที”

“โน โน” ท่านเซียนพูดภาษาฝรั่งออกมาสองคำ แล้วพูดต่อว่า “ยังไม่ถึงเวลา”

“ยังไม่ถึงเวลา?” ฉันพูดด้วยความโมโห “ให้วิญญาณฉันได้กลับเข้าร่างมันยุ่งยากซับซ้อนตรงไหน ทำไมถึงได้ใช้เวลานานขนาดนี้”

เสียงนั้นตอบอย่างเสียไม่ได้ว่า “ข้าก็ไม่รู้จะทำเช่นไรเหมือนกัน เรื่องวิญญาณกลับเข้าร่างไม่ว่าจะเรื่องไหนก็ยากกลับเข้าร่างก็ทำได้ วิญญาณใดจะเข้าไปอยู่ในร่างใดล้วนเป็นไปตามการจัดสรร ต้องรอบัญชาจากเบื้องบน เจ้าพนักงานของเรา

---

^๕ แปลว่า “ยินดี มีความสุข” ในงานมงคลของจีนตั้งแต่สมัยโบราณนิยมตกแต่งสถานที่จัดงานด้วยตัวอักษรดังกล่าวที่ตัดจากกระดาษสีแดง การตัดกระดาษแดงเป็นตัวอักษรนี้เป็นลวดลายหนึ่งในศิลปะการตัดกระดาษของจีน

มีจำนวนจำกัด ดังนั้นบัญชีในแต่ละวันจึงมีจำกัดเช่นกัน แม้ว่าชื่อของเจ้าจะอยู่ในบัญชี แต่กว่าจะเรียงลำดับไปถึงเจ้า ก็คงต้องใช้เวลามากสักพัก”

ฉันโมโหเสียจนต้องก่นด่าระบบขุนนางออกมา เสียงนั้นปลอบฉันว่า “แม่นางเซีย เจ้าอย่าร้อนใจจนเกินไปนัก อย่างไรก็ตามเสียบุรุษในดวงใจเจ้าก็แต่งงานไปแล้ว หรือว่าเจ้าอยากกลับไปเป็นภรรยาน้อยของเขา ข้าว่าผู้เจ้าลองใช้ชีวิตอีกแบบหนึ่งในมิติใหม่จะดีกว่า จะว่าไปแล้ว เนื้อคู่ของเจ้าก็มีใช่เจ้าบ่าวคนเมื่อครู่”

เมื่อฉันได้ยินเช่นนั้นก็เกิดอยากรู้ จึงถามว่า “ท่านรู้ว่าเนื้อคู่ของฉันคือใครจริงหรือ”

ท่านเซียนกระแอมแก้มก้อครั้งหนึ่ง แล้วตอบเสียงต่ำว่า “ข้าก็แค่อยากรู้แล้วบังเอิญไปเห็นเข้าตอนที่เปิดสมุดบันทึกของเซียนผู้ควบคุมชะตา การเปิดเผยเรื่องนี้ถือเป็นการแพร่พรายความลับสวรรค์ จักต้องโทษฟ้าผ่า แต่เราสองคนก็คุ้นเคยกันขนาดนี้ ย่อมพอบอกกันได้บ้าง หากเป็นคนทั่วไป ข้าไม่มีทางแยมพรายหรือ...”

ฉันเข้าสู่ข้อความด้วยความร้อนใจ “เป็นใครกันแน่ล่ะ”

ท่านเซียนหัวเราะ “แหะๆ” แล้วพูดว่า “คนคนนั้นก็คือคนที่อยู่ข้างกายเจ้า เจ้าลองตั้งใจสังเกตดูก็จะรู้”

ตอบเหมือนไม่ได้ตอบ

ฉันกำลังจะถามซ้ำ เสียงนั้นก็พูดขึ้นทันใดว่า “เหลือเวลาไม่มากแล้ว” หลังจากนั้นก็มีพลังงานบางอย่างดึงตัวฉันขึ้น ส่งตัวฉันพุ่งขึ้นไปกลางอากาศราวกับปล่อยจรวดออกจากฐาน ฉันเวียนหัวตาลายจึงหลับตาแน่น หลังจากที่เหาะด้วยความเร็วสูงอยู่กลางอากาศได้พักหนึ่ง ฉันก็ร่วงลงมาในแนวตั้งอย่างไม่ทันตั้งตัว

สภาวะไร้น้ำหนักทำให้ฉันร้องเสียงดังโดยสัญชาตญาณเพราะความกลัว ทันใดนั้นก็มီးเสียงดังตุบ แผ่นหลังของฉันชนกับอะไรบางอย่างจนเสียหลักหงายหลัง แขนและขาชี้ฟ้า

เมื่อลืมตาขึ้นก็เห็นคานกับหลังคาใหญ่ หลังจากนั้นก็เห็นใบหน้าหนึ่งที่คุ้นเคย “น้องเล็ก เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม”

เซียเจาอิงมองฉันด้วยความเป็นห่วงและเอือมระอา ฉันมองใบหน้าหล่อเหลา

ของเขาอย่างชื่อ ๆ แล้วจู่ ๆ คำพูดที่ท่านเขียนได้พูดไว้ก็ตั้งขึ้นมาในสมองว่า ‘คนคนนั้นก็คือคนที่อยู่ข้างกายเจ้า’

ฉันหนาวสะท้านไปทั้งตัว

เซียเจาอิงยื่นมือมาค้ำหัวฉันด้วยความสงสัยพลางพูดว่า “ไม่ใช่ว่าหลับไปแล้วกลับไปเพี้ยนใหม่ล่ะ”

ขณะนั้นเองฉันจึงเพิ่งรู้สึกไว้ในห้องนั้นเงียบสนิท สายตาทุกคู่จ้องฉันอยู่ ราชครูเดียวกับฟูเหรินสีหน้าไม่ค่อยดีนัก ส่วนดวงตาบนใบหน้าอันลึกล้ำของพระอาจารย์ฮู่ยู่คงยังคงปิดอยู่ วัตถุที่หลังของฉันพึงอยู่ขยับครั้งหนึ่ง ฉันรู้สึกแปลก ๆ จึงหันไปดู ซึ่งจู่จี้มองฉันด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ อันอ่อนโยน ที่แท้ฉันเสียหลัก หายหลังอยู่ในอ้อมอกเขา หน้าของฉันแดงขึ้นมาทันที

ราชครูเซียกล่าวขอภัยพระอาจารย์ฮู่ยู่คงด้วยสีหน้ายุ่งยากใจ “ข้าอบรมบุตรสาวคนเล็กไม่ได้ ล่วงเกินพระอาจารย์แล้ว กลับไปข้างจะอบรมลั้งสอนให้เข้มงวดกว่านี้ พระอาจารย์โปรดอภัย”

พระอาจารย์ฮู่ยู่คงเอ่ยว่า “อมิตาภพุทธ” จากนั้นจึงกล่าวว่า “ได้เท่าเซียมิต้องกล่าวโทษตนเอง คุณหนูเซียอายุยังน้อย อยู่หนึ่งนานไม่ได้ จึงไม่อาจทนฟังเทศนาธรรมอันน่าเบื่อ นี่เป็นเรื่องธรรมดา อาตมาเห็นว่าคุณหนูเซียบริสุทธิ์ชื่อตรง มีสติปัญญา จิตหนึ่งมีสมาธิ ห่วงคิ้วของนางปรากฏดวงทิพย์ ภายภาคหน้าจะได้เป็นมารดาของแผ่นดิน”

คำพูดดังกล่าวเป็นเหมือนระเบิดมือที่ถูกปาเข้ามาในกลุ่มฝูงชน แแรงระเบิดของมันทำให้ทุกคนมีนงง ตาลายจนไม่รู้ทิศทาง

คนทั้งบ้านต่างค่อย ๆ หันหน้ามาทางฉัน แล้วหันไปมองเซียเจาเคอ ในที่สุดเซียฟูเหรินก็เอ่ยบางสิ่ง que ทุกคนคิดอยู่ในใจออกมา “พระอาจารย์เจ้าคะ ท่านหักผิดแล้วกระมัง”

ฉันและคนอื่นๆ ต่างพากันพยักหน้าเห็นด้วย

พระอาจารย์ฮู่ยู่คงประนมมือแล้วเอ่ยว่า “สิกา อาตมาเป็นบรรพชิต ย่อมไม่กล่าวคำเท็จ นี่เป็นความลับสวรรค์ อาตมานำมาแพร่พราย มีความผิดติดตัวเกรงว่าจะหนีความผิดนี้ไม่พ้นเสียแล้ว อมิตาภพุทธ”

ในเมื่อพระแก้วอยู่แล้วว่าความลับสวรรค์ไม่อาจแพร่งพราย แล้วทำไม
ไม่ปิดปากตัวเองให้สนิท

ฉันทำตัวไม่ถูก คนตระกูลเชื่อมองฉันเหมือนกับมองมนุษย์ต่างดาว
บนใบหน้าของพวกเขาเต็มไปด้วยคำถามทำนองว่า “เป็นไปได้อย่างไร ดูอย่างไร
ก็ไม่เหมือน”

ฉันรีบพูดขึ้นว่า “ข้าไม่เชื่อหรอก พระแก่นี้พูดส่งเดช” ฉันยังต้องกลับไป
ยังร่างเดิมของฉัน

ราชครูเชี่ยวชาญด้วยความโมโห “สามท้าว!”

ไม่รู้ว่ราชครูโมโหที่ฉันเรียกพระอาจารย์ผู้คงว่าพระแก้ว หรือโมโหที่ฉัน
ไม่ยอมรับในชะตาหงส์ขาวของตัวเอง

พระอาจารย์ผู้คงเดินออกไปพร้อมรอยยิ้มที่ยากจะคาดเดาความหมาย
ทิ้งให้ทุกคนในห้องงุนงงเหมือนอยู่ท่ามกลางเมฆหมอก เชี่ยวพุเทรินตัวลั่นด้วย
ความตกใจเหมือนทุกครั้งที่นั่งมักจะเป็น นางพูดกับราชครูเชี่ยวชาญว่า “นายท่าน เรา
เชิญพระอาจารย์มาดูดวงชะตาให้เคอเออร์ด้วยน่าจะดี”

ใบหน้าสะสวยของเชี่ยวชาญเปี่ยมไปด้วยความไม่พอใจ ส่งสายตา
แค่นเคืองมายังซึ่งจ้อจั่งตลอดเวลา ส่วนซึ่งจ้อจั่งกลับขมวดคิ้วและจ้องฉัน ราวกับ
กำลังครุ่นคิดว่าคนอย่างฉันจะปกครองใต้หล้าได้อย่างไร

เชี่ยวชาญเดินเข้ามา เขายิ้มตาหยีปลางพูดว่า “ยินดีกับน้องเล็กด้วย”

ฉันตอบไปอย่างไม่สออารมณ์ว่า “ยินดีอะไรเล่า”

“ก็ตระกูลเชื่อมองเราจะมีคนได้เป็นหงส์แล้วนะสิ”

ฉันโมโหสุดขีด จึงพูดอย่างไร้มารยาทว่า “หวังดีอายุสี่สิบกว่าแล้ว ข้ายัง
ป่วยกระเสาะกระแสะ ส่วนข้าเป็นสาวแรกรุ่งนงดงาม ให้ไปเป็นเมียหย้อยหวังดี
สังขารเขาจะไหวหรือ”

ราชครูเชี่ยวชาญทืบเท้าพลาญพูดว่า “สามท้าวหนัก! บังอาจกล่าววาจาล่วงเกิน
เบื้องสูง”

ฉันรู้อยู่แก่ใจว่าไม่ควรเถียงผู้อาวุโสกว่า แต่ก็ห้ามปากตัวเองไม่ได้ จึงบ่น
พึมพำออกไปว่า “มีอะไรที่พูดไม่ได้หรือ ผู้หญิงก็เป็นคนเหมือนกัน เพียงแต่

มีผลกำลังสู้ผู้ชายไม่ได้ เพราะเหตุนี้จึงถูกผู้ชายมองว่าไม่ใช่คนเช่นนั้นหรือ จะ
ว่าไปมันก็คือการใช้กำลังปกครองของพ่อและสามี สังคมถึงได้พัฒนาไปในทิศทาง
ที่วิปริตเช่นนี้”

คนโบราณอย่างราชครูเซียไม่รู้ว่าจะได้เที่ยงกับผู้ฝึกไฟแนวคิวดิสตรีนิยม
แรงกล้าอย่างฉันได้อย่างไร เขาโกรธจนหน้าแดงกำ โมโหจนแทบลมจับ

เซียเจืองเห็นท่าไม่ดี จึงรีบดึงฉันออกไปข้างนอก

เขาดึงฉันออกมาจนถึงนอกวัด ฉันสะบัดตัวหลุดจากมือของเขาอย่างแรง
จากนั้นก็เดินดิ่งลงจากเขาคนเดียว

ในที่สุดฉันก็โกรธขึ้นมาจนได้

การที่เด็กสาวคนหนึ่งยอมสละตัวเองเพื่อเกียรติยศของวงศ์ตระกูล แต่
คนอื่นกลับมองว่านางไม่มีคุณสมบัติคู่ควร ฉันทนการสบประมาทแบบนี้ไม่ได้

พวกเขามีสิทธิ์อะไร ก็แค่พระแก่หลวงโลกคนหนึ่ง ก็แค่ราชญ์ยอดดีตีตีหน้า
เคร่งคนหนึ่ง แล้วก็สังคมคักดินาเส็งเคร็งที่ทำให้เกียรติผู้ชายดูถูกผู้หญิง

ฉันหยุดยืนระหว่างทางลงเขา มองลงไปยังที่ราบเบื้องล่างกลางตะโกนว่า
“แม่จ๋า หนูอยากกลับบ้าน...”

“พี่จะพาเจ้ากลับบ้านเอง” จู่ๆ เสียงของเซียเจืองก็ดังขึ้น ฉันสะดุ้งตกใจ

เขาจูงม้าเดินตามมาตั้งไกล แต่ไม่รู้ว่าตามฉันมาทันตอนไหน ตัวเองม้าแต่
คิดอะไรในใจจึงไม่ทันสังเกตเห็น

เขาถอนใจครั้งหนึ่งพลางพูดว่า “อย่างไรเสีย นั่นก็เป็นท่านพ่อของเจ้า
เจ้าโกรธท่านพ่อ อย่างไรเจ้าก็เป็นฝ่ายผิด”

ฉันตอบด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “คุณชายรอง ข้าคือว่าที่ภรรยาใหม่ของ
หวงตี้ ถึงตอนนั้นคนตระกูลเซียทุกคนจะต้องคุกเข่าคำนับข้า แล้วข้ายังต้องไล่ใจ
เรื่องที่จะทะเลาะกับท่านพ่อด้วยหรือ”

เซียเจืองยิ้มเจื่อนพูดว่า “เลิกโมโหได้แล้ว คำทำนายของพระแก่รูปนั้น
อาจไม่แม่นก็ได้ ตอนที่ยังเด็ก เขายังบอกว่าต่อไปพี่จะได้เป็นหวงตี้ปกครอง
ใต้หล้าเลย”

ฉันตกใจมาก รีบพูดว่า “พี่รอง ถ้าเรื่องนี้แพร่พรายออกไปต้องโทษประหาร

เขียนนะ”

“ก็ใช้นะสิ” ไบหน้าของเขี่ยเจาอิงกัลดกัลุ่ม เขาพูดต่อว่า “แต่เจ้าคูลี พี่โตมาขนาดนี้แล้ว ก็ยังเป็นแค่คุณชายรองตระกูลเขี่ย ไม่มีตำแหน่งขุนนางสักตำแหน่ง หวังดีปกครองใต้หล้าบ้างอะไรกัน”

ฉันทหาระแล้วพูดว่า “ก็ไม่แน่นอน บางทีพอเข้าได้เป็นหวงโเฮ่ว ก็อาจปูนยศปูนตำแหน่งให้คนตระกูลเขี่ย จนตระกูลเขี่ยของเราสามารถรวบรวมอำนาจได้ แล้วสุดท้ายพี่ก็ทนเป็นโหว่ ว่างงานไม่ได้ จึงรวบรวมกำลังพลก่อการกบฏ...” เมื่อได้ยินดังนั้น เขี่ยเจาอิงก็หน้าดำคร่ำเครียด ฉันทจึงหยุดพูด โบกมือให้เขา แล้วเดินต่อพลางพูดว่า “พี่กลับไปเถอะ ข้าไม่เป็นไร”

“เจ้าจะไปไหน” เขี่ยเจาอิงถาม

“ฟังเจ้าหัวล้านนั่นเทศน์มาตั้งนาน ข้าหิวจนไส้ก๊วไปหมดแล้ว ว่าจะลงเขาไปหาอะไรกินเสียหน่อย”

ฉันทจึงเดินไปได้สองก้าว ทันใดนั้นเอาจู๊กรัดแน่นและถูกกระหวัดตัวขึ้นไปบนหลังม้า เขี่ยเจาอิงโอบตัวฉันทไว้ในอ้อมกอด ยิ้มพลางพูดว่า “พี่ก็หิวแล้ว อาหารเจที่วัดไม่มีน้ำมันเลย ไป พี่รองจะพาเจ้าไปกินข้าวที่เทียนเซียงโหลว” ขาทิ้งสองของเขากะทุ้งท้องม้า ม้าตะกายเท้าขึ้นแล้ววิ่งทยานออกไป

เทียนเซียงโหลวอยู่บนถนนย่านการค้าในเมืองหลวง เป็นตึกสูงสี่ชั้น เพดานสูงแนวชายคาเซิดขึ้นเหมือนปีกนกที่กางออก ดูโอ้โง่งดงาม ลูกค้าที่เดินเข้าออกล้วนแต่นั่งรถม้าคันงาม สวมเสื้อผ้าอาภรณ์หรูหรา ไม่เสียแรงที่เป็นภักตาคารอันดับหนึ่งของเมืองหลวง

เขี่ยเจาอิงพาฉันทเข้าไปในร้าน เมื่อได้กรับใช้เห็นเขาก็เข้ามาต้อนรับด้วยไบหน้ายิ้มแย้ม “อ๊ะ นี่คุณชายรองนี่นา ท่านไม่ได้มาที่นี่เสียนานแล้ว เชิญนั่งชั้นบนเลยขอรับ”

เขี่ยเจาอิงคุ้นเคยกับสถานที่เป็นอย่างดี เขาสะบัดชายเสื้อชุดยาวแล้วเดินขึ้น

---

^๖บรรดาคักดิ์สมัยโบราณของจีน แบ่งออกเป็น ๕ ชั้น ได้แก่ เทียนจื่อ กง โหว บั้ว และจื่อหนาน

ชั้นบนอย่างสง่างาม

เมื่อเข้าไปนั่งในห้องส่วนตัวที่อยู่ติดฝั่งถนนแล้ว เขี่ยเจาอิงก็พลิกดูรายการอาหาร จากนั้นก็เอ่ยว่า “ไถ่หนึ่งเห็นตรงเครื่อง เนื้อสันในผัดกอลอยน้ำแดง เบ็ดผัดปลิงทะเล ผัดเห็ดฉีฉี เต้าหู้พะโล้ เต้าหู้เส้นรมควัน ผัดถั่วงอกทรงเครื่อง...”

ฉันทั่วเราะพูดว่า “นี่ที่กำลังสั่งอาหารหรือว่าอ่านรายการอาหารกันแน่”

เขี่ยเจาอิงตอบอย่างไม่ใส่ใจ “พี่รองของเจ้าเป็นถึงคุณชาย บุตรชายท่านราชครูเขี่ย เรื่องเงินย่อมมิใช่ปัญหา”

เด็กรับใช้รีบประจบทันที “คุณชายรองมีชื่อในเรื่องนี้หนัก หากต้องการสิ่งใด ย่อมทุ่มสุดตัว ครั้งก่อนคุณชายจ่ายถึงพันตำลึงเพื่อครอบครองหญิงงามแห่งหอฉยงซู่ แม้แต่คุณชายจ้าวบุตรชายจ้าวโหวก็ยั้งได้แต่ยืนกลินน้ำลายด้วยความเสียดาย”

ฉันทั่วมองเขี่ยเจาอิงที่กำลังตัวลอยเพราะคำประจบ ไม่ได้มองด้วยความนับถือ แต่รู้สึกสงสารราชครูเขี่ย ปรารภผู้สูงส่งเช่นท่าน ไม่รู้ว่าต้องตรากตรำทำงานมากเท่าไรจึงจะได้เงินมาพอเลี้ยงดูลูกชายล้างผลาญแบบนี้ มีนาล่ะ เขาถึงอยากขายลูกสาวเข้าวัง

ฉันทั่วถามว่า “คุณชายจ้าวบุตรชายจ้าวโหวคือผู้ใด”

เขี่ยเจาอิงยิ้มตอบว่า “จ้าวเซ่อ เป็นพระนัดดาในหวงโฮ่ว เจ้านั้นกับพี่รู้จักกันตั้งแต่เด็ก เมื่อก่อนตอนเล่าเรียนด้วยกันกับองค์ไถ่จื่อ เขาฉลาดหมึกใส่พี่ พี่ตอกตะปูบนม้านั่งแกลิ่งเซากลับ สุดท้ายก็ถูกอาจารย์ตีหังคู้ พอโตขึ้น พี่ก็แย่งผู้หญิงของเขา เขาก็แย่งของโบราณของพี่ ต่างคนพอลับบ้านก็ถูกส่งสอนชุดใหญ่”

ฉันทั่วก็ขึ้นได้ว่าอววินเซียงเคยพูดถึงพวกตระกูลจ้าวให้ฟัง จึงถามว่า “คุณชายจ้าวก็คงจะเป็นคุณชายเจ้าสำราญเหมือนกันใช่หรือไม่”

เขี่ยเจาอิงตอบ “ก็ไม่เชิง แม้เขาจะอันธพาล เจ้าชู้ประตุติน แต่กลับเป็นเลิศด้านวรรณศิลป์ หากเจ้ามีเวลาก็ลองไปอ่านบทความเรื่อง ‘เซ็งจิง’^๗ ในบันทึกภูเขาและแม่น้ำของต้าฉีดูสิ บทนั้นเป็นงานเขียนของเขา”

^๗ 盛京 ซึ่งแปลว่า “เมืองนคร” พ้องเสียงกับคำว่า 圣经 ซึ่งมีความหมายถึงพระคัมภีร์ของศาสนาคริสต์

ฉันถามกลับไปด้วยความประหลาดใจว่า “อะ...เขา เขาเป็นคริสเตียนหรือ”
เชี่ยเจาอิงถามกลับด้วยความงุนงงว่า “คิด-อะ-เตียน? แค่คิดจะหัวเตียน
ได้อย่างไร”

ฉันกลั้นหัวเราะไม่อยู่จนพ่นน้ำลายออกมาเต็มโต๊ะ แล้วตอบกลับไปว่า
“ข้าพังผิด ข้าเข้าใจผิดไปเอง”

เชี่ยเจาอิงยังคงครุ่นคิดต่อ “หรือว่าคิดมากจนผมร่วง ผมร่วงเสียจนหัวล้าน
โล่งเตียน”

ฉันรีบถามต่อ “แล้วตอนนี้หญิงผู้นี้เป็นอย่างไรบ้าง”

เชี่ยเจาอิงยิ้มตอบว่า “แล้วเจ้าคิดว่าเป็นอย่างไรเล่า เริงรักกับหญิงนางโลม
คนงามหรือ เปล่าเลย ที่จริงแม่นางหลิวเป็นนางในดวงใจของสหายผู้หนึ่งของพี่
แต่สหายผู้นั้นฐานะยากจน ไม่มีปัญญาไถ่ตัวแม่นางหลิว พี่จึงช่วยให้พวกเขา
ได้สมหวังเท่านั้นเอง”

ฉันประชดว่า “เอาเงินทองของที่บ้านไปช่วยคนอื่นเช่นนี้ จะไม่เรียกว่า
ทุ่มสุดตัวได้อย่างไร”

เชี่ยเจาอิงจ้องมองฉันด้วยความสงสัยกลางถามว่า “นี่เจ้ากลายร่างมาจาก
อะไรกันแน่ เหตุใดจึงได้ช่างเหี้ยมแหม่แล้วก็แปลกพิเรนทร์เช่นนี้”

ดูเหมือนเชี่ยเจาอิงจะพูดเล่น แต่คำพูดของเขากลับทำให้ฉันกลัวจนเหงื่อ
แตกพลั๊ก ที่นี้เป็นสิ่งคมคักคึกคัก ส่วนฉันก็เป็นคนที่ยืมร่างคนอื่นเป็นที่สิงวิญญาณ
ตัวเอง ดีไม่ดีอาจถูกจับตรึงกับแผ่นไม้แล้วอย่างสดเหมือนกับปีศาจร้ายก็ได้

โชคดีที่เด็กรับใช้ยกอาหารเข้ามาได้จึงหะพอดี

อาหารมาครบแล้ว จานชามมีขนาดใหญ่แค่ครึ่งฝ่ามือฉันเท่านั้น ไม่รู้ว่า
เป็นเพราะเจ้าของภัตตาคารซังกหรือเป็นเพราะวัฒนธรรมการกินของคนยุคนี้ แต่ก็
มีอาหารหลากหลายชนิดวางเรียงรายอยู่เต็มโต๊ะ ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนกำลังกิน
อาหารเกาหลี มีนาล่ะ เชี่ยเจาอิงถึงได้อ่านรายการอาหารยาวเหยียดขนาดนั้น

อาหารทุกอย่างสีส่นน่ากิน แถมรสชาติก็ยิ่งถูกปากฉันด้วย ฉันจึงกินอย่าง
เอร็ดอร่อย

เชี่ยเจาอิงใช้ตะเกียบคีบผักขึ้นมาแล้วค่อยๆ กินอย่างสุภาพ เมื่อเขาเห็น

ฉันกินตะกอละตะกอลามก็กำชับว่า “กินช้าๆ หน่อย ระวังติดคอ”

ทันใดนั้นก็มึนเสียงดังมาจากด้านนอก “คุณชายเชียยปรนนิบัติรับใช้ผู้ขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่กันนี่”

ประตูเปิดออก ชายหนุ่มสองคนเดินเข้ามา

ชายสวมชุดปักกลายที่เดินอยู่ข้างหน้ามีใบหน้าหล่อเหลา รอยยิ้มเต็มใบหน้าเหมือนกับพนักงานขายประกัน ด้านหลังเขามีชายในชุดบัณฑิตสีเขียวเดินตามมาติดๆ ชายคนนั้นรูปร่างสูงสง่า ท่าที่อ่อนโยน ทั้งสองดูอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเชียยเจาอิง ชุดที่สวมใส่ตัดสรอย่างพิถีพิถัน ท่วงท่างามสง่า เห็นได้ชัดว่าผ่านการอบรมมาเป็นอย่างดี

เชียยเจาอิงยิ้มพลางลุกขึ้นยืน “เหยียนอวี่ เจิ้งชวิน ไม่ได้พบกันพักใหญ่แล้ว”

ชื่อของชายสองคนนี้มีกลิ่นอายความเป็นเกาหลีอยู่มาก แต่ยังดีที่รูปร่างหน้าตาเป็นชาวจงหยวน^๔ ขนานแท้ ชายผู้สวมอาภรณ์งดงามด้านหน้ามีดวงตาที่ทางตาชี้ขึ้นเล็กน้อย ใบหน้าเบื่อนยิ้มตลอดเวลา เมื่อเขาเห็นฉันก็แสดงสีหน้าแววตาสีซึ่ง จนฉันจินตนาการไปว่าประโยคต่อไปที่เขาจะต้องถามคือ ‘คุณผู้หญิงครับ คุณชื่อประกันแล้วรึยังครับ’ แต่สุดท้ายเขาก็พูดขึ้นว่า “เม่่านางท่านนี้ไม่คุ้นหน้าเลย”

เชียยเจาอิงทำตัวราวกับแม่สื่อของบริษัทจัดหาคู่ เขาแนะนำที่ละคนว่า “นี่คือหานเหยียนอวี่ พระราชันดดาในหวงตี้ ผู้นี้คืออวี่เจิ้งชวิน ขุนพลรถม้าศึก ส่วนนี่น้องสาวคนเล็กของข้า”

เมื่อหนุ่มชายประกันหานเหยียนอวี่ได้ยินว่าฉันเป็นใคร เขาก็โพล่งออกมาว่า “เจ้าแค่เพี้ยนๆ บัญญาอ่อน ไม่ได้เป็นน้ำใจใหม่”

ฉันโกรธจัดแต่ก็ฝืนยิ้มพลางตอบว่า “แล้วที่เจ้าฟังคำคนอื่นมาสบประมาทข้า

---

^๔ คำเรียกดินแดนที่ราบตอนกลางของประเทศจีน บริเวณมณฑลเหอหนานไปจนถึงลุ่มแม่น้ำหวงเหอ ตอนกลางและตอนล่าง เป็นแหล่งกำเนิดของอารยธรรมจีน และเป็นถิ่นฐานของชาวฮั่น ดังนั้นชาวฮั่นจึงถือว่าดินแดนดังกล่าวเป็นศูนย์กลางของโลก

ไม่ใช่เพราะปัญญาทึบหรือหรือ”

อวีเจิ้งชวินหลุดหัวเราะออกมา ส่วนเซี่ยเจาอิงใช้ขาเตะฉันได้โต๊ะอย่างแรง
ทีหนึ่ง

ทานเหยียนอวีรู้ตัวว่าพูดไม่เหมาะสม จึงรีบเปลี่ยนท่าที่ เขารีบเอ่ยขอโทษ
“เมื่อครู่ข้าน้อยไม่ทันระวังคำพูดจึงกล่าววาจาล่วงเกินคุณหนู เป็นเพราะข้าน้อย
เคยชินกับการพูดด้วยปากที่ไม่มีหูรอด มิได้มีเจตนาร้ายแต่อย่างใด ขอคุณหนู
โปรดอภัย”

ฉันเป็นเด็กสาวที่ยังไม่ได้เข้าพิธีปักปัน การที่เขายอมขอโทษฉันด้วยความ
จริงใจเช่นนี้นับว่าไม่ง่ายเลยจริงๆ ฉันจึงใช้ตะเกียบคีบเนื้อน่องไก่ที่เพิ่งพ่นออกมา
ก่อนหน้านี้ใส่ลงไปในชามของทานเหยียนอวี จากนั้นก็พูดด้วยน้ำเสียงสนิทสนมว่า
“พี่ทานมิต้องกล่าวโทษตัวเอง เมื่อครู่ข้าเองก็ไม่ระวังคำพูด ขอท่านโปรดอย่า
ถือสา”

เซี่ยเจาอิงทำบุญไ้เตือนฉัน แต่ฉันก็ส่งสายตาเตือนเขากลับ เขานึกสนุก
จึงปิดปากสนิท ส่วนฉันก็มองทานเหยียนอวีกลืนไ้กินนั้นลงท้องอย่างมีความสุข

ทันใดนั้นเอง อวีเจิ้งชวินก็พูดขึ้นว่า “อาอิง เจ้าไม่ได้ออกมาตั้งนานแล้ว
ข้าจำได้ว่าเจ้าชอบฟังแม่นางบู๊ถึงแห่งเทียนเซียงโหลวซำลำน่า วันนั้นเราเรียกนาง
มาซำลำน่าให้พวกเราฟังเสียหน่อยดีหรือไม่”

เซี่ยเจาอิงยิ้ม ตอบว่า “ข้าไม่ได้ฟังเสียงเพลงของแม่นางบู๊ถึงนานมาแล้ว
จริงๆ ถ้าเช่นนั้นก็เชิญนางมาเถอะ”

เด็กรับใช้วิ่งไปตามแม่นางบู๊ถึง ผ่านไปไม่นานก็ได้ยินเสียงเหล็กละเอียด
ไพเราะดุจเสียงไข่มุกและหยกมาจากนอกประตูห้อง กลิ่นหอมอ่อนๆ ลอยเข้ามา
ผีเท้าของนางงามมาก นางนั่งอยู่หลังผ้าม่านบางในห้องด้านนอก เห็นเพียงเงา
ร่างอรชร

ฉันได้ยินเสียงกู่เจิงดังกังวานใสและเสียงซำขานบทเพลงอันอ่อนหวาน
เพราะพริ้ง “จักจั่นหน้าหนาวและดอกจยงฮวา สายหมอกบางและต้นหลิว ห่านฟ้า
บินผ่านพื้น สายน้ำรั้งไรวารี บอกไว้ว่าเมื่อพรากจักพบพานในฝัน คืนวันหมุนเวียน
เปลี่ยนผันบนเกาะดอกท้อเผ้าคะนึงทุกเมื่อเชื่อกัน...”

ท่วงทำนองไพเราะราวกับกำลังคร่ำครวญ ฉันฟังด้วยความเคลิบเคลิ้ม
เมื่อเสียงเพลงจบลง ด้านหลังของฉันก็เงิบสนิท เมื่อหันกลับไปมอง
ก็พบว่าเซียเจาอิงมีสีหน้าที่แสดงถึงอารมณ์อันซับซ้อน ทั้งตกตะลึงและพึงพอใจ
ดวงตาเป็นประกาย ฉันเคยเห็นแต่ท่าทางทะเล้นของเขาจนเคยชิน จู่ๆ มาเห็น
ท่าท่าเคร่งขรึมแบบนี้ก็ตกใจอยู่เหมือนกัน

ตอนนั้นเอง ฉันเพิ่งรู้ว่าทานเหยียนอวี่กับซุนพลอวี่หายตัวไปเสียแล้ว
สองคนนี้ช่างไม่มีน้ำใจเอาเสียเลย แอบย่องออกไปก็ไม่ยอมเรียกฉันสักคำ ตอนนั้น
ฉันจะอยู่ต่อก็กระไรอยู่ แต่จะออกไปก็ไม่ได้

คนงามหลังม่านบางถอนหายใจเบาๆ ทีหนึ่งแล้วพูดว่า “ลิวหลง ท่านยัง
จำเพลงนี้ได้หรือไม่”

เซียเจาอิงยิ้ม ตอบด้วยสีหน้าอ่อนโยน “จะลืมได้อย่างไร”

และแล้วก็กลายเป็นเหตุการณ์ที่คนรักเก่ามาพบกันจริงๆ ฉันเลยกลายเป็น
ก้างขวางคอขึ้นโต

คนงามกล่าวด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย “จำได้ว่าครานั้นข้าแต่งกายเป็นชาย
ไปดูโคมไฟในเมืองกับท่าน แต่ไม่ทันระวังจึงพลัดหลงกัน ข้าร้องให้ตลอดทาง
ต่อมาพบว่าบ้านออกตามหาจนพบข้า คิดไม่ถึงว่าท่านจะตามหาข้าทั้งคืน ต้อง
ลมหนาวจนป่วยหนัก”

เซียเจาอิงยิ้มพูดว่า “ตอนนั้นข้าคิดว่าเจ้าหายไปจริงๆ ข้าตกใจจนใจหาย
ใจกว่า”

คนงามเอ่ยด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือว่า “คำสัญญาที่ข้าให้ไว้กับท่านตอนที่ท่าน
นอนป่วยอยู่บนเตียง ท่านยังจำได้หรือไม่”

เซียเจาอิงตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนดุจสายน้ำ “จำได้แน่นอน...”

ฉันอยากรู้จนหูผึ่ง เขากำลังจะพูดออกมา แต่เมื่อหันมาเห็นฉัน เขาก็
หยุดพูดทันทีเหมือนติดเบรค เก็บสีหน้าที่อันอ่อนโยนจนทำให้รู้สึกเลื่อนไหวแทบ
ไม่ทัน อารมณ์นั้นยังคงอยู่บนใบหน้าเขาแลดูเจ้าเล่ห์ ฉันหัวเราะ“ฮิ”เบาๆ ออกมา
ครั้งหนึ่ง

เซียเจาอิงทำหน้าที่เคร่ง ถามว่า “เจ้ายังอยู่อีกหรือ”

ฉันยกไหล่ไม่รู้ไม่ชี้ ตอบว่า “พวกเขาไม่ได้พาข้าออกไปด้วย”
คนงามถามขึ้นด้วยความตกใจและเขินอาย “ใครอยู่ตรงนั้นหรือ”
เชี้ยเจาอิงรีบปลอบนาง “ไม่เป็นไร นางคือน้องสาวคนเล็กของข้า ข้าพานาง
ออกมาเที่ยวด้วย”

ฉันทักทายคนงามผ่านม่านบางด้วยน้ำเสียงแบบเด็กดีว่า “สวัสดิ์เจ้าค่ะ
พี่สาว”

คนงามหลังม่านหัวเราะเบาๆ แล้วมือเล็กๆ ที่งามราวหยกขาวเกาะสลักก็แหวก
ม่านนั้นออก เผยให้เห็นใบหน้าขาวผ่องดุจดวงจันทร์

ท่วงท่าของหญิงสาวคนนั้นอ่อนช้อยงดงาม ผมดำสลวย นางไม่ได้สวม
เครื่องประดับ เพียงแค่กลัดดอกเสาวยาที่บ้านเดิมที่ไว้บนเสื้อ กระโปรงไหมสีเขียว
ปักลายประณีต ผิวพรรณขาวละเอียดย่อมอ่อนนุ่มชุ่มชื้นดุจหยก ใบหน้าเรียวยาว
ดวงตาสวยได้รูป จมูกเรียวงาม ริมฝีปากแดง สวยราวกับเดินออกมาจากภาพวาด
สีน้ำมันในยุคปัจจุบัน

ขณะที่ฉันกำลังชื่นชมความงามอยู่นั่นเอง เชี้ยเจาอิงก็เดินเข้าไปหานางแล้ว
เขาประคองนางไว้แนบแน่น ทั้งสองจ้องตากันหวานซึ้ง ดอกไม้ไฟแห่งความรัก
ถูกจุดขึ้นประดับประดาเต็มท้องฟ้า

ฉันค่อยๆ ลุกขึ้นยืนแล้วเดินออกไปเงียบๆ

นี่ไม่ถึงว่าจู่ๆ คนงามจะเรียกฉันไว้ “น้องเสี่ยวหฺวา ซัก่อน”

ฉันจึงได้แต่หยุดยืน

พี่สาวคนงามยิ้มให้ฉันอย่างเป็นมิตรพลาถพูดว่า “ข้าไม่เห็นน้องสาวมา
หลายปี นี่ไม่ถึงว่าน้องสาวจะหายป่วยแล้ว ช่างน่ายินดีจริงๆ”

ที่แท้คนงามก็เป็นคนที่คุ้นเคยกันอยู่ ฉันตอบกลับด้วยความสุภาพว่า
“ขอบคุณพี่สาวที่เป็นห่วง”

“น้องเล็กจำเรื่องราวในอดีตไม่ได้แล้ว นี่คือพี่เหยาของเจ้าอย่างไรเล่า”

เอ! ไม่ใช่หญิงขับลำนำที่ชื่อบู๊ถึงหรือ

เชี้ยเจาอิงมองไปที่พี่สาวคนงาม ถามว่า “ที่เจ้าออกมาครั้งนี้ มีผู้ใดรู้หรือไม่”

พี่สาวคนงาม “ข้าบอกว่าข้าจะไปไหว้พระบนเขา จึงไม่มีใครห้าม ท่าน

วางใจได้ มีเหยียนอวี่กับเจิ้งชวินคอยช่วยอยู่ พวกเขาไม่มีทางรู้ว่าข้าลอบมาพบท่าน”

เซี่ยเจาอิงพยักหน้า “เช่นนั้นก็ดี ข้าเป็นห่วงเจ้ามาก”

ที่สาวคนงามเอ่ยด้วยความรักเต็มหัวใจ “ท่านก็ต้องเป็นห่วงข้า ท่านดูแลตัวเองดีๆเถิด ข้าสบายดี”

ทั้งสองคนกุมมือกันแน่น ฉันคิดว่าถ้าไม่ใช่เพราะมีฉันอยู่ด้วย สองคนนี้คงจะกอดรัดฟัดเหวี่ยงกันไปแล้ว

ทันใดนั้นก็มียเสียงเคาะประตูเบาๆ สามครั้ง นกน้อยในห้วงรักทั้งสองได้สติกลับมา ที่สาวคนงามพูดว่า “ข้าต้องลาแล้ว”

เซี่ยเจาอิงถามด้วยความอาลัยอาวรณ์ “เมื่อไหร่จึงจะได้พบเจ้าอีก”

“ครั้งนี้ท่านจะอยู่นานเท่าใด”

“ข้ายังไม่ได้พบเขา”

ที่สาวคนงามกัตรีมฝีปาก ชมวดคิ้วพลางพูดว่า “ข้าจะคิดหาวิธีให้ ท่านอดทนรอก่อน อย่าว่าความเป็นอันขาด ท่านก็รู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้อันตรายเพียงใด ไต้ยิมมาว่า นอกจากคนผู้นั้น ก็ไม่มีใครได้พบเขาเลย”

“สถานการณ์เป็นไปถึงขนาดนี้แล้วหรือ”

“ถูกต้อง ข้าสุขภาพของเขาก็ไม่ดีขึ้นเลย”

เซี่ยเจาอิงกุมมือนาง “ข้ารู้ ข้าจะรอคอยด้วยความอดทน”

หานเหยียนอวี่โผล่หน้าเข้ามา “เฟยหฺวา ได้เวลาแล้ว”

ทั้งสองจำต้องแยกจากกัน เฟยหฺวาปาดน้ำตา นางกล่าวทิ้งน้ำตานองหน้าว่า “ข้าไปก่อน ท่านรักษาตัวด้วย”

เซี่ยเจาอิงถอนหายใจด้วยสีหน้าทอดอาลัย เฟยหฺวาคนงามมองเขาผ่านม่านน้ำตา นางเอาผ้าคลุมหน้าแล้วรีบร้อนจากไป

ฉันมองดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่เข้าใจนัก แต่ก็รู้สึกสงสารจับใจ ดูก็รู้ว่าเฟยหฺวาเกิดในตระกูลสูงศักดิ์ หน้าตาสวยไม่ด้อยไปกว่าเซี่ยเจาเคอเลย ข้ายังเป็นเพื่อนเล่นกับเซี่ยเจาอิงตั้งแต่เล็ก แต่ไม่รู้ว่าทำไมทั้งคู่จึงไม่ได้ลงเอยกัน การมีคนรักแต่ท้ายที่สุดไม่ได้ครองคู่กัน ฉันคิดว่าเป็นเรื่องที่น่าเสียดายมาก

เมื่อเฟยหฺวาจากไปแล้ว พวกหานเหยียนอวี่ก็ขอตัวกลับเช่นกัน ส่วนฉัน

เดินกลับบ้านเป็นเพื่อนเซียเจาอิงซึ่งกำลังโศกเศร้า

เซียเจาอิงนั่งเงียบตลอดทาง ใบหน้าหม่นหมองราวกับมีเมฆดำปกคลุม
ประกายความอาฆาตแค้นในดวงตาเขารุนแรงราวกับสายฟ้าฟาด น่ากลัวจนไม่น่า
เข้าไปใกล้

ฉันรวบรวมความกล้าถามเขาว่า “พี่รอง พี่เฝ่ยหฺวาเป็นใครกันแน่”

สีหน้าของเซียเจาอิงคลายความเศร้าลงเล็กน้อย เขาตอบว่า “นางคือ
ฉินเฝ่ยหฺวา ธิดาคนเดียวของเสนาบดีกรมเมือง หนึ่งในสองยอดดงกัณฑ์แห่งตงฉี
ส่วนอีกนางคือเซียเจาเคอ พี่สาวของเจ้า”

มิน่าละ มิน่าละ เซียเจาเคอไว้ตัวและเย็นชา ส่วนฉินเฝ่ยหฺวานั้นบอบบาง
อ่อนหวาน ทั้งสองต่างดงกัณฑ์ไม่มีใครเทียม

ฉันถามต่อ “ผู้ใหญ่ของทั้งสองตระกูลไม่เห็นด้วยที่จะให้พวกท่านลงเอย
กันหรือ”

เซียเจาอิงยิ้มอย่างเย็นชาตอบว่า “ตระกูลฉินต้องการให้เฝ่ยหฺวาเข้าวัง”

ช่างบังเอิญเสียจริง ตระกูลเซียก็มีแผนจะทำเช่นนั้นเหมือนกัน

“มิน่าทุกคนต่างก็อยากเป็นหวงตี้!”

“หวงตี้หรือ” เซียเจาอิงพูดเย้ยหยัน “หวงตี้ที่ประชวรหนักพระองค์นั้น
นะหรือ ไซ่เสี่ยเมื่อไหร่ หลังจากองค์ไท่จื่อสิ้นพระชนม์ ก็ยังมีองค์ชายรองเซียวลี่
ที่หวงโสภาทรงเลี้ยงดูมาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ ตอนนั้นเฝ่ยหฺวาเป็นนางกำนัลข้างกาย
หวงโสภา ตระกูลฉินกับตระกูลจ้าวต่างมีเป้าหมายชัดเจน”

ฉันถามต่อว่า “เช่นนั้นตระกูลเรากับตระกูลฉินต่างก็ต้องเอาใจตระกูลจ้าว
อย่างนั้นหรือ”

เซียเจาอิงซึ่งเพิ่งพราวจากคนรักมายังมีสภาพจิตใจยำแย่ จึงตอบด้วย
น้ำเสียงระคนแค้นเคืองสังคมว่า “หากเจ้าคนสกุลเซียวยังไม่เอาไหนเช่นนั้นต่อไป
ไม่ช้าก็เร็วได้หล้านี้ย่อมต้องเปลี่ยนเป็นของสกุลจ้าว”

เขาตอบเสียงดังเกินไปหน่อย ฉันตกใจจนเหงื่อแตกหัวตัว ดีที่แถวนี้
ไม่ค่อยมีคน จึงรีบดึงเขากลับบ้าน

เมื่อมาถึงหน้าประตูบ้าน คนรับใช้ที่รออยู่นอกประตูพากันตะโกนว่า

“คุณชายรองกับคุณหนูรองกลับมาแล้ว!” จากนั้นก็มีคนกลุ่มใหญ่เดินกรูออกมาจากด้านในบ้าน คนที่เดินนำหน้าก็คือราชครูเดียวกับเซียฟูเหริน

ราชครูเซียฟูเหรินทำเสียง “หือ ๆ” แล้วพูดว่า “ก็ยังมีที่รู้จักกลับมา” ประโยคนี้เป็นคำพูดตำหนิฉัน

เซียฟูเหรินพูดให้ท่านราชครูใจเย็นลงว่า “กลับมาทีดีแล้ว ยังดีที่เจ้าตามไปด้วย” ประโยคนี้พูดกับเซียเจาอิง

พี่ชายใหญ่ยิ้มพลาญพูดว่า “พวกเราต่างก็เป็นห่วงว่าเสียหิวหิวจะหลงทางกลับมาทีดีแล้ว ตอนนี้ได้เวลาอาหารแล้ว เราเข้าไปในบ้านกันเถอะ”

คงเป็นเพราะคำทำนายของพระแก้วที่ว่าฉันจะได้แทนที่ตำแหน่งของเซียเจาเคอ นางจึงมีท่าทีดีอกดีใจ น้อยครั้งนักที่นางจะคลายความเคร่งขรึมลงแล้วมากอดแขนฉันแบบนี้ ฉันเพิ่งกินข้าวมา จึงไม่เอายากินอะไรอีก แต่นางกลับกุสีกุจจอกัดข้าวและตีกับข้าวให้ฉัน

หลังอาหารมือนั้น ฉันก็ถูกสองสามีภรรยาตระกูลเซียเรียกไปพบที่ห้องหนังสือจนได้ ห้องหนังสือเป็นห้องมิดชิด มีโคมไฟแขวนอยู่บนที่สูง แสงไฟสาดกระทบใบหน้าปราชญ์สูงวัยของราชครูเซียจากด้านบน เผยให้เห็นริ้วรอยบนใบหน้า ขณะนั้นเอง ฉันรู้สึกราวกับว่าตัวเองทะเลมิตีเวลาไปอยู่ในยุค ๔๐-๕๐ ของศตวรรษที่ยี่สิบ

ราชครูเซียตวาดเสียงดัง “คุกเข่าลง!”

ฉันคุกเข่าลงตรงหน้าเขาเสียงดังตึก โดยไม่ได้คิดถึงคำกล่าวไว้สาระที่ว่า ลูกผู้หญิงยอมไม่คุกเข่าให้ใครง่าย ๆ

เซียฟูเหรินเตือนฉันด้วยความหวังดี “ไม่ใช่คุกเข่าให้ท่านพ่อเจ้า แต่คุกเข่าให้บรรพชน”

ขณะนั้นเองฉันจึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าบนผนังด้านหลังราชครูเซียมีภาพเหมือนแขวนอยู่ภาพหนึ่ง ด้านหน้าภาพมีกระถางธูป ฉันคิดว่าวันนี้ตอนกลางวันก็เพิ่งจะคุกเข่ากราบไหว้บรรพชน ตอนนี้นำคุกเข่าอีกแล้ว บรรพชนคงรู้สึกรำคาญ

ราชครูเซียพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นจริงจัง “คำพูดของพระอาจารย์ผู้ยังคงเมื่อกกลางวัน เจ้ายังจำได้ใช่ไหม”

ฉันค่อนข้างกลัว ต่อให้อยากลืมนึกก็คงไม่ถ่างนัยกรอก

ราชครูเซียพูดต่อว่า “ตระกูลเซียของเราเป็นขุนนางมากกว่าร้อยปีแล้ว ตลอดร้อยปีที่ผ่านมา ตระกูลเราจงรักภักดีมาตลอด เคยมีอัครมหาเสนาบดีหนึ่งคน ขุนพลสามคน ยังมีก๊วยเฟยสองคน และพระสนมรองอีกสามคน แต่ยังไม่เคยมี...”

“หวงโฮ่ว?” ฉันต่อคำพูดให้

ราชครูเซียตำหนิฉันด้วยสายตา พลาญพูดต่อว่า “ยังไม่เคยมีคนที่ไม่รู้จักจรรยามารยาท อันธพาลหยาบซ้ำเช่นเจ้า!”

ฉันรู้สึกไม่พอใจจึงสวนว่า “ท่านพ่อ เรื่องนี้จะโทษลูกไม่ได้ ในเมื่อลูกปัญญาอ่อนมาลิบหกปี แล้วจู่ๆ ก็มีคนมาบอกว่าลูกจะได้เป็นมารดาของแผ่นดิน ไม่ว่าใครย่อมต้องตกใจจนหัวใจเต้นไม่เป็นลำทั้งนั้น”

เซียพูเหรินเข้าข้างฉัน นางพยักหน้าพลาญพูดว่า “ก็ถูกนะนายท่าน ลีวหฺวาเพ็งหายป่วยไม่นาน นางเพ็งจะรู้ความ ท่านควรเห็นนางเป็นเด็กอายุสองขวบ”

ราชครูเซียคลายความโมโหลงเล็กน้อย เมื่อศักดิ์ศรีและหน้าตาของเขาที่ถูกฉันหยามเมื่อตอนกลางวันได้รับการกอบกู้คืนมา แต่ก็ยังไม่วายพูดด้วยสีหน้าบึ้งตึงว่า “แม้ว่าเจ้าจะป่วยอยู่นาน แต่ตอนนี้อายุก็ไม่น้อยแล้ว ในเมื่อเจ้าหายป่วยแล้ว วันนี้อย่างมาเกิดเรื่องเช่นนี้อีก เจ้าก็ควรจะรู้เรื่องราวของตระกูลเซียไว้บ้าง”

หา? อะไรนะ เรื่องผิดบาปตั้งแต่ราชวงศ์ก่อน หรือว่าเรื่องสายสืบแห่งอู่หลิน^๕ หรือว่าท่านราชครูเซียกำลังทำงานให้หน่วยงานความมั่นคงของแคว้นฉี

ราชครูเซียพูดต่อว่า “ตระกูลเซียทุกรุ่นล้วนแต่มีหญิงสาวแต่งให้คนในราชวงศ์ เมื่อมาถึงรุ่นข้า เดิมทีข้าตั้งใจจะส่งพี่สาวของเจ้าเข้าวัง” ที่แท้ก็เรื่องนี้เอง “พระอาจารย์ผู้ยั้งคงไม่เคยกล่าวคำเท็จ สิ่งที่ท่านพูดวันนี้ ภายภาคหน้าย่อมต้องเป็นความจริงแน่นอน”

นี่ล้อเล่นอะไรเนี่ย ฉันรีบพูดขึ้นทันที “ท่านพ่อ ทุกสิ่งล้วนไม่แน่นอน ท่านดูสารรูปลูกเสียก่อน หากได้เข้าตำหนักใหญ่คงกลายเป็นเรื่องตลก หาก

---

^๕บู๊ลิ้ม

คนอย่างลูกเป็นหวงโหว่ได้ ก็ไม่รู้ว่าหวงดีจะเป็นคนเช่นใด!”

ราชครูเซี่ยกงเป็นขุนนางภักดีกลุ่มพิทักษ์องค์หวงดี เมื่อได้ยินฉันพูดอย่างนั้น ความดันก็พุ่งทันที เขาพูดว่า “ได้ถวายตัวปรนนิบัติรับใช้หวงดี นับเป็นบุญวาสนาที่ต้องสั่งสมความดีมาหลายภพชาติ คำพูดเหลวไหลของเจ้ารังแต่จะนำความเสื่อมเสียมาสู่ตระกูลเซี่ย”

หลายภพชาติ?

ฉันนะเป็นแม่ซีมาแปดชาติ มีจิตใจไฟกไฟในพระศาสนา แต่พระพุทธเจ้ากลับส่งฉันมายังสถานที่แยะๆ แบบนี้ แล้วยังจะให้ป็นหวงโหว่อีก! รอให้ร่างเดิมของฉันฟื้นฟูสภาพเสียก่อน ฉันจะรีบสะบัดกันไปทันที วงหลวงนะเหอ ใครอยากไปก็เชิญเถอะ

เซี่ยฟูเหรินกำชับว่า “เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับความเป็นความตายของคนตระกูลเซี่ยกว่าร้อยชีวิต เพราะฉะนั้นเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นที่วัดวันนี้ ห้ามใครพูดถึงเป็นอันขาด และตั้งแต่พรุ่งนี้ แม่บอกให้อาจารย์ซึ่งมาสอนเจ้าเป็นการส่วนตัว ช่วงบ่ายเจ้าต้องเรียนดนตรี งานฝีมือ...”

ฉันรู้สึกเหมือนถูกสายฟ้าฟาดลงกลางหัว นี่ฉันต้องมีชีวิตเหมือนเซี่ยเจาเคออย่างนั้นหรือ ฉันรู้สึกว่าตัวเองเหมือนกับหมูที่ถูกขุนอย่างบ้าคลั่งเพื่อรอวันถูกเชือดหลังจากที่ต้องทนทรมานทรมาน สุดท้ายก็ต้องตายสถานเดียว

ฉันนิ้วหน้า คลานเข้าเข้าไปกอดขาเซี่ยฟูเหรินแล้วพูดด้วยน้ำเสียงน่าสงสารว่า “ท่านแม่ ลูกไม่เรียนได้หรือไม่”

เซี่ยฟูเหรินตอบว่า “ไม่ได้!”

ฉันพูดว่า “ลูกอ่านหนังสือออก เขียนกลอนได้หลายบท รู้ภาษาต่างประเทศ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ก็ดีพอสมควร แล้วยังเก่ง...เออ พอรู้เรื่องการแพทย์ ลูกไม่ต้องเรียนอะไรเพิ่มเติมแล้วเจ้าค่ะ”

เซี่ยฟูเหรินถามว่า “เจ้าเย็บปักถักร้อย ทำอาหาร ร้องเพลง ร่ายรำ เล่นพิณ เล่นหมากล้อมเป็นหรือไม่”

ฉันตอบกลับอย่างไม่เห็นด้วยว่า “ผู้หญิงทุกคนก็ทำเรื่องเหล่านี้ได้ ถ้าลูกทำได้เช่นพวกนางจะมีประโยชน์อันใดเล่า”

เซียฟูเหรินตอบกลับด้วยตรรกะความคิดที่เป็นระบบว่า “ผู้ชายต่างก็พึงใจในความแปลกใหม่ แต่เมื่อนานวันย่อมต้องเบื่อหน่าย ไม่ว่าจะอย่างไร การมีคุณสมบัติเพียงพร้อมเช่นกุลสตรีโบราณย่อมเหมาะสม”

ราชครูเซียฟูเถรแอมแก้แค้นครั้งหนึ่ง ฉันแอบขำอยู่คนเดียว

จากนั้นฉันก็ถูกกำชับอีกมากมายกว่าจะถูกปล่อยตัวออกมา อวินเซียงรอฉันอยู่ที่ลานด้านนอก ฉันเดินกลับเรือนตัวเองพลางบ่นให้อวินเซียงฟัง

จู่ๆอวินเซียงก็ดึงแขนเสื้อฉันอีกๆ ฉันหยุดพูดแล้วมองตามที่อวินเซียงชี้บนกำแพงติดลานบ้านมีเงาร่างหนึ่งนั่งยองๆอยู่อย่างโดดเดี่ยว แสงจันทร์สลัวส่องกระทบบ้างเขาทอดเงาเป็นแนวยาว เขาเหมือนกับเหยี่ยวที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก และกำลังเผชิญกับความหนาวเหน็บที่ผ่านเข้ามาในชีวิตอีกครั้ง

ฉันใช้ทั้งแขนและขาพยายามตะเกียกตะกายขึ้นไปสุดแรง จนในที่สุดก็ปีนขึ้นไปนั่งลงข้างๆเขาจนได้

นอกกำแพงเป็นตรอกเล็กๆ ตอนกลางวันจะมีพ่อค้าแม่ค้าตั้งแผงลอยขายแตง ผลไม้ ทุงเท้า รongเท้า และของใช้จำเป็น กำแพงไม่สูงนัก ที่ผ่านมายังไม่เคยมีขโมยปีนเข้ามา นับว่าเป็นโชคของตระกูลเซีย ตอนนี้อึดก็มากแล้วบรรยากาศเงียบสงบ ยิ่งทำให้คนที่อยู่ข้างๆฉันดูหอยเหงาเศร้าซึมมากขึ้น

ฉันทำลายความเงียบ “พี่รอง พี่กำลังคิดถึงพี่เผยหฺวาอยู่ใช่ไหม”

เซียเจาอิงท่าทางเคร่งขรึม ดูไม่มีความกล้าดกั้มแม่แต่น้อย แต่กลับเหมือนมีเรื่องที่ไม่อาจทานทนได้อยู่ในใจ รวกับพร้อมจะชักกระบี่ออกจากฝักได้ทุกเมื่อ ประหนึ่งหมาป่าที่เตรียมกระโจนตะครุบเหยื่อ เขาในเวลานี้ไม่มีความกะล่อนทะเล้นเหมือนที่เคย มีแต่ความหมดอาลัยตายอยากที่แสดงออกมาอย่างชัดเจน

ฉันคิดว่า ผู้ชายที่หญิงงามอย่างฉันเผยหฺวาตกหลุมรักได้ คงไม่ใช่คนจำพวกคุณชายเจ้าสำราญ เซียเจาอิงเปลี่ยนสถานะจากพระรองกลายเป็นพระเอก ผู้แข็งแกร่งผู้มีความแค้นและความทุกข์ฝังลึกภายในมัดดล ชะตาช่างเล่นตลกกับคนเราเสียจริง

ขณะที่ฉันกำลังนึกสงสารเขาอยู่นั่นเอง จู่ๆเซียเจาอิงก็ตบไหล่ฉันทีหนึ่ง ฉันนึกว่าเขาจะประกาศคำรักอันยิ่งใหญ่ แต่กลับกลายเป็นว่า เขาขึ้นไปเงาดำ

ตรงมุมมีดบนกำแพงไถลออกไปด้วยสีหน้าตื่นเต้นแล้วพูดว่า “ดูสิ นกยวนยง
ตัวน้อยกำลังแอบพลอดรักกันอยู่เนอะ”

ฉันถึงกับพูดไม่ออก

การทำงานช่วยชีวิตคน

“ขโมยเงินบ้านตัวเอง เพื่อช่วยชีวิตผู้อื่น”

ฉันดำเนินชีวิต มาถึงปีใหม่แรกในโลกมิตินี้ นับว่าเป็นปีใหม่ที่สนุกสนานคึกคัก ทั้งยังข้ามพ้นปีเก่าไปได้อย่างปลอดภัย

เนื่องจากฉันกินจุและได้นอนเต็มอิ่ม จึงทำให้อ้วนขึ้นหลายซั้ง ใบหน้าเล็กๆ ของเซี่ยเจาหิวาค่อยๆ อิ่มเอิบขึ้น ผิวพรรณก็ขาวขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย โดยรวมแล้ว ดูแข็งแรงมีชีวิตชีวา

เซี่ยเจาอิงลูปหัวฉันพลางพูดด้วยความเอ็นดูว่า “เสี่ยวหิวาสูงขึ้นนะ”

ฉันตบแขนขากลับสองสามที พลางพูดว่า “พี่รองก็บึกบึนขึ้นนะ”

สรุปแล้วเราสองคนเสมอกัน

แล้วก็ยังมีเรื่องน่าสนุกอีกเรื่องเกิดขึ้น นั่นคือหิมะตก

บ้านเกิดของฉันอยู่ค่อนข้างมาทางใต้ ถึงแม้จะมีหิมะ แต่หิมะตกลงมาถึงพื้นไม่นานก็ละลายเป็นน้ำ แต่เมืองหลวงของตงฉีอยู่ค่อนข้างไปทางเหนือ เดือนสิบสองเมื่อหิมะตกหนักลงมาแต่ละครั้ง ดินแดนทั้งหมดจึงถูกปกคลุมด้วยสีขาวบริสุทธิ์ สวยสดงดงาม อลังการจับใจ

ขณะที่ผู้หญิงตระกูลเซี่ยคนอื่นๆ กำลังนั่งฝังไฟคลายหนาวอยู่ในห้อง ฉันกับเซี่ยหลิงเจี๋ยนและเด็ก ๆ อีกหลายคนกลับออกมาปั้นตุ๊กตาหิมะที่นอกลานกันอย่างสนุกสนาน

ถึงแม้เซี่ยหลิงเจี๋ยนจะยังเด็ก แต่ก็แสนเพลิดเพลิน และเป็นคนเจ้าแผนการ นางสั่งให้สองพี่น้องสกุลหลิวมาวิ่งวนไปมาเหมือนแมลงวันบินว่อน พอใครปั้นหิมะขึ้นมา

ได้กองหนึ่งก็ให้คอยผลกั้มลง นี่มันแก้งคนอื่นเล่นซัดๆ

ฉันเกลียดพื้นหิมะให้เรียบเป็นบริเวณส่วนตัวที่มุมหนึ่ง อาศัยฝีมือที่เคยแกะสลักดอกไม้จากหัวไม้เท้า ค่อยๆปั้นแต่งจนปรากฏเค้าโครงของสนูปปี

ผลงานชิ้นโบแดงกำลังจะสำเร็จ แต่คงเพราะฉันไม่ได้อัดหิมะให้แน่นหูข้างหนึ่งของสนูปปีจึงร่วงลงมา ฉันลงนั่งยองๆเพื่อโกยหิมะ ทันใดนั้นมือเรียวยาวคูหนึ่งก็ยื่นเข้ามาโกยหิมะขึ้นมาเติมฝ่ามือ

ฉันเงยหน้าขึ้น ยิ้มให้คนที่เข้ามาหา พลางพูดว่า “อาจารย์ซ่ง สวัสดิ์ปีใหม่”

ซ่งจื่อจิ้งยิ้มตอบอย่างอ่อนโยน พลางพูดว่า “สวัสดิ์ปีใหม่ คุณหนูรอง”

เนื่องจากเป็นช่วงปีใหม่ เขาก็สวมชุดใหม่เอี่ยมสีม่วงแดง ทำให้ดูเคร่งขรึมแต่คนในชุดนั้นกลับอบอุ่น อ่อนโยนราวกับต้นหลิวในฤดูใบไม้ผลิ รอยยิ้มบริสุทธิ์ราวหิมะที่ปกคลุมพื้นดินนั้นทำให้ฉันจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาของเขาจนถึงกับนิ่งอึ้งไปชั่วขณะหนึ่ง

ซ่งจื่อจิ้งมองดูผลงานศิลปะของฉัน เขาเอามือโพล่หลังพลางมองอย่างพิเน็จพิเคราะห์ เห็นได้ชัดว่าเขาดูไม่ออกกว่านี่คือสัตว์ประหลาดชนิดไหน และนี่ก็เชื่อมโยงไปไม่ถึงสิ่งมงายจำพวกเสาโทเทม* เขาลังเลอยู่นาน ในที่สุดก็พูดขึ้นว่า “ใช่เปิดหรือไม่”

ฉันยิ้มทั้งน้ำตาด้วยความซา แล้วพูดว่า “ท่านอาจารย์ช่างหลักแหลมนัก”

แต่แล้วจู่ๆ ก็มีก้อนหิมะลอยมา ตรงมาที่ท้ายทอยได้รูปของซ่งจื่อจิ้ง ฉันกำลังจะร้องบอกเขา แต่ยังไม่ทันได้อ้าปากก็เห็นซ่งจื่อจิ้งเอียงหัวหลบได้อย่างแม่นยำราวกับติดเซ็นเซอร์ถอยหลังไว้ที่ตัว จากนั้นหิมะก้อนนั้นก็เฉียดแก้มของเขาแล้วพุ่งตรงเข้ามาทักทายฉัน

ฉันร้อง “เฮ้ย!” ออกมาสั้นๆ เบาๆ ก่อนจะถูกก้อนหิมะกระแทกเต็มหน้าจนหายหลัง ล้มลงไปนอนแผ่อยู่กับพื้น

ฉันยังมึนๆ อยู่ แต่ก็ได้ยินเสียงซ่งจื่อจิ้งเรียกด้วยความร้อนใจว่า “คุณหนูรอง!”

* Totem pole ประติมากรรมเสาไม้แกะสลัก เป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชนเผ่าอินเดียนแดง เชื่อว่าเป็นที่สิงสถิตของสิ่งศักดิ์สิทธิ์

หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะเยาะเย้ยของเซี่ยหลิงเจี๋ยกับพรรคพวก

ฉันไม่โหมจนแทบลุกเป็นไฟ รีบลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว แต่แล้วหัวก็ไปชนกับอะไรสักอย่าง มีแสงวามผ่านเข้ามาตรงหน้า จากนั้นฉันก็ล้มลงไปที่ใหม่ ซึ่งจื่อจิ้งก็ถูกฉันชนเข้าอย่างจังจนล้มลงไปกับพื้น

อาจารย์ช่งผู้นำสงสาร อุตส่าห์หลบอาวุธลับได้ แต่กลับหลบการโจมตีแบบซึ่งหน้าไม่พ้น

ขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงตื่นตกใจของเซี่ยเจาเคอร์้องขึ้นว่า “นี่มันเกิดอะไรขึ้น”

จากนั้นนางก็รีบวิ่งเข้ามาพุงซึ่งจื่อจิ้งให้ลุกขึ้น พุดด้วยเสียงสั่นเครือว่า “อาจารย์ช่ง ท่านเป็นอย่างไรบ้าง เจ็บศีรษะหรือไม่ กระแทกถูกส่วนไหนหรือไม่”

ฉันคงตำหนิที่นางเห็นผู้ชายดีกว่าน้องสาวไม่ได้ จึงได้แต่ลุกขึ้นมาเอง

ขณะนั้นเซี่ยเจาอิงซึ่งได้ยินเสียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็วิ่งเข้ามา เมื่อเห็นฉันเขาก็ชี้นิ้วมา แล้วหัวเราะลั่นด้วยความขำ

ฉันพุดขึ้นอย่างแค้นเคืองว่า “เกาะดอกท้อ...”

สีหน้าของเซี่ยเจาอิงเปลี่ยนไปทันที เขาโผล่เข้ามาแล้วพุดเป็นห่วงเป็นใยว่า “น้องเล็กจ๋า น้องเล็กคนดีของพี่ ล้มลงไปกระแทกถูกที่ใด เจ็บหรือไม่ ให้พี่ดูซิ”

ฉันหยิกเขาแรงๆ ที่หนึ่งเพื่อเตือนให้แสดงความเป็นห่วงแต่พองาม

ซึ่งจื่อจิ้งยืนขึ้น แล้วเดินมาถามฉันว่า “คุณหนูรอมมิได้ล้มไปกระแทกอะไรใช่หรือไม่”

เซี่ยเจาอิงกำลังเซ็ดหน้าให้ฉันด้วยผ้าเช็ดหน้ากลิ่นหอมที่ไม่รู้ว่าเป็นของหญิงสาวคนไหน คำพุดของฉันจึงขาดหัวง “ไม่เป็นไร...ก็แค่...หลังจากนั้นก็ชนกับ...เจ็บ...เจ็บๆๆๆ! พี่รอง พี่เซ็ดโดนตรงที่ข้าถูกกระแทกแล้ว!”

หัวใจอย่างเซี่ยหลิงเจี๋ยไม่ได้หนีไปไหน แถมยังแอบหัวเราะอยู่ข้างๆ

ฉันกำลังจะส่งสอนเซี่ยหลิงเจี๋ยนสักหน่อย แต่จู่ๆ ก็มีป้าสาวใช้คนหนึ่งวิ่งเข้ามาในบริเวณเรือนพลางตะโกนว่า “มีข่าวดี มีข่าวดี พูเทรินของคุณชายใหญ่ตั้งครรรค์อีกแล้ว”

ทุกคนต่างวิ่งไปครู่หนึ่ง ฉันยังนึกอยู่เลยว่าช่วงปีใหม่นี้พี่สะใภ้ใหญ่คงจะ

กินมากไปหน่อยก็เลยท้องไส้ไม่ค่อยดี นึกไม่ถึงว่าจะแอบซุ่มมีน้อง

เซียเจาอิงดึงฉันทาลางพูดว่า “ไป เราไปแสดงความยินดีกับพี่สะใภ้ใหญ่กัน”
ฉันทายิ้มอย่างมีเลศนัยแล้วพูดว่า “พี่รอง รอเดี๋ยว”

เซียเจาอิงหวาดระแวงรอยยิ้มของฉันทาจนเหงื่อแตกพลั๊ก

ฉันทาวิ่งระรินไปตรงหน้ายายเด็กเซียหฺลึงเจวียนที่ยังยืนงงวยอยู่ ฉิกยี้มจนเห็นฟันขาวเรียงเป็นระเบียบของตัวเอง แล้วพูดว่า “แม่ของเจ้ากำลังจะมีน้องชายแล้ว! ต่อไปจะไม่มีคนรักเจ้าแล้ว ทุกคนเขาไม่เอาเจ้าแล้ว จะขายเจ้าไปเป็นสะใภ้เด็ก” ของเจ้าหมี่ตาบอดแล้ว...”

กระทั่งเซียเจาอิงเดินมาตึงฉันทาไปด้วยสีหน้าเอือมระอา ปล่อยให้เซียหฺลึงเจวียนยืนอึ้งอยู่ที่เดิม ถึงอยากจะร้องไห้ก็คงร้องไม่ออก

พี่สะใภ้ใหญ่ท้องจริง ๆ สองเดือนแล้ว ครรภ์แข็งแรงดี เซียฟูเหรินดีใจจนน้ำตาไหลพราก บอกว่าคำอธิษฐานที่นางบนบานไว้กับพระก่อนปีใหม่เป็นจริงแล้ว หลังจากนั้นก็บอกว่าหลังปีใหม่แล้วจะขึ้นเขาไปแก้บน

พอได้ยินว่าจะได้ออกจากบ้าน ฉันทาก็มีพลังขึ้นมาทันที โผเข้าไปหาเซียฟูเหรินอย่างประจบประแจง ฉันทอดอ้อนด้วยการกอดแขนนางไว้ พร้อมกับบอกว่าอยากไปด้วย

เซียเจาอิงยิ้มเย้ยชาพลางพูดว่า “เจ้าจะไปให้ยุ่งยากทำไม”

ฉันทาส่งยิ้มหวานหยาดเอี่ยมแล้วตอบกลับว่า “ข้าจะไปอธิษฐานขอให้พระโพธิสัตว์ช่วยดลบันดาลให้ข้าได้เข้าวังหลวงในเร็ววัน”

เซียฟูเหรินดีใจมากถึงกับพูดว่า “เสียหฺวา เจ้าคิดได้เช่นนี้ก็ดีแล้ว”

หลังจากช่วงปีใหม่ผ่านพ้นไป ฉันทาก็ได้นั่งรถม้าโยกเยกไปตามทางเพื่อไปยังเขาวุ่นฝู อวั้นเซียงนั่งอยู่ข้างๆ ช่วยทะเยอเปลื้องเมล็ดแตงให้ จากนั้นฉันทาก็ส่งเนื้อเมล็ดแตงเข้าปากที่ละกำมือ

มีคนรับใช้ที่นั่งข้างดีจริงๆ เมื่อก่อนถ้าฉันทากินแบบนี้ ต้องลงมือทำเองถึงจะ

---

^๒ ประเพณีการแต่งงานอย่างหนึ่งของจีนในสมัยโบราณ เด็กหญิงที่ยังไม่เป็นสาวรุ่นจะถูกขายหรือส่งให้ครอบครัวฝ่ายชายเลี้ยงดูจนกว่าจะโตเป็นสาว จากนั้นก็ต้องแต่งงานกับชายในครอบครัวที่รับเลี้ยงดูนั้น

ได้กิน

ที่จริงแล้วการทะเลาะวิวาทก็ไม่แย่นัก เพียงแต่ไม่ค่อยเป็นอิสระเท่านั้น ถ้าหากฉันทะเลาะตีมาเป็นผู้ชายก็คงจะดี จะได้บุกป่าฝ่าดงได้อย่างอิสระเสรี แต่จะจัดการอย่างไรกับเรื่องธรรมชาติของผู้ชายล่ะ แน่แน่นอนว่าฉันคงจะไม่มีภรรยา หรือว่าฉันจะต้องเลี้ยงดูชายรูปงามไว้กลุ่มใหญ่ ก็ตอนนี้ข้ากำลังฮิตรักร่วมเพศแบบหนังเรื่อง *โบรกแบ็กเมาท์เทน*^๑ กันอยู่นี่นะ...

ขณะที่ฉันกำลังฟุ้งซ่านอยู่นั่นเอง รถม้าก็หยุด คนขับรถม้าพูดขึ้นว่า “คุณหนูรองขอรับ ข้างหน้านี้มีชาวบ้านหนีภัยหนาวมาขวางทางอยู่ เราต้องเปลี่ยนเส้นทาง”

พอฉันเลิกม่านขึ้นมองออกไปก็ตกใจเมื่อเห็นว่าที่ใต้ต้นไม้ถัดจากลำธารที่เกิดจากหิมะละลายนั้น มีผู้คนใส่เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งเบียดเสียดกันอยู่ ทุกคนผอมโซ ใบหน้าเต็มไปด้วยความทุกข์

ฉันถามว่า “นี่มันเกิดอะไรขึ้น เหตุใดจึงมีคนเร่ร่อนมากมายเช่นนี้”

คนขับรถม้าตอบว่า “คุณหนูรองไม่ทราบหรือหรือว่าทางเหนือเกิดพายุหิมะ แล้วยังมีผู้คนอีกมากที่ติดอยู่ในพายุหิมะ คนพวกนี้คือคนที่หนีออกมาได้แต่เข้าเมืองไม่ได้ จึงต้องเบียดเสียดกันอยู่นอกเมือง”

“แต่อากาศก็อบอุ่นขึ้นแล้วมิใช่หรือ”

“แต่วัวกับแพะที่เลี้ยงไว้หนาวตายหมด ถ้าพวกเขากลับไปก็ไม่มีอะไรกิน”

ทันใดนั้นฉันก็เห็นแม่คนหนึ่งกอดลูกไว้ในอ้อมแขนกำลังปาดน้ำตา ลูกของนางหน้าเขียว มือและเท้ากระตุกเป็นระยะ

ฉันรีบบอกให้หยุดรถ จากนั้นจึงกระโดดลงมาแล้วเข้าไปคุยกับแม่เด็ก “เด็กคนนี้ป่วยหนักมาก”

แม่เด็กตอบด้วยความร้อนใจว่า “ใช่จ้ะ จู่ๆก็ป่วยขึ้นมา ไม่รู้จะทำอย่างไรดี”

---

^๑ *Brokeback Mountain* (ชื่อไทย : ทูบเขารันรัก) ภาพยนตร์อเมริกันที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ซึ่งของชายรักร่วมเพศในอเมริกาตะวันตกช่วง ค.ศ. ๑๙๖๓ - ๑๙๘๓ กำกับการแสดงโดยอั้งลี่ ผู้กำกับภาพยนตร์ชาวไต้หวัน ภาพยนตร์เรื่องนี้เข้าฉายในอเมริกาเหนือเมื่อ ค.ศ. ๒๐๐๕ แต่เป็นหนังที่รัฐบาลจีนห้ามไม่ให้เข้าฉายในประเทศ

ฉันยื่นมือไปแตะที่หน้าผากเด็ก อวินเชียงรีบร้องห้าม “คุณหนู!”
 แต่ฉันก็แตะตัวเด็กไปแล้ว เด็กเนื้อตัวเย็นเฉียบ ฉันสังเกตลักษณะอาการ
 ของเด็กครู่หนึ่ง จึงถามว่า “เด็กป่วยเป็นโรคอะไรหรือ”
 “ไม่ได้เป็นโรคอะไร แต่เมื่อเช้าอาเจียนแล้วก็ท้องเสีย”
 “เด็กกินอะไรเข้าไป”
 คนเป็นแม่ยิ้มเจื่อน พलगตอบว่า “รากไม้กับเปลือกไม้ ช่วงเวลาเช่นนี้
 จะมีอะไรให้กินได้อีกล่ะ”

อาหารเป็นพิษหรือ ถ้าอย่างนั้นจะอย่างไรดี ฤดูใบไม้ผลิของตงฉีมาเร็ว
 สรรพสิ่งต่างฟื้นคืนชีวิตภายในเวลาอันสั้น เชื้อโรคก็เริ่มเติบโตอย่างรวดเร็วเช่นกัน
 ฉันกลัวแต่จะเกิดโรคระบาดขึ้น

ฉันควักเศษเหรียญที่ติดตัวอยู่เล็กน้อยออกมาแล้วบอกว่า “น้ำจืด ลูกน้ำกิน
 ของผิดสำแดง ไม่ได้เป็นโรคร้ายแรงอะไร ให้เขาดื่มน้ำเยอะๆ ส่วนเงินนี้เก็บไว้
 แล้วรีบพาลูกไปหาหมอละ”

คนแก่ที่อยู่ข้างๆ พุดขึ้นว่า “แม่นาง เจ้าไม่รู้อะไร พวกเราหนีภัยหนาวมา
 ทางการไม่ให้เข้าเมือง พอทหารเฝ้าประตูเมืองเห็นพวกเราเข้าก็ไล่ออกมา”

ฉันพุดขึ้นด้วยความไม่พอใจ “ถ้าเช่นนั้นเงินก็ไปหาหมอไม่ได้ละสิ”

คำพุดนี้ของฉันกลายเป็นเชื้อเพลิงที่ติดไฟ ผู้คนมากมายที่ถูกบีบจนหมด
 หนทางเพราะความข้นแค้นและภัยธรรมชาติต่างพรวดพราดออกมาทุกข์ยากออกมา
 เสี่ยงแห่งความแค้นเคืองนั้นเดือดพล่านจนฉันแทบทนรับฟังไม่ไหว มีทั้งที่บอกว่า
 นี่เป็นพายุหิมะครั้งใหญ่ที่สุดในรอบสิบปี มีทั้งที่กันด่าขุนนางฉ้อฉล และมีทั้ง
 คำต่อว่ากล่าวเลือกปฏิบัติทางชนชั้น

ฉันได้แต่รับฟังด้วยความเวทนา พलगขอกระดาศกับพู่กันมาเขียนใบสั่งยา
 จากนั้นจึงบอกคนขับรถม้าว่า “เจ้าขี่ม้าเข้าเมืองไปซื้อยาพวกนี้มาให้ข้า”

คนขับรถม้าตอบรับด้วยความซาบซึ้งในน้ำใจของฉัน “คุณหนูรองช่างมีจิตใจ
 งาม” พุดจบก็รีบขี่ม้าออกไปทันที

แม่ของเด็กคนนั้นเฝ้ามายาคำนับแทบเท้าฉัน “พระโพธิสัตว์เดินดินแท้ๆ!
 ท่านเป็นคนดีเยี่ยมได้ดีแน่นอน!”

ฉันรีบพยงนางลุกขึ้นพลางพูดว่า “น้ำจ๊ะ อย่าทำเช่นนี้ ข้าเพียงช่วยเท่าที่ช่วยได้ ท่านขอขอบคุณข้าเช่นนี้ข้ารับไม่ไหว”

ชนชั้นกรรมาชีพมักเป็นคนซื่อและจิตใจดี บุญคุณแม่เพียงน้อยนิดก็จะจดจำไว้ ฉันสำนึกได้ว่า ขณะที่คนอื่นๆ ขาดแคลนเสื้อผ้าอาหารในช่วงที่อากาศหนาวเหน็บขนาดนี้ ตัวฉันเองกลับอบอุ่น สวมใส่เสื้อผ้าและกินอาหารชั้นดี ฉันเกิดในครอบครัวคนธรรมดาจึงรู้สึกผิด ใจที่นึกอยากเที่ยวสนุกก็พลอยหมดไปด้วย

หลังจากไหว้พระและกลับมาถึงบ้านในวันนั้น ฉันก็รู้สึกลูกนังไม่เป็นสุขตลอดเวลา

อวินเซียงความรู้สึกไว นางสังเกตเห็นจึงถามว่า “คุณหนูยังคิดถึงชาวบ้านที่ประสบภัยหนาวพวกนั้นอยู่ใช่ไหมเจ้าคะ”

ฉันตอบว่า “แม้ตอนนี้จะเข้าฤดูใบไม้ผลิแล้ว แต่อากาศยังหนาวอยู่ เหตุใดจึงไม่มีใครจัดหาที่ปกให้พวกเขา”

“บ่าวก็ไม่ทราบเหมือนกันเจ้าคะ ได้ยินมาว่าเมืองที่อยู่ใกล้ๆ ก็ไม่มีใครให้พวกเขาเข้าไปอาศัย คนกลุ่มนี้เป็นคนเลี้ยงสัตว์เร่ร่อน มีจำนวนไม่น้อยที่ข้ามมาจากแคว้นเหลียว แคว้นฉีเราเห็นว่าพวกเขาเป็นคนป่าเถื่อน รังเกียจมาตลอดเวลาที่เด็กไม่เชื่อฟัง พ่อแม่มักขู่เด็กว่าจะส่งไปเป็นเด็กเลี้ยงแพะที่แคว้นเหลียวป่าเถื่อนนั้น”

ใช่เลย กลุ่มคนที่เห็นวันนี้มีหลายคนที่หน้าตาอ่อนข้ำงคมเข้ม

ฉันพูดเซียงสอนอวินเซียงว่า “การปล่อยให้พวกเขาเร่ร่อนเช่นนี้มีใช้วิธีที่ถูกต้อง อาหารเป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานอย่างหนึ่งในการอยู่รอดของมนุษย์ เมื่อชาวบ้านกินไม่อิ่มย่อมเกิดความไม่พอใจต่อชนชั้นปกครอง หากปล่อยให้ความรู้สึกเช่นนี้สั่งสมไปนานเข้า ในที่สุดย่อมปะทุขึ้นกลายเป็นปัญหาใหญ่ ชาวบ้านจะลุกฮือขึ้นมาล้มล้างชนชั้นปกครอง ทำลายชนชั้นนายทุนผู้ร่ำรวย และระหว่างที่แก้ไขปัญหามากท้องให้ตัวเองนั้น พวกเขาก็จะตั้งสังคมนิยมที่เอื้อประโยชน์ต่อตัวเองขึ้น หากใช้ภาษาแบบเราจะเรียกว่าปฏิวัติ แต่หากใช้ภาษาของพวกเขาจะเรียกว่ากบฏ”

อวินเซียงกลัวจนตัวสั่นพลางพูดว่า “กบฏหรือ”

ฉันตบ่านางสองสามครั้งพลางพูดว่า “นั่นเป็นเพียงผลปลายทางที่เลวร้ายที่สุด ข้าเพียงแค่พูดไปอย่างนั้น” ทันใดนั้นเองฉันก็เกิดความคิดขึ้นมา ฉันดึงอวีนเซียงเข้ามาใกล้แล้วพูดว่า “น้องสาวคนดี พวกเรามาสร้างกุศลร่วมกันดีหรือไม่”

อวีนเซียงถามด้วยความไม่เข้าใจว่า “สร้างกุศลอันใดหรือเจ้าคะ”

ฉันยกมือตบหน้าอก (ที่เหมือนจะมี) ของตัวเอง แล้วพูดว่า “ก็เป็นหมอสวยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากอย่างไรเล่า! นักศึกษาแพทย์แผนจีนปีสามที่ได้คะแนนเฉลี่ยเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์อย่างต่ำ หากเป็นโรคซับซ้อนร้ายแรงก็คงไม่กล้ารักษา แต่หากเป็นโรคทั่วไปอย่างเป็นไข้ เป็นหวัด ท้องเสีย ขำรับมือได้สบายอยู่แล้ว”

อวีนเซียงตะหนัผากฉันพลางพูดว่า “คุณหนู คุณหนูไม่ได้ตัวร้อนไข้ใหม่เจ้าคะ”

ฉันตอบว่า “ตัวร้อนอะไรเล่า นี่ข้าจะช่วยเหลือคนเพื่อสั่งสมบุญบารมีต่างหาก”

“แต่ตอนกลางวันคุณหนูต้องเรียนหนังสือแล้วก็เรียนพิณ มีเวลาออกไปข้างนอกเสียที่ไหนกันเจ้าคะ”

ฉันยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์พูดว่า “เมื่อก่อน หรือภายนอก มีนักประพันธ์และนักการศึกษาผู้ยิ่งใหญ่กล่าวไว้ว่า เวลาที่เหมือนน้ำที่อยู่ในฟองน้ำ ขอเพียงบีบคั้นออกมาก็ย่อมมีเสมอ”

แต่การลงมือทำย่อมยากกว่าการวางแผน

ตอนนี้ตารางเรียนของฉันแน่นเอียดเหมือนนักเรียนที่กำลังเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย

เข้าชั้นมาก็ต้องฝึกตัดเสียง พยายามเปลี่ยนน้ำเสียงที่เหมือนฆ้องปากแตกของฉันให้เป็นเสียงไพเราะเป็นธรรมชาติ ฉันแอบนึกในใจว่าคงฉีกเข้าสู่ยุคสี่พันสมัย^๔ แล้ว ฉันคงไม่จำเป็นต้องฝึกฝนตัวเองให้เทียบพร้อมเหมือนเซียนกระบี่มัง

---

^๔ นโยบาย “สี่พันสมัย” เป็นยุทธศาสตร์ชาติของจีนในช่วง ค.ศ. ๑๙๕๐ - ๑๙๖๐ เสนอโดยโจวเอินไหล นายกรัฐมนตรีของจีนในสมัยนั้น ยุทธศาสตร์ดังกล่าวเป็นการตั้งเป้าหมายพัฒนาประเทศให้ทันสมัยแบบประเทศตะวันตกในสี่ด้าน ได้แก่ อุตสาหกรรม เกษตรกรรม การทหาร และวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ต่อมาเมื่อโจวเอินไหลล้มป่วยหนักใน ค.ศ. ๑๙๗๔ เต็งเสี่ยวผิง รองนายกรัฐมนตรี ได้เป็นผู้สานต่อนโยบายดังกล่าว

พอกินข้าวเช้าเสร็จก็ไปที่สำนักวิชา ซึ่งจื่อจิ้งเคียวเชิญฉันเป็นพิเศษตามคำสั่งของ เซี่ยฟูเหริน เขาให้ฉันเรียนตำราประวัติศาสตร์และบทกวีต่างๆ ฉันเป็นคนที่ได้ยิน ได้ฟังอะไรต่อมิอะไรมามากแต่จำไม่ค่อยได้ เวลาเรียนก็มักเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ยังกวีที่ซึ่งจื่อจิ้งไม่ถือสา ซ้ำยังไม่บังคับ แต่กลับคุยเรื่องความรู้ทางการแพทย์กับฉัน บ่อยๆ

พอตกบ่ายก็ต้องฝึกพิน หมากล้อม อักษรศิลป์ และการวาดภาพ มีอยู่ ทั้งสองของฉันเหมือนกรงเล็บไก่ พอวางมือลงบนพิน สายพินก็ขาด อาจารย์ สอนพินตกใจจนเตลิดไป รวากับว่าฉันมีวิชามารก็ไม่ปาน อาจารย์สอนหมากล้อม ก็คือซึ่งจื่อจิ้ง ตั้งแต่ฉันเอาตัวหมากมาเรียงเป็นตัวอักษร“จยง” (詠)^๕ เขาก็เปลี่ยนใจ ไปเล่นหมากล้อมกับตัวเองแทน อักษรศิลป์ของฉันไม่เลว เพราะตอนเด็กๆ พ่อ เคยส่งไปฝึกคัดลายมือที่ศูนย์เยาวชนอยู่สองปี แต่ฉันวาดรูปไม่ได้เรื่องเลย ทุกครั้งที่วาดหมึกก็จะเลอะเทอะไปหมด

ซึ่งจื่อจิ้งจำต้องยอมรับว่าตัวเองล้มเหลวในการสอน ถึงกับบอกว่า “สอน เสียจนสิ้นภูมิรู้ ยังมีผู้ถอนใจเพียงครั้งเดียว”

ฉันตอบกลับไปว่า “ใช่หรือไม่ สำเร็จหรือผิดพลาด ย่อมผันแปรเป็นความ ว่างเปล่า มีเพียงดวงตะวันที่ยืนยง”

อาจารย์ช่งกล่าวชมด้วยสีหน้าตกตะลึง “บทกลอนไพเราะ บทกลอน ไพเราะ”

ฉันตอบกลับอย่างถ่อมตัว “ชมเกินไปแล้ว ชมเกินไปแล้ว”

ซึ่งจื่อจิ้งถามว่า “คุณหนูอยากเข้าวังหรือไม่”

ฉันกำลังมีอารมณ์ศิลปิน จึงหัวเราะเสียงดังตอบว่า “ข้าหันหน้าเข้าหา คมดาบแล้ว ยืมให้ฟ้า จะอยู่หรือไปล้วนทำด้วยใจของนาง”

ซึ่งจื่อจิ้งขมวดคิ้วพลงพุดว่า “ไม่ถึงขนาดนั้นกระมัง”

ฉันเริ่มควบคุมอารมณ์ได้ จึงตอบว่า “ว่ากันว่าวังหลวงดูทะเลลึก หากข้า

---

^๕ เป็นตัวอักษรที่มีลักษณะเหมือนสีหน้าของคน ในภาษาอินเทอร์เน็ตของจีนใช้ตัวอักษรนี้แทน ความหมายว่า กระอักกระอ่วน วางตัวไม่ถูก ไม่มีทางเลือก จับไม่ได้ เป็นต้น

กระโดดลงไปในทะเลนั้น แนนอนว่าย่อมต้องอาศัยปัญญาและความกล้าหาญ”

“แต่ที่วัด คุณหนูมีท่าที่ต่อต้านอย่างรุนแรง”

ฉันทอบว่า “หากข้าไม่เข้าวัง พี่สาวก็ต้องเข้าวัง สรุปว่าอย่างไรเสียตระกูลเซียของเราที่สู้ตระกูลจ้าวไม่ได้ ก็ต้องยอมเสียบุตรสาวไปเป็นเหยื่อล่อหมาป่า”

ซ่งจื่อจิ้งเอ่ย “คุณหนูใหญ่ก็จะไม่ได้เข้าวัง”

ฉันยืมเจ้าเล่ห์พลางพูดว่า “ท่านไม่ยกให้นางเข้าวัง ถ้าเช่นนั้นก็รีบขอลางแต่งงานเสียสิ”

ซ่งจื่อจิ้งล่ำล่ำลักตอบกลับ “คุณหนูว่าจะอะไรนะขอรับ”

ฉันทอบว่า “สหายซ่ง หากท่านยังเสแสร้งต่อไปคงไม่เหมาะนัก สาวเจ้าแอบมีใจให้ท่านมานาน ถูคุณนาก็ส่งเสียมาให้ ถูจู่ร็อนก็ส่งเครื่องดีมีมาดับกระหาย ท่านจะบอกว่าท่านไม่รู้เช่นนั้นหรือ โปรดอย่าปฏิเสธความรักของพี่สาวข้าเลย”

ใบหน้าอันหล่อเหลาของซ่งจื่อจิ้งแดงระเรื่อ ซ่างหล่อเหลาชวนลี้มลงจริงจัง ฉันมองหน้าเขาอย่างไม่ละสายตา

ที่จริงแล้วระหว่างเขากับเซียเจาเคอี่เชื่อว่าจะไม่มีความหวัง อย่างมากที่สุดก็แก๊งรักกันจะเป็นจะตายแล้วหนีตามกันไป วิธีนี้ทั้งง่ายและเด็ดขาด หลังจากนั้นก็พากันลงเรือล่องไปตามแม่น้ำห้องไปทั่วหล้า หลังจากเหตุการณ์ผ่านไปสิบแปดปี ค่อยพาลูกกลับมาขอขมาบรรพชน แล้วจบลงด้วยภาพคนในครอบครัวพากันร้องไห้อยู่ในห้องโถงของบ้าน

ขณะที่ฉันกำลังนึกภาพไปไกลนั่นเอง ซ่งจื่อจิ้งก็พูดขึ้นว่า “ความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับคุณหนูใหญ่มิได้เป็นเช่นที่คุณหนูเข้าใจ”

ฉันยืมพลางพูดว่า “แต่นางชอบท่าน และหากท่านพอรู้เรื่องนี้เข้า ย่อมต้องย้ายท่านไปทำงานที่อื่นเป็นแน่ ถึงตอนนั้นท่านจะไม่มีโอกาสได้อ่านหนังสือในหอหนังสืออีก”

ซ่งจื่อจิ้งจ้องฉันด้วยดวงตาสีซื่อพลางถามว่า “คุณหนูจะบอกเรื่องนี้กับได้เท่าเซียหรือ”

ฉันยืมโดยไม่รู้สึกลึกผิดแต่อย่างใด พลางพูดว่า “ก็ไม่รู้สินะ ข้าต้องเรียนหนักทั้งวัน แรงกดดันสูงเกินพิภพ คงยากที่จะไม่คิดหรือพูดอะไรโดยมิได้ยั้งคิด

ออกมา”

ซึ่งจื่อจิ้งไม่ใช่คนโง่ เขายิ้มน้อยๆพูดว่า “พูดมาเถอะขอรับ”

ฉันทิใจจนเนื้อเต้น รีบบอกว่า “อาจารย์ซึ่ง ข้ามิได้ต้องการอะไรมาก เพียงแค่ยกเลิกการเรียนหมากล้อม อักษรศิลป์ แล้วก็วาดภาพทุกบ้ายก็พอ อย่างไรก็ตามการกวาดธรรมดาอย่างข้าก็คงมีจากกลายเป็นหยกงาม ท่านจะสอนหรือไม่สอนข้า ข้าก็ทำไม่ได้เหมือนเดิม สู้เรายอมถอยคนละก้าว ต่างคนต่างจะได้สบายมิตีกว่าหรือ”

เขากล่าวว่า “แล้วเวลาที่ว่างนั้นคุณหนูจะทำอะไรหรือ”

ฉันทิหัวเราะ “ฮิๆ”ตอบว่า “เรื่องนี้ข้าคงบอกท่านไม่ได้ เรื่องจุกจิกของผู้หญิง ท่านอย่าเอาให้เสียเวลาเลย แต่ข้ารับรองว่าจะไม่ทำให้ท่านพ่อท่านแม่รู้เรื่องนี้เด็ดขาด”

ซึ่งจื่อจิ้งขมวดคิ้วพลางครุ่นคิด บัณฑิตผู้ทรงภูมิเป็นที่ประจักษ์แก่ได้เหล่าอย่างเขาต้องลดตัวมาสอนคนที่เขินอย่างไรก็เขินไม่ขึ้นอย่างฉันทิ เท่านั้นนี้ก็ถือว่ารันทวดพอแล้ว ฉันทิเป็นฝ่ายขอให้เขาเลิกสอนฉันทิ เขาจะได้มีเวลามากพอที่จะไปศึกษาวรรณคดีต่อ เราต่างก็ได้รับประโยชน์ด้วยกันทั้งคู่ แล้วทำไมจึงจะไม่รับปากละ

จากนั้นซึ่งจื่อจิ้งก็ยิ้มพลางพยักหน้า “ได้ขอรับ แต่คุณหนูจะเลิกเรียนวิชาอื่นไม่ได้นะขอรับ เกรงว่าเซี่ยฟูเหรินจะทดสอบคุณหนู” ฉันทิร้องด้วยความดีใจ ซึ่งจื่อจิ้งพูดต่อว่า “ยังมีอีก คุณหนูห้ามก่อเรื่องนะขอรับ”

ฉันทิยิ้มหน้าระรื่นพลางพูดว่า “หากข้าถูกจับได้ ก็จะไม่กล่าวพาดพิงถึงอาจารย์เด็ดขาด”

ดังนั้น วันรุ่งขึ้นฉันทิจึงเปลี่ยนไปสวมเสื้อผ้าธรรมดาแบบชาวบ้าน แล้วปีนกำแพงบ้านออกไปกับวันเซียง

เรามาถึงนอกเมืองและเจอน้ำสาวคนเมื่อวาน ฉันทิเข้าไปทักนาง “น้ำจี้จะลูกชายของน้ำอาคารดีขึ้นบ้างหรือยัง”

หญิงคนนั้นนิ่งไปพักหนึ่งกว่าจะจำฉันทิได้ นางตอบด้วยความดีอกดีใจว่า “อ้อ แม่นางท่านนั่นเองหรือ ลูกชายข้าไม่เป็นไรแล้ว ท่านมาเยี่ยมพวกเรากอีกแล้วหรือ”

ฉันตอบว่า “ข้าจะมารักษาโรคให้พวกท่าน พวกท่านไปซื้อยาไม่ได้ ข้าก็จะไปซื้อให้”

ผู้หญิงคนนั้นซาบซึ่งราวกับมวลชนผู้ทุกข์ยากที่เฝ้ารอคอยจนมีกองทหารปลดแอกมาช่วยเหลือ นางอยากจะจับมือฉันแต่ก็ไม่กล้า จึงได้แต่พูดซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า “แม่นางช่างมีจิตเมตตาตั้งพระโพธิสัตว์ ช่างมีจิตเมตตาตั้งพระโพธิสัตว์”

เมื่อกลุ่มชาวบ้านที่หนีภัยหนาวมาได้ยินคำพูดดังกล่าวของนางสาวคนนั้นก็มีคนป่วยจำนวนไม่น้อยเข้ามาหาฉัน ฉันจึงใช้ศาลเจ้าร้างเป็นที่รักษาโรคชั่วคราวโดยใช้แทนวางกระถางรูปของพระภูมิเจ้าที่แทนโต๊ะ

ฉันเรียกตัวเองว่าเสี่ยวหมิ่น โดยตั้งชื่อให้ฟ้องเสียงกับชื่อเดิมของฉัน พวกเขาจึงเรียกฉันว่าแม่นางหมิ่น

ชาวบ้านส่วนใหญ่มักเป็นโรคทางเดินอาหาร แต่ก็มีบางรายที่เป็นโรคค่อนช้างซับซ้อน ซึ่งฉันมีความรู้เพียงครั้ง ๆ กลาง ๆ ถึงตอนนี้ฉันจึงได้สำนึกตัวที่ไม่ตั้งใจเรียนให้มากกว่านี้ ถ้าตอนเรียนฉันแอบหลับน้อยลงสักนิด ถ้าหากฉันดูซีรีส์น้อยลงสักหน่อย ถ้าหาก...

การทำบุญด้วยแรงศรัทธาเป็นครั้งแรก ย่อมต้องมีส่วนที่วางแผนไม่รอบคอบ ฉันพกเงินติดตัวมาไม่มาก เมื่อรักษาชาวบ้านไปได้ยี่สิบกว่าคน อวินเซียงก็บอกว่า “คุณหนู เงินไม่พอแล้วเจ้าคะ”

ฉันจึงจำต้องกลับไปอย่างเศร้า ๆ แต่ชาวบ้านที่หนีภัยหนาวเหล่านั้นกลับพากันเดินมาส่งฉันจนถึงประตูเมืองด้วยความอาลัยอาวรณ์

อวินเซียงถามว่า “พรุ่งนี้เราจะมาอีกไหมเจ้าคะ”

ฉันตอบว่า “เจ้ารู้ไหมว่าจะไปหาเงินได้จากที่ใด”

“เซี่ยฟูเหรินเป็นผู้จ่ายเงินประจำเดือน เงินนี้มีจำนวนที่กำหนดไว้แน่นอน ทว่าก่อนหน้านี้ที่คุณหนวยังป่วยอยู่ เงินส่วนนี้ก็สะสมไว้เรื่อยมา”

แต่ฉันคงไม่หน้าหนาพอที่จะไปขอเงินส่วนนั้นจากเซี่ยฟูเหริน

แต่ถ้าหากไม่มีเงินก็ทำอะไรไม่ได้ เมื่อคิดได้ดังนี้จึงรู้สึกว่าการตัดสินใจครั้งนี้ของตัวเองเป็นการกระทำที่ดูวามและคิดแบบเด็ก ๆ ช่างน่าหัวเราะชะมัด

กลับถึงบ้าน หลังจากที่ยืนกินข้าว อาบน้ำเสร็จแล้ว ฉันก็นั่งฟังไฟอยู่ข้างๆ เตาผิง กับอวินเชียง พลังเล่านิทานให้นางฟังเป็นการฆ่าเวลา

วันนี้ฉันเล่ามาถึงเรื่องของหยางเซียวสมรผู้ร่วมคิดกับจี้เสี่ยวผู่^๑ คนหนึ่งเป็นจอมยุทธ์สาวจิตใจสะอาดบริสุทธิ์ ส่วนอีกคนเป็นองครักษ์นอกกรีตผู้แก่กล้าล้าลือ คนหนึ่งเป็นหญิงสาววัยแรกแย้ม ส่วนอีกคนเป็นหนุ่มใหญ่วัยกลางคนผู้เจเนโลก

อวินเชียงถามว่า “เหตุใดอายุถึงได้ห่างกันขนาดนั้นเจ้าคะ”

ฉันตอบว่า “จากการศึกษาของคนรุ่นหลัง หยางเซียวน่าจะอายุมากกว่าจี้เสี่ยวผู่หนึ่งรอบ อย่างน้อยก็ต้องอายุมากกว่าสิบกว่าปี”

อวินเชียงถามว่า “ว้าวแก่กินหญ้าอ่อนหรือเจ้าคะ”

เด็กสาวคนนี้อยู่กับฉันนานวันเข้า ก็เรียนรู้เรื่องทำนองนี้จากฉันมาไม่น้อย ฉันได้ที่จึงโหมน้ำลายแตกฟองว่า “ยิ่งกว่านั้นนะ จากการศึกษายังได้ข้อสรุปที่น่าเชื่อถืออีกอย่างว่า หยางเซียวเคยมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเมียเจ็ยชื่อไท่ เจ้าสำนักเอ๋อเหมย^๒ รุ่นที่สาม”

“นางเป็นยายแก่หน้าเหี่ยวมีไซ่หรือเจ้าคะ” อวินเชียงเอ่ยขึ้นด้วยความตกใจ

ฉันรีบส่ายหน้าแล้วตอบว่า “นั่นเป็นเพราะคุณปู่จินยง^๓ไม่ชอบนางต่างหากเล่า จริงๆ แล้วนางไม่ใช่ยายแก่แน่ แต่นางเป็นสาวใหญ่ผู้งามสง่าเลยซีวละ เจ้ารู้ไหม”

อวินเชียงอึ้งไปเป็นพักๆ เพราะคำพูดของฉัน นางพูดต่อว่า “แต่นางอารมณ์เกรี้ยวกราด จิตใจก็โหดเหี้ยมนะเจ้าคะ”

“นั่นเป็นเพราะนางถูกหยางเซียวทำให้โมโหจนเกิดอาการวัยทองก่อนเวลาอันควร!”

ขณะที่กำลังคุยกันออกรสอยู่นั่นเอง จู่ๆ ก็มีเสียงตึงตังดังมาจากนอกลานบ้าน ตามมาด้วยเสียงผู้ชายร้อง “เอ๊ย!” ด้วยความเจ็บปวด

^๑ตัวละครในนวนิยายกำลังภายในเรื่อง ดาบมังกรหยก

^๒จ้อไบ๊

^๓กิมย้ง

ฉันกับอวินเฉียงพากันเงี่ยหูฟัง ฉันถามนางว่า “เมื่อเช้าข้าย้ายต้นชื้อหง^๔ สองต้นไปรับแดดที่มุมกำแพง เจ้าได้ย้ายกลับมาไว้ที่เดิมหรือไม่”

“เปล่าเจ้าคะ”

“อ้อ...”

ประตูเปิดออกเสียงดังปัง เชียเจาอิงพุ่งเข้ามาในสภาพหน้าตามอมแมม เสื้อผ้าหลุ่ลู่ย ดวงตาทั้งสองลุกเป็นไฟ

อวินเฉียงลุกพรวดขึ้นพลางพูดว่า “ป่าวจะไปรินน้ำชา” แล้วแวบออกไปอย่างรวดเร็ว

ฉันหัวเราะ“เหะๆ”แล้วพูดว่า “พี่รอง ช่วงนี้เป็นอย่างไรบ้าง มีปัญหาติดขัดในชีวิตหรือไม่ หากมีปัญหาอะไรต้องพูดออกมานะเจ้าคะ หากไม่มีปัญหาอะไรแต่ท่านสร้างปัญหาให้ชีวิตเองก็ต้องบอกนะ...”

เชียเจาอิงตอบโต้ะดังปังทีหนึ่ง ฉันกับจางใส่เมล็ดแตงบนโต้ะกระเดื่องพร้อมกัน

ทันใดนั้น เชียเจาอิงก็กุมมือตัวเองไว้พลางพูดว่า “เร็วเข้า รีบไปเอาเข็มมาเล่มหนึ่ง พี่รองของเจ้าเกือบจะกลายเป็นหม่นอยู่แล้ว”

ด้วยเหตุนี้เองเราจึงต้องใช้เวลาลอยอยู่ครึ่งชั่วโมงกว่าจะช่วยบ่งหนามออกจากตัวเราจนหมด

ฉันรินน้ำชาให้เชียเจาอิงซึ่งมีกลิ่นยาเต็มตัว จากนั้นก็เริ่มตำหนิเขา “พี่รองจะทำตัวเช่นนี้ต่อไปไม่ได้ อายุก็มีใช้น้อยแล้ว ควรหางานทำสักอย่างเพื่อความมั่นคง และตั้งใจทำให้ประสบความสำเร็จแม้จะเล็กน้อยก็ยังดี ไม่ว่าจะว่าตระกูลจินอาจเห็นว่าท่านมีอนาคตไกลยอมยกบุตรสาวแต่ก็ให้ท่านก็เป็นได้”

เชียเจาอิงตี้มซา แล้วพูดว่า “เรื่องของพี่ เจ้าอย่ายุ่ง”

ฉันยิ้มอย่างเย็นชาพูดว่า “ท่านพอกับท่านแม่ต่างก็ไม่ยุ่ง แล้วข้าจะไปยุ่งด้วยทำไมเล่า ความไม่เอาไหนของท่านมีแต่จะช่วยให้คนอื่นเห็นความขยันหมั่นเพียรและความก้าวหน้าของข้ามากขึ้น”

---

^๔ แปลว่า “หนามแดง” หมายถึงต้นดอกคำฝอย

เซียเจาอิงตี๋มซาจนหมด หันซ้ายหันขวาแล้วถามว่า “มีอะไรให้กินไหม”
ฉันเขี่ยขี้เถ้าในเตาผิง ในนั้นมีมันเทศเผาอยู่หลายหัว ฉันก็รู้สึกหิวขึ้นมา
นิดๆ จึงปอกเปลือกมันเทศกินกับเขา

เซียเจาอิงพูดอู้อี้ว่า “รสชาติไม่เลว ไฟกำลังดี เมื่อก่อนตอนที่พี่...” เขา
พยายามกลืนมันเทศที่ติดคออยู่ จากนั้นก็พูดต่อว่า “เมื่อก่อนตอนที่พี่ยังต้องไป
เรียนหนังสือ แค่อยากจะกินมันเทศเผาก็ต้องแอบทำเอง”

ฉันยิ้มเยาะแล้วถามว่า “ไปพูดรากับตระกูลเซียทำทารุณกับพี่รื่อง แต่กิน
มันเทศเผาก็ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ด้วย ว่าแต่ท่านทำอะไรหรือ”

เซียเจาอิงตอบว่า “พี่แอบทำที่สำนักวิชา อาศัยจังหวะที่อาจารย์ไม่เห็น
แอบเอามันเทศผิงไว้ใต้ขี้เถ้าในเตาผิง พอเลิกเรียนก็ค่อยๆ ค่อยๆ ออกมา”

ฉันตอบกลับอย่างเสียวไม่ได้อีกว่า “ทำไมท่านถึงไม่ตายเพราะมันเทศติดคอนะ”
เซียเจาอิงกินจนอิ่มและตี๋มซาดอกไม้ของฉันจนหมด จากนั้นก็ปิดไม้ปัดมือ
แล้วลุกจากไป

ฉันตะโกนเรียก “พี่รื่อง ข้ามีเรื่องจะขอคำแนะนำจากท่าน”
“ว่ามาสิ”

“ปกติพี่ไปเอาเงินมาจากที่ใดตั้งมากมาย”
เซียเจาอิงจ้องฉันแล้วถามว่า “นี่เจ้าจะทำไมหนอ”

ฉันแบมือออกพลางพูดว่า “พี่รื่องมีต้องตกใจถึงเพียงนั้น ไม่ว่าใครย่อม
ต้องมีช่วงเงินทองขาดมือทั้งสิ้น พี่สอนข้าสักสองสามวิธีนะ”

ดวงตาคู่งามของเซียเจาอิงจ้องมองฉันอย่างเคร่งขรึมจริงจัง จากนั้นเขาก็
ยื่นมือออกมาจับหน้าของฉันไว้ หัวเราะเจ้าเล่ห์ พลางพูดว่า “สวาน้อยเอ๋ย
งานหนักเจ้าเอ๋ย จะเล่นแร่แปรธาตุยังขาดเปลวไฟ...”

จากนั้นเขาก็ปล่อยมือ ตบที่ตัวฉันครึ่งหนึ่งพลางพูดว่า “ไป ไปปล้นคนรวย
มาช่วยคนจนกัน!”

“หา?” ฉันร้องด้วยความตกใจ
เซียเจาอิงยิ้มอย่างมีเลศนัยพลางพูดว่า “เจ้าขาดเงินมิใช่หรือ พี่จะพาเจ้า
ไปหาเงินอย่างไรเล่า”

จากนั้น ในคืนเดือนมืดที่มีลมพัดโชยนั้นเอง ฉันก็ป็นขำก่าแพงตาม เชี้ยเจาอิงเพื่อไปขโมยเงินในบ้านตัวเองกับเขา นี่เป็นความผิดร้ายแรงที่สุดที่ฉัน เคยก่อขึ้นในช่วงอายุยี่สิบเอ็ด แต่ฉันกลับรู้สึกสนุก ตื่นเต้น และเร้าใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เชี้ยเจาอิงคุ้นเคยกับเส้นทางเป็นอย่างดี เขาพาฉัน योगไปตามทางแคบ ๆ ที่ แม้แต่ตอนกลางวันก็สังเกตเห็นได้ยาก หลังจากนั้นประมาณสิบนาที่ เขาก็พาฉัน มาถึงชั้นล่างของตึกแห่งหนึ่ง

ฉันแงยหน้าขึ้นมองพลางถามว่า “พี่รอง ไยที่นี้จึงดูคุ้นตานัก”

เชี้ยเจาอิงตอบว่า “เจ้าย่อมคุ้นเคยกับสถานที่แห่งนี้อยู่แล้ว นี่คือหอหนังสือ ของบ้านเราอย่างไรเล่า”

“แต่ท่านบอกว่าเรามาหาเงิน...”

“จู้ ๆ!” เขาปิดปากฉันไว้แล้วพูดว่า “ตามที่มาก็พอ”

เชี้ยเจาอิงดึงปิ่นปักผมออกมา เขาแหยปิ่นเข้าไปในรูกุญแจ บิดไปมาสองครั้ง กลอนประตูก็ถูกปลดออก

ฉันอ่อยชมเขา “บราโว!”

เชี้ยเจาอิงถามว่า “อะไรนะ”

ฉันจึงแปลให้ว่า “เยี่ยมไปเลย”

เชี้ยเจาอิงได้ใจ เขาเข้าไปในหอหนังสือ แล้วก้มตัวลงความหาอะไรสักอย่าง ในความมืด ฉันเพียงแต่ได้ยินเสียงเหมือนมีอะไรถูกเปิดออก หลังจากนั้น เชี้ยเจาอิงก็ดึงแผ่นไม้ขึ้นมาแผ่นหนึ่ง ที่แท้ในหอหนังสือมีห้องใต้ดินด้วย

เราเดินลงไปตามบันได เชี้ยเจาอิงจุดไฟให้แสงสว่าง ฉันมองไปรอบ ๆ เห็นผนัง ที่ก่อด้วยหินอัชน้ำจมนมีตะไคร่น้ำเกาะ และมีกลิ่นเหม็นอับแปลก ๆ สถานที่แห่งนี้ ไม่เหมือนกับถ้ำสมบัติของอาลีบาบา แต่เหมือนห้องแห่งความลับของแฮร์รี่ พอตเตอร์ มากกว่า

เราเดินอยู่ประมาณสองนาที่ก็มาถึงสุดทาง

เราได้อยู่ในห้องใต้ดินที่มีขนาดประมาณยี่สิบตารางเมตร ในห้องนี้เต็มไปด้วย

ด้วยไฟผัดดอก (กลิ่นเหม็นฉับแปลกๆมาจากแกวนี้นี่เอง) มีเหล่าหลายถั่ง และยังมีวัตถุอีกหลายอย่างที่ดูไม่ออกว่าเป็นอะไร

ฉันโมโหจนตัวสั่นพลางพูดว่า “นะ...นี่ก็คือ...นี่ก็คือเงินที่พี่ว่าหรือ!”

เชียวเจาอิงยืนอยู่อีกฟากของห้อง เขาทำอะไรสักอย่าง แล้วผนังห้องด้านหนึ่งก็เลื่อนออก เผยให้เห็นช่องประตูที่ดำมืด จากนั้นเชียวเจาอิงก็จุดตะเกียง ขณะนั้นเองฉันจึงได้เห็นแสงสีทองอร่ามอยู่ด้านใน

จู่ๆฉันก็เกิดอาการเข่าอ่อนขึ้นมา ฉันดึงแขนเสื้อของเชียวเจาอิงสองสามครั้ง พลางถามว่า “พี่รอง ท่านพ่อของเรามิใช่ขุนนางซี้อ้อไช้ไหม”

“อะไรนะ” เชียวเจาอิงถาม

ฉันชี้ไปที่เงินทองและเพชรนิลจินดาที่กองอยู่เต็มห้อง “ท่าน ท่าน ท่าน เป็นเพียงราชครูคนหนึ่ง เบียดหัวแต่แต่ละเดือนจะได้สักกี่ตำลึงเชียว”

เชียวเจาอิงรู้สึกว่ามันช่างไม่เอาไหน ไม่ได้ตั้งใจ เขาจับไหล่ทั้งสองข้างของฉัน แล้วเขย่าวัดฉันเหมือนกับเขย่าวัดแกรงร้อนพลางพูดว่า “ท่านพ่อของเรามิบรรดาศักดิ์เป็นเหวินปั๋วโหว! เหวินปั๋วโหว! เป็นโหวเยี่ย^{๑๐}ที่มีศักดิ์นาหมื่นไร่! ตระกูลเชียวของเราได้รับพระราชทานเรือกวานไรร่นามากมาย! เราส่งอาหารเข้าพระคลังหลวงทุกปี!”

ฉันเกือบถูกเขย่าวัดจนร่างแตกออกเป็นเสี่ยงๆ รีบตอบว่า “ทราบแล้วเจ้าค่า ทราบแล้วเจ้าค่า”

เชียวเจาอิงปล่อยมือจากตัวฉันแล้วไปหยิบตัวแลกเงิน

ฉันคว่ำมาสองร้อยตำลึง จากนั้นมองไปที่วัตถุโบราณกับเพชรพลอยที่อยู่รอบๆ ข้าวของเหล่านั้นถูกปกคลุมด้วยฝุ่นและใยแมงมุม ของล้ำค่ามีราคาแท้ๆ แต่กลับเอามาเก็บไว้ในสถานที่อับชื้นเหม็นเน่าแบบนี้ ท่านราชครูเชียวช่างไม่มีใจรักและทะนุถนอมของมีค่าเลย

ฉันพิมพ์ว่า “เหมือนกับได้ยินเสียงข้าวของเหล่านี้กำลังร้องไห้...”

เชียวเจาอิงกำลังโกยทรัพย์สิน เขาตอบโดยไม่หันมามองว่า “เป็นเรื่อง

^{๑๐}“เยี่ย” (爺) ใช้ลงท้ายเพื่อแสดงความเคารพ เช่น หวังเยี่ย โหวเยี่ย เป็นต้น

ธรรมดา อนุคนหนึ่งของท่านพ่อทำผิด ถูกฟูเหรินสั่งขังในห้องด้านหน้านั้น ต่อมาก็ตายอยู่ในห้องนั้น”

ขณะนั้นเองมีลมเย็นพัดผ่านความมืดเข้ามา ฉันชนลูกชู้ ร้องด้วยความตกใจกลัวลงกระโดดไปหลบหลังเตียงเจาอิง

มีอะไรบางอย่างถูกฉันชนตกลงมาอยู่ที่พื้น ฉันเก็บขึ้นมาดู

“ตรงนี้มีหนังสือเล่มหนึ่ง” ฉันอ่านชื่อหนังสือ “*บันทึกชีวหยาง?*”

เตียงเจาอิงรีบหันกลับมา เขาแย่งหนังสือเล่มนั้นไปจากมือฉันแล้วพูดว่า “*บันทึกชีวหยาง? อยู่ในี่จริง ๆ ด้วย!*”

ฉันถามว่า “มันคือหนังสืออะไรหรือ”

เตียงเจาอิงตอบว่า “บันทึกของหมอเวทุดานามว่าจางชีวหยาง หนังสือเล่มนี้บันทึกสิ่งที่เขาได้ศึกษามาทั้งชีวิต เป็นตำราแพทย์ที่หายสาบสูญไปนานแล้ว”

“ตำราแพทย์?” ดวงตาฉันเป็นประกาย ก่อแย่งหนังสือกลับมา

ไม่รู้ว่ตำราเล่มนี้ทำจากวัสดุอะไร ทั้งที่ถูกเก็บในสภาพแวดล้อมที่เย็นขนาดนี้ แต่แทบไม่เสียหายเลย หนังสือไม่หนามากนัก แต่กระดาษบางเป็นพิเศษ ปกหน้าหนังสือมีตัวอักษรสีขาวขุ่น^{๑๑} ถึยิบไปหมด นอกจากนั้นยังมีภาพร่างกายคนประกอบคำอธิบายที่วาดแบบสามมิติและมีสัดส่วนสมจริงอีกมากมาย

ฉันอยากได้หนังสือเล่มนี้มากจึงพูดว่า “ตำราเล่มนี้ให้ข้านะ”

เตียงเจาอิงยิ้มพลางพูดว่า “อย่างไรเสียถ้าทั้งตำราไว้ที่นี้ก็เสียของเปล่า เจ้าเอาไปอ่าน ๆ เสียหน่อยก็ดี เพียงแต่เจ้าจะต้องรักษาตำรานี้ไว้ให้ดี และอย่าให้ผู้ใดล่วงรู้ ช่างนอกมีคนควานหาตำราเล่มนี้มากมาย และมีคนไม่น้อยที่ชอบใช้วิธีแย่งชิงเสียด้วย”

ฉันรีบกอดตำราไว้แนบอก จากนั้นถามต่อว่า “ตำราล้ค่าเช่นนี้ เหตุใดจึงมาอยู่ในี่ได้”

เตียงเจาอิงตอบว่า “หมอเวทุดาจางคุ้นเคยกับท่านพ่ออยู่บ้าง ตอนที่เขาประสบเคราะห์ภัย ท่านพ่อเคยช่วยเหลือเขาอย่างสุดกำลัง แต่น่าเสียดายที่ช่วย

^{๑๑}รูปแบบตัวอักษรอย่างหนึ่งในการเขียนตัวอักษรด้วยพู่กันจีน

ไม่ได้ พี่คิดว่าตอนนั้นหมอเทวดาจางคงมอบตำราแพทย์นี้ให้ท่านพ่อช่วยเก็บรักษาไว้ หลายปีที่ผ่านมาข้าวลือว่าตำรานี้อยู่ในบ้านเรามาตลอด มีขโมยมาหาค้นครั้งไม่ถ้วน แต่ก็ต้องกลับไปมือเปล่า ที่แท้ก็อยู่ที่นี่เอง”

ฉันพูดว่า “พวกขโมยคงคิดว่าตระกูลเขี่ยน่าจะซ่อนตำราแพทย์ไว้ในหอหนังสือ แต่คงคาดไม่ถึงว่าจะทิ้งไว้ในห้องใต้ดินเช่นนี้”

ฉันดมตำราดูก็ได้กลิ่นผักคองติดอยู่

เมื่อได้ตำราแพทย์มา ปรบกายความสนใจศาสตร์การแพทย์แผนจีนในตัวฉันก็ถูกจุดขึ้นมาอีกครั้ง เวลาว่างฉันจะหยิบตำราเล่มนี้ออกมาอ่าน ขณะเดียวกันก็รวบรวมข้อมูลการแพทย์ที่เกี่ยวข้องไว้เป็นจำนวนมาก ถ้าหากว่าพ่อของฉัน (ไม่ใช่ตาราชาครูเขี่ย แต่หมายถึงพ่อฉันในโลกมิติเวลาเดิม) รู้ว่าตอนนี้ฉันขยันขนาดนี้ คงจะริบจุตฐุดอกใหญ่ขอบคุณบรรพบุรุษแน่

โลกมิตินี้ต่างจากโลกเดิมที่ฉันจากมา มีพืชพรรณและสัตว์นานาชนิดที่ไม่มีในโลกเดิม เมื่ออ่านพบเนื้อหาที่ไม่เข้าใจ ฉันก็จะไปขอคำชี้แนะจากช่างจื่อจิ้ง ฉันถามอะไรเขาก็ตอบตามเนื้อหา นั่น เขาไม่เคยถามเลยว่าฉันถามคำถามเหล่านี้ไปทำไม ช่างเป็นคนฉลาดรู้งาน

อยู่มาวันหนึ่งวันเขี่ยวิ่งมาบอกฉันว่า “คุณหนูเจ้าคะ ชาวบ้านที่อยู่นอกเมืองต่างพากันเรียกท่านว่า เขี่ยนสาว ‘หน้าหยกใบบุญ’”

ฉันหัวเราะ “อะไรนะ”

อวันเขี่ยได้ที่ เสริมว่า “พวกชาวบ้านยกให้คุณหนูเป็นเขี่ยน ขาดก็แต่เพียงตั้งศาลให้ท่านเท่านั้นเจ้าคะ”

ฉันสองกระจก เขี่ยเจาหุวารูปร่างหน้าตาสะสวย มีดวงตากลมโตฉายแววเฉลียวฉลาดมีไหวพริบ แต่โดยรวมแล้วก็ยังไม่ถึงกับใช้คำว่า “หน้าหยก” ได้ แต่เวลาผู้หญิงได้รับคำชมว่าสวย ย่อมต้องดีใจเป็นธรรมดา ฉันมองตัวเองในกระจกด้วยท่าที่ขม้อยขม้าย

วันรุ่งขึ้นฉันออกไปหาชาวบ้านอีกครั้ง พอหน้าหมาเห็นฉันเข้าก็รีบตะโกนเรียก “แม่นางเซีย มา นั่งตรงนี้สิ ข้าทำไขต้มชาไว้”

ฉันยิ้มพลางพูดว่า “ดีจังเลย ช่วงนี้น้ำมีกินมีใช้แล้วใช้ไหม”

“คนในบ้านน้ำได้งานรับจ้างดูแลมันะ”

“ชาวบ้านไปทำงานทำได้แล้วหรือ” ฉันถามด้วยความดีใจ

หน้าหมาตอบทั้งไปหน้ายิ้มแย้มว่า “ใช่จ้ะ ถึงจะยังเข้าเมืองไม่ได้ แต่พวกเขาก็ไม่ไล่เราไปไหนแล้ว แล้วก็ไปรับจ้างทำงานได้ ตอนนี่ไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะไม่มีข้าวกินแล้ว”

จินจู้ ลูกชายของหน้าหมาวิ่งโฉบมาหาแม่อย่างรวดเร็ว พลางตะโกนว่า “แม่ คุณชายคนนั้นต่อขาให้ห้องรองเสร็จแล้ว”

หน้าหมาถอนหายใจด้วยความโล่งอก แล้วพูดว่า “ดี ๆ” จากนั้นจึงหันมาเล่าให้ฉันฟังว่า “สองสามวันนี้มีคุณชายอีกท่านมาที่นี่ เขาเอาอาหารมาให้ แล้วก็มารักษาโรคให้พวกเรา”

เมื่อฉันได้ยินดังนั้นจึงถามว่า “เขาคือใครหรือ”

“ข้าเอง” เสียงนั้นคุ่นहु่มาก

เมื่อหันกลับไปมองก็เห็นช่งจื่อจิ้งยืนเอามือโพล่หลังอยู่ท่ามกลางลมหนาว ต้นฤดูใบไม้ผลิ ท่วงท่าของเขางามสง่าราวกับต้นสนและต้นหลิวที่พลิ้วไหว งดงามราวกับดอกเหมยต้องหิมะ รอยยิ้มอบอุ่นของเขาช่วยเสริมใบหน้าหล่อเหลาให้ยิ่งงามสง่า เมื่อเห็นเขา หัวใจดวงน้อยของฉันก็อดหวั่นไหวไม่ได้

ช่งจื่อจิ้งยิ้มพลางพูดว่า “ข้าก็นึกสงสัยอยู่ว่าแม่นางหมิ่น เซียนสาวจำแลงนั้นคือผู้ใด ที่แท้ก็คือคุณหนูนั่นเอง”

ได้รับคำชมแบบนี้ ต่อให้ฉันหน้าหนากว่านี้ก็คงอดชื่นไม่ได้

หน้าหมาพูดแทรกขึ้นว่า “ที่แท้พวกท่านรู้จักกันหรือหรือ นี่แหละที่คนเฒ่าคนแก่ว่าไว้ สรรพสิ่งถูกจำแนกไว้แล้ว คนแบบเดียวกันย่อมมีเหตุซุกนាំให้มาอยู่ร่วมกัน”

ฉันถามช่งจื่อจิ้งว่า “เหตุใดท่านจึงมาที่นี่”

ช่งจื่อจิ้งตอบว่า “ข้าได้ยินว่านอกเมืองมีชาวบ้านประสบภัยหนาว ขาดทั้ง

อาหารและเสื้อผ้า ไม่มีที่פקเป็นหลักแหล่ง ตอนนี้อากาศเริ่มอุ่นขึ้นแล้ว เกรงว่าเชื้อโรคจะระบาด จึงมาดูแลสุขภาพเสียหน่อย”

ลูกศิษย์โตดเรียน อาจารย์ก็โตดสอน นี่ถ้าหากเชื้อฟุเหรินเกิดแวงมาตรวจดูการเรียนการสอนวันนี้ จะไม่เข้าใจผิดว่าเราสองคนหนีตามกันไปหรือ

ซึ่งจื่อจิ่งพูดต่อว่า “พอเข้ามาถึงที่นี่ก็ได้ยินชาวบ้านคุยกันถึงแม่นางใจบุญมือเติบผู้หนึ่ง คุณหนูรองทำให้ข้าได้เปิดโลกทัศน์ของตัวเองแท้ๆ”

ฉันชินจนหน้าแดง เดินนำเขาไปยังศาลเจ้าร้างพลางพูดว่า “ท่านมาก็ดีแล้ว ก่อนหน้านี้มีข้าคนเดียว ออกจะเกินกำลังรักษา มีชาวบ้านหลายคนที่ย่างกายอ่อนแอ พวกเขาต้องป่วยเพราะความหนาวมาหนหนึ่งแล้ว ข้าให้ยาจนอาการทุเลา แต่เกรงว่าอาการจะกลับมากำเริบอีก สถานที่ที่พวกเขาพักอาศัยแออัดคับแคบ อากาศไม่ถ่ายเท น้ำที่ดื่มก็เอามาจากธารน้ำเล็กๆ ที่อยู่ด้านข้าง น้ำในลำธารนั้นไม่สะอาด แม้ว่าข้าจะกำชับพวกเขาแล้วจะให้ต้มน้ำให้สุกเสียก่อนค่อยนำมาดื่ม แต่นี้ก็ไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาระยะยาว”

ซึ่งจื่อจิ่งยิ้มพลางพูดว่า “คุณหนูวางใจได้ พวกชาวบ้านจะไม่อยู่ที่นั่นนาน ตอนนี้ทางการอนุญาตให้ห้างร้านต่างๆ จ้างพวกเขาทำงานแล้ว พอพวกเขาหางานได้ก็จะย้ายไปจากที่นี้เอง คุณหนูมีต้องกังวลว่าจะเกิดโรคระบาดอีก”

ฉันสงสัยจึงถามว่า “ไหนดว่าทางการไม่อนุญาตให้ว่าจ้างพวกเขา ข้ายังขับไล่พวกเขาอีก เหตุใดการตัดสินใจจึงเปลี่ยนไปแล้ว”

ซึ่งจื่อจิ่งยังไม่ทันตอบ ก็มีคนในศาลเจ้าร้างเห็นเราสองคนเข้า พวกเขาต่างทักทายเราทั้งสองด้วยความดีใจ “แม่นางหมื่น คุณชายซ่ง”

เสน่ห์ของซึ่งจื่อจิ่งไม่อาจหาใครเทียม เขามาที่นี่เพียงวันเดียวก็มีชาวบ้านทั้งเด็ก คนแก่ และหนุ่มสาวมาห้อมล้อม มือซ้ายของเขาจูงเด็กหญิง มือขวาจูงเด็กชาย ลักפקก็หันไปคุยกับป้าคนหนึ่ง แล้วอีกเดี๋ยวก็ก็นมาคุยกับลุงอีกคนหนึ่ง ที่นั้งคงไม่มีอะไรให้ฉันช่วยแล้ว

ขณะนั้นเอง อวีนเซียงก็วิ่งกระหืดกระหอบมา พลางตะโกนเสียงดัง “คุณหนู อาจารย์ซ่ง ตระกูลจ้าวส่งคนมาตามหาอาจารย์ซ่งเจ้าค่ะ”

ซึ่งจื่อจิ่งนิ้วหน้า

ฉันลองถามหยั่งเชิง “คุณหนูจ้าวหรือ”

ซึ่งจื่อจิ้งพยักหน้าหนักแน่นสองสามครั้ง

คุณหนูจ้าวคนนี้ร้ายกาจนัก เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วยังไม่เลิกหวังอีก จะจับตัวเป็นๆไปให้ได้ ถ้าตายแล้วก็จะต้องได้ศพไปอย่างนั้นหรือ

ฉันเอ่ย “ท่านพูดกับนางให้เข้าใจอย่างตรงไปตรงมาเสียเลยจะไม่ดีกว่าหรือ”

ไปๆมาๆก็กลับกลายเป็นว่าอวี้นเซียงฉลาดกว่าฉัน นางบอกว่า “คุณหนูทำเช่นนั้นอาจารย์ซึ่งก็คงไปแล้วไม่ได้กลับมาอีกนะเจ้าคะ”

ก็จริง ถ้าคุณหนูจ้าวทำใจได้ ใต้เท้าจ้าวคงไม่ต้องทำถึงขนาดนี้

ฉันหันไปหาช่งจื่อจิ้ง “ท่านรีบหนีไปเสียสิ!”

อวี้นเซียงพูดขึ้นว่า “ทหารมากันเป็นลึบๆเลยเจ้าคะ มากันทั้งทางตะวันออกและตะวันตก”

นี่จะล้อมจับโจรกันหรืออย่างไร

ฉันตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ลังช่งจื่อจิ้งว่า “ถอดเสื้อผ้า!”

ต่อให้ในเวลาปกติช่งจื่อจิ้งจะนั่งและสูดมเพียงใด พอเจอคำสั่งแบบนี้เข้า ก็ถึงกับเขินหน้าแดง

ฉันกระตืบเท้าพลางพูดว่า “ข้าปลอมตัวเป็นท่าน ส่วนท่านก็หนีไป”

ช่งจื่อจิ้งพูดด้วยสีหน้าจริงจัง “ไม่ได้ จะทำให้คุณหนูลำบากไปด้วยไม่ได้”

ฉันจึงเป็นฝ่ายลงมือถอดเสื้อผ้าตัวเอง พลางพูดว่า “ต่อให้พวกนั้นจับข้าได้แล้วจะเป็นไรไป อยากรู้เสียข้าก็เป็นคุณหนูตระกูลเซี่ย ใต้เท้าจ้าวคงไม่ทำอะไรข้าให้เป็นเรื่องหมางใจกับท่านพ่อหรอก”

อวี้นเซียงยิ้มเขินๆ แต่แล้วก็เข้ามาช่วยฉัน นางปลดเสื้อผ้าด้วยท่าทางคล่องแคล่ว เพียงครู่เดียวก็ถอดเสื้อชั้นนอกของช่งจื่อจิ้งออกมาได้ ช่งจื่อจิ้งหน้าแดง เขาไม่มีแรงขัดขืน ได้แต่พูดห้ามปราม ท่าทางของเขาทั้งน่าสงสารและน่ารัก ฉันรีบสวมเสื้อผ้าของเขา เสื้อผ้าชุดนี้ช่งจื่อจิ้งใส่แล้วพอดีตัวเขา แต่ฉันใส่แล้วหลวมโคร่ง เอ...เขาก็ดูผอมมากนี่นา

อวี้นเซียงหน้าแดงเล็กน้อยขณะที่มองช่งจื่อจิ้งซึ่งสวมเสื้อชั้นกลาง จากนั้นนางก็ไปยิ้มเสื้อชั้นนอกจากชาวบ้านมาให้เขาสวม

ซ่งจื่อจิ้งประสานมือค้ำันับ “ขอบคุณแม่นางอวิ้นเซียง”

อวิ้นเซียงหน้าแดงขึ้นอีก นางเซินจนพูดไม่ออก ได้แต่หันกลับมาหิวผมให้ฉัน

พออวิ้นเซียงหิวผมให้ฉันเสร็จ เด็กที่คอยส่งข่าวอยู่ด้านนอกก็ตะโกนว่า “พวกเขามาแล้ว!”

ฉันยกชายเสื้อขึ้น ส่งจูบให้ซ่งจื่อจิ้งครึ่งหนึ่งแล้วพูดว่า “เราหนีไปคนละทางแล้วกลับไปพบกันที่สำนักวิชานะ!”

ฉันไม่รอดูใบหน้าแดงก่ำเพราะความเขินของซ่งจื่อจิ้ง แต่ป็นหนีออกไปทางหน้าต่างอย่างรวดเร็ว

แล้วก็หนีไปตามคาคด ทหารของตระกูลจ้าวเข้าใจว่าฉันเป็นซ่งจื่อจิ้ง ทั้งหมดจึงวิ่งไล่ตามมา ฉันเข้านอกออกในพื้นที่ละแวกนี้มานาน จึงคุ้นเคยกับถนนหนทางดี ฉันวิ่งหนีลัดเลี้ยวไปมา ไม่ว่าพวกเขาจะวิ่งไล่อย่างไรก็ตามจับไม่ได้

เมื่อหนีกองทหารมาได้ไกลพอสมควรแล้ว ฉันก็มุ่งหน้าวิ่งหนีเข้าไปในเมืองคราวนี้จึงเกิดเรื่องซุลมุนวุ่นวายขึ้น

เดิมนั้นมีตลาดนัด ถนนในเมืองจึงคึกคักเป็นพิเศษ มีทั้งแผงขายของการแสดงต่างๆ มีทั้งคนที่พาเด็กและผู้หญิงมาเดินเที่ยว ผู้คนบนถนนเบียดเสียดจนแทบเดินไม่ได้

ในสถานการณ์เช่นนี้ คนตัวเล็กย่อมได้เปรียบ

ฉันงัดกลเม็ดเด็ดพรายประจำตระกูลเซียงที่เรียกว่า “ปลาไหลชอกซอน” มาใช้ เท้าของฉันแทบไม่แตะพื้น พอเห็นชอกเล็กชอกน้อยในฝูงชนก็แทรกตัวลอดไปเรื่อยๆ ไม่นานนักก็เคลื่อนที่ไปได้ไกล

เหล่าทหารของตระกูลจ้าวมองเห็นฉันแต่ไล่ตามมาไม่ได้ จึงได้แต่ตะโกนด้วยความโมโหว่า “หยุดเดี๋ยวนี้! หยุดเดี๋ยวนี้!”

อย่ามาตลกหน่อยเลย! บอกให้ฉันหยุด ฉันก็ต้องหยุดอย่างนั้นแหละ อย่างไรก็ตามนั่นได้ลั่นคังไม่มีโจรขโมยไปนานแล้ว

ขณะที่ฉันกำลังลอดผ่านฝูงชนอย่างย่ำใจอยู่นั่นเอง ทหารตระกูลจ้าวก็ตะโกนมาจากฝั่งตรงข้ามว่า “การบฏยังไม่สำเร็จ สหาย เจ้ายังต้องพยา...”

วัตถุลึกลับลอยมาจากด้านข้าง กระบหั่วฉั่นอย่างจังจนล้มลงนอนกับพื้น ฉั่นเจ็บสุดทน เห็นดาวลอยวนอยู่รอบหัวและสิ้นเรี่ยวแรง

หลังจากนั้นฉั่นก็ได้ยินเสียงผู้ชายคนหนึ่งพูดด้วยน้ำเสียงของวีรบุรุษผู้ทรงคุณธรรมว่า “เมืองหลวงอันรุ่งโรจน์ ภายใต้ฝ่าพระบาทของโอรสสวรรค์ มีอาจยอมให้ขโมยอย่างพวกเจ้ากระทำการอันธพาลได้!”

ฉั่นพยายามมองทะลุผมเผ้าที่ยุ่งเหยิงของตัวเอง เห็นเจ้าพวกชอบแสร้งเรื่องชาวบ้านเดินเข้ามาด้วยท่วงท่าสง่างาม ถึงแม้ว่าฉั่นจะเวียนหัวตาลาย แต่ก็ยังคงมองเห็นเจ้าหมอนั้นชัดเจน เขามีรูปร่างสูงส่ง เสื้อผ้าอาภรณ์หรูหรา ไบหน้หล่อเหลา ท่วงท่าสง่างาม

ฉั่นลุกขึ้นมาด้วยความโกรธ แล้วตะโกนใส่หน้าเขาว่า “เจ้าว่าอะไรนะ ใครกันที่ขโมยของ”

เมื่อพ่อหนุ่มหล่อหน้าขาวมองเห็นฉั่นชัดเจน เขาก็วิ่งไปครู่หนึ่งแล้วถามว่า “เจ้าเป็นผู้หญิงหรือ”

ฉั่นตอบไปทั้งที่ผมเผ้ายุ่งเหยิง สีหน้าเกรี้ยวกราด ราวกับเขียนสาวที่ต้องการล้างแค้นว่า “เป็นผู้หญิงแล้วทำไม ตาข้างไหนของเจ้าที่เห็นขโมยของ”

ในที่สุดทหารตระกูลจ้าวสองสามนายก็ฝ่าฝูงชนมาจนถึงเป้าหมายสำเร็จ ทหารนายหนึ่งพูดขึ้นทั้งที่ยังหอบว่า “คุณชายช่ง เชิญท่านไปกับพวกเรา”

ฉั่นเอามือข้างหนึ่งทำคาง ทำเซดใส่แบบสาวสวย แล้วพูดว่า “พี่ๆ ทหาร เจ้าคะ พวกท่านพูดเรื่องอันใดกัน”

ทหารตระกูลจ้าวจ้องฉั่นจนตาแทบถลนพลางพูดว่า “เจ้ามิใช่ช่งจื่อจิ้งหรือ”

ฉั่นเอามือจับที่เข็มขัด เตรียมทำท่าประกอบกรอธบายพลางพูดว่า “จะให้ให้ข้าพิสูจน์ให้พวกท่านดูหรือไม่”

“เออ ไม่ต้อง ไม่ต้อง” บรรดาทหารตระกูลจ้าวต่างตกอกตกใจจนต้องเอามือปิดตาไว้ราวกับเป็นนักบวช จากนั้นพวกเขาก็รีบวิ่งออกไปทางนอกเมือง เพื่อไปตามหาตัวช่งจื่อจิ้งต่อ

วิธีนี้ได้ผลชะงัดจริง ๆ

จากนั้นฉั่นก็หันกลับมาอย่างรวดเร็ว พ่อหนุ่มหล่อหน้าขาวยังคงยืนอึ้งอยู่

ฉันใช้นิ้วมือที่ไม่ได้เรียวยาวนักของตัวเองชี้ไปที่หน้าเขาพลงพูดว่า “เจ้า! ต้องขอโทษข้า!”

คนสามสี่คนพุ่งออกมาจากตึกทางด้านข้าง เมื่อคนที่อยู่หน้าสุดได้ยินคำพูดของฉันก็ตวาดเสียงดัง “ห้ามเสียมารยาทกับองค์ชายรอง”

องค์ชายรอง? ฉันรีบหดนิ้วตัวเอง

สุนัขรับใช้ผู้ซื่อสัตย์เหล่านั้นถามว่า “เกิดอะไรขึ้น”

ฉันยิ้มแล้วตอบว่า “เข้าใจผิดนะ เข้าใจผิดกัน”

ขณะนั้นเององค์ชายรองหน้าขาวก็ตึงสติกลับมา เขาพูดว่า “เป็นเรื่องเข้าใจผิดกัน”

ทุกคนต่างโล่งใจ ทันใดนั้นฉันก็หันไปเห็นสุนัขรับใช้ผู้ซื่อสัตย์คนหนึ่ง จึงเรียกเขาเสียงดัง “พี่ทานเหยียนอวี่”

เดิมทีทานเหยียนอวี่เกือบจะพ้นสายตาฉันไปแล้ว แต่พอถูกฉันเรียกชื่อท่ามกลางฝูงชนแบบนี้ จึงจำต้องเงยหน้าขึ้น เขายิ้มเจื่อน พลงพูดว่า “ที่แท้ก็คุณหนูตระกูลเซียนี่เอง”

องค์ชายหน้าขาวถามว่า “พวกเจ้ารู้จักกันหรือ”

ทานเหยียนอวี่ตอบด้วยสีหน้าระทมทุกข์ว่า “ทูลองค์ชาย แม่นางท่านนี่คือธิดาคนเล็กของท่านเหวินบัวโหว่ ราชครูเซียนนั่นเอง”

เมื่อองค์ชายหน้าขาวได้ยินดังนั้น ดวงตาของเขาก็เป็นประกายพลงถามว่า “เจ้าเป็นน้องสาวของแม่นางเซียเจาเคอหรือ”

น้ำเสียงที่เขาเรียกพี่สาวฉันราวกับน้ำเสียงที่พี่สาวฉันเรียกซ่งจื่อจิ่ง เสียงนั้นนุ่มนวลอ่อนโยน เต็มเปี่ยมไปด้วยสายใยแห่งรัก เพียงถ้อยคำเดียวก็สื่อความหมายได้มากกว่าคำพูดนับหมื่นพัน

ฉันเพิ่งเข้าใจแจ่มแจ้ง จึงยิ้ม ตอบว่า “ช่างน่าละอายนัก หม่อมฉันมีคุณสมบัติไม่ถึงแม้หนึ่งในสิบส่วนของพี่สาว”

“ก็...ไม่ใช่” องค์ชายหน้าขาวคงอยากจะพูดว่า “ก็ใช่” แต่กลับเอ่ยคำตรงข้ามได้ทัน “แม่นางรุ่งเรืองไร้เดียงสา บริสุทธ์สดีใส ยังมีได้รับการแต่งตั้งไม่ควรถูแคลนตัวเองเช่นนี้”

บริสุทธ์? ยังไม่ได้รับการแต่งตั้ง? เด็กสาวที่บริสุทธ์ ยังไม่ได้รับการ
แต่งตั้งจะปลดเข็มขัดต่อหน้าธารกำนัลอย่างนั้นหรือ ฉันยิ้มเยินชา

ทานเหยียนอวี่เข้ามาดึงตัวฉันไปด้านข้างแล้วถามว่า “เจ้ามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร
ข้าเนื้อตัวมอมแมมขนาดนี้ พี่ชายเจ้ารู้หรือไม่ ไป ข้าจะพาเจ้าไปส่งที่บ้าน”

ฉันยิ้มพลางตอบว่า “พี่ทานเหยียนอวี่ติดกับข้าเช่นนี้ ข้าจะขอบคุณท่าน
อย่างไรดี”

“ไม่! ไม่ต้องขอบคุณ” ทานเหยียนอวี่ตอบด้วยสีหน้าเอือมระอาถึงขีดสุด
หรือเขาจะรู้ว่าตัวเองกิน “ไก่จุ่มน้ำลาย” ของฉันเสียแล้ว

ขณะที่เรากำลังจะไป องค์ชายหน้าขาวก็ตะโกนขึ้นว่า “แม่นางเซีย่ ข้าฝาก
ความคิดถึงไปถึงพี่สาวของเจ้าได้หรือไม่”

ฉันตอบกลับอย่างประจบประแจงว่า “ยอมได้ ยอมได้ พี่สาวของหม่อมฉัน
สบายดี หากองค์ชายรูปงามได้เป็นพี่ชายของหม่อมฉันจะดีไม่น้อย”

เมื่อองค์ชายหน้าขาวได้ยินดังนั้นก็ดีใจยกใหญ่ บอกฉันว่า น้องสาวช่างเป็น
เด็กดี เหลือจะฉลาด ต่อไปจะต้องได้แต่งงานกับชายหนุ่มที่หมายปอง แถมยัง
เอาเครื่องประดับที่ทำจากหยกขาวยัดใส่มือฉัน บอกว่าถือเป็นของขวัญที่ได้พบกัน
ครั้งแรก

ฉันกล่าวลาเขาด้วยคำขอบคุณมากมาย ในใจคิดว่า “ชายหนุ่มที่หมายปอง
นะหรือ ไม่แน่ว่าอาจกลายเป็นแม่เลี้ยงของเจ้าก็ได้”

ระหว่างที่ทานเหยียนอวี่พาฉันกลับบ้าน ฉันถามเขาว่า “หวังเยี่ยนน้อย ท่าน
รู้จักคุณหนูจ้าวไหม ธิดาของท่านแก้วจิวนะ”

ทานเหยียนอวี่ตอบว่า “ธิดาของท่านแก้วจิวนะหรือ บ้านนั้นมีบุตรหลายคน
ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้าพูดถึงธิดาคอนใด เจ้าคิดว่าคุณหนูบ้านอื่นจะออกมาเที่ยว
นอกบ้านอย่างเจ้าทั้งวันอย่างนั้นหรือ”

ฉันต้องการสืบข้อมูลจากเขา จึงไม่ได้ใส่ใจสีหน้าตำหนิของเขา ฉันถาม
ต่อว่า “ก็คนที่เกือบได้แต่งงานให้ซึ่งจื่อจิ่งอย่างไรเล่า”

รอยยิ้มของจิ่งจอกพุ่มปรากฏขึ้นทันที เจ้าหนุ่มคนนี้ก็มิเส่นที่ไซ่หยอก
รอยยิ้มของเขาสดใสราวกับรุ่งอรุณในฤดูใบไม้ผลิ ทว่าแฝงความเจ้าเล่ห์อยู่ชนิดๆ

เขาตอบว่า “ตระกูลจ้าวมีบุตรหลายคน เมื่อก่อนเคยมีข่าวลือว่า ตระกูลจ้าวอยากได้ช่งจื่อจิ้งเป็นบุตรชาย แต่จะให้แต่งงานกับธิดาคนใด ข้าเองก็ไม่รู้”

“ตระกูลจ้าวมิได้มีธิดาคนหนึ่งที่ยิ่งอ้วนทั้งอัปลักษณ์หรือ” ฉันทาม

“เจ้าไปฟังผู้ใดพูด” หานเหยียนอวีไปต่อไม่ถูก “ท่านกั๋วจิวเป็นชายเจ้าชู้ใครๆ ต่างรู้จักันดี แม้แต่สาวใช้ที่ทำหน้าที่เนาเสียดังในตำหนักยังหน้าตาสะสวยคนที่พูดคงคิดกลั่นแกล้งคุณหนูตระกูลจ้าวกระมัง”

ฉันทองคิดทบทวนดู บางทีอ้วนเซียอาจฟังมาผิด หรือบางทีนางอาจไม่ชอบคุณหนูตระกูลจ้าว ก็เลยจงใจพูดให้เสียหาย

หานเหยียนอวีพูดต่อ “ข้าไม่เคยเห็นสตรีตระกูลจ้าว แต่เคยพบคุณชายจ้าวจูชิว เขารูปร่างหน้าตาหล่อเหลา สุกภาพนอบน้อม จู่ๆ เจ้าถามเรื่องนี้ขึ้นมาทำไมกัน หรือว่าเจ้าก็ชอบช่งจื่อจิ้งอีกคน”

ฉันทึมย่นซา แล้วจู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นส่งตาทวนให้เขาพาลงพูดว่า “ตาบ้าถ้าชอบท่านลิวไปอย่าง” หานเหยียนอวีตกใจกลัวจนตัวสั่น

เขาไม่ได้ส่งฉันทึที่ประตูใหญ่ของบ้าน แต่มาส่งที่ตรอกข้างบ้าน

ฉันทล้อเล่นกับเขาว่า “พี่ชายใจร้าย ท่านจะพาข้าไปที่ใด”

ใบหน้าของหานเหยียนอวีกระตุก เขาพูดว่า “ข้าละส่งสารที่รองของเจ้าจริงๆ”

เขาชี้ไปยังกำแพงที่ฉันทึนั่งตากลางพูดว่า “ป็นขำมไปเองก็แล้วกันนะ ข้างในคือเรือนของเจ้า”

ฉันทึมพาลงพูดว่า “พี่หานเหยียนอวี ขุนเขาเขี้ยว ผืนน้ำใส แล้วเราจะได้พบกันอีก”

เมื่อป็นขำมกำแพงมาแล้ว ฉันทึจึงได้ยินเสียงเหนื่อยหน่ายของหานเหยียนอวีว่า “ทางที่ตื้อยาเจอกันอีกเลย...”

พิธีเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่

“พิธีเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่มักต้องเสียเลือดและน้ำตา”

และแล้ว การออกไปตรวจรักษาชาวบ้านก็มันต้องล้มเลิกไปเพราะคุณหนูตระกูลจ้าว ฉันกลัวว่าเรื่องนี้จะไปถึงหูเซี่ยฟูเหริน ซึ่งจื่อจิ้งก็กลัวว่าจะต้องตกไปอยู่ในเงื้อมมือของคุณหนูจ้าว ดังนั้นเราทั้งคู่จึงต้องกลับมาดำเนินชีวิตตามตารางเรียนอันน่าเบื่อหน่ายกันอย่างเคร่งครัดอีกครั้ง

บ่ายวันหนึ่งที่แสงแดดแห่งฤดูใบไม้ผลิเจิดจ้า ฉันกำลังตั้งใจศึกษาหลักการรักษาโรค ส่วนช่งจื่อจิ้งกำลังเล่นหมากล้อมกับตัวเอง

นกร้องอยู่บนต้นไม้ด้านนอก บนกิ่งไม้มีดอกไม้ผลิบาน อากาศอบอุ่นขึ้นแล้ว พวกเราต่างก็เปลี่ยนมาใส่เสื้อผ้าเนื้อบางลง ท่ามกลางสายลมอบอุ่นและกลิ่นหอมของดอกไม้ จู่ๆฉันก็คิดถึงจางจื่อเยว่ขึ้นมา

ฉันคิดถึงช่วงบ่ายของวันวานที่ผ่านมา เขามักจะนั่งอยู่ข้างๆฉัน คอยสอนเสริมวิชาต่างๆให้

เขาอธิบายสูตรคณิตศาสตร์สูตรเดียวให้ฉันฟังถึงห้ารอบอย่างใจเย็น แถมยังช่วยแก้ไขไวยากรณ์อังกฤษที่ผิดในเรียงความของฉันอย่างละเอียด

ที่จริงแล้วการขอให้เขามาช่วยติวหนังสือให้ถือเป็นการผิดพลาดร้ายแรงที่สุดอย่างหนึ่งของแม่ฉัน ชายในดวงใจมานั่งอยู่ข้างๆ ฉันจะไปมีกะจิตกะใจเรียนได้อย่างไร แน่หนอน่าจิตใจของฉันหันเหจากวิชาความรู้ไปจดจ่ออยู่ที่สัมผัสทางกายมากกว่า

จุมูกโด่งเป็นสันของเขา ผมนุ่มสลวยของเขา เสียงทุ้มอบอุ่นของเขา ผิวอุ่น

หนุ่มลื่นที่สัมผัสถูกโดยไม่ได้ตั้งใจ

แล้วจู่ๆฉันก็ถามขึ้นว่า “อาจารย์ ท่านเคยชอบใครหรือไม่”

ซึ่งจื่อจิ้งเงยหน้าขึ้นมองฉัน ถามว่า “อะไรนะ”

ฉันมองใบหน้าหล่อเหลาของเขาพาลงถามซ้ำว่า “ท่านเคยชอบผู้ใดหรือไม่”

ซึ่งจื่อจิ้งตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “ไปจึ่งถามคำถามนี้”

“เคยหรือไม่เล่า”

เขาวางหมากในมือลงแล้วตอบว่า “เคยกระมัง”

ฉันถามด้วยความสงสัย “นางเป็นเช่นไร”

ซึ่งจื่อจิ้งยิ้มน้อยๆ เขาหวนคิดถึงอดีตพาลงตอบว่า “นางเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่ มีความรู้ ได้รับการอบรมมาอย่างดี เราพบกันในงานชุมนุมกวีครั้งหนึ่ง ต่อกลอนกันหลายบทโดยมีมันกัน นางมีความรู้ความสามารถสูง หาได้ยากนัก ในหมู่สตรี นางมีคู่หมั้นคู่หมายอยู่แล้ว ต่อมาก็แต่งให้ชายที่บิดามารดาเลือกให้”

ฉันรอเขาเล่าต่อ แต่เขาก็กลับเล่นหมากล้อมต่อ ฉันจึงถามว่า “จบแล้วหรือ”

“จบแล้ว” ซึ่งจื่อจิ้งตอบ

“ท่านไม่รู้แม้แต่นางรูปร่างหน้าตาเป็นเช่นไร”

ซึ่งจื่อจิ้งยิ้ม ตอบว่า “ไม่รู้”

ฉันพูดด้วยความผิดหวัง “ใช้ได้ที่ไหนกัน ท่านไม่พยายามเพื่อนางเลยหรือ”

พอพูดจบฉันก็รู้ว่าตัวเองพูดผิด แม้ซึ่งจื่อจิ้งจะเป็นผู้มีความรู้สูง แต่เขาก็เป็นเพียงสามัญชน ตงฉีถือระบบชนชั้นวรรณะเคร่งครัดเช่นนี้ แล้วเขาจะสมหวังได้อย่างไร

ซึ่งจื่อจิ้งยิ้มน้อยๆ แล้วบทสนทนานี้ก็จบลงโดยปราศจากคำตอบ

ฉันอ่านตำราแพทย์ต่อด้วยความแข็ง จางชีวหยางเขียนตำราเล่มนี้ขึ้นเพื่อถ่ายทอดความรู้ที่เขาสั่งสมมาตลอดชีวิตให้แก่คนรุ่นหลัง เขาบอกข้อมูลโดยไม่ปิดบังแม้แต่น้อย ดังนั้นเนื้อหาของตำราจึงล้นไหล ฉันอ่านแล้วรู้สึกเข้าใจไม่ยาก ทั้งเนื้อหาของบทที่ชื่อว่า “คัมภีร์พิษ” ยังสนุกมาก เนื้อหาบางช่วงเหมือนกับตัดตอนมาจากนวนิยายกำลังภายใน

อย่างเช่นนายเอ ซึ่งเป็นคนแคว้นเอ ต่อสู้กันโดยผิดกฎหมายกับนายบี ซึ่งเป็นคนแคว้นบี นายบีวาง “ยาผงหันล่าไล่” ซึ่งมีฤทธิ์ร้ายแรงกว่าพิษทั่วไปห้าเท่า ใส่ให้นายเอ พิษชนิดนี้เป็นสูตรลับเฉพาะของตระกูลนายบี ซึ่งถ่ายทอดให้เฉพาะผู้ชาย ไม่ถ่ายทอดให้ผู้หญิงในตระกูล เมื่อนายเอถูกพิษชนิดนี้เข้าก็ปวดท้องเหมือนถูกบิดล่าไล่ แขนขาบวม มีรอยจ้ำสีดำปรากฏขึ้นตามตัว เจ็บปวดทรมาน อยู่สี่สิบเก้าวันเต็มจนกระทั่งท้องแตก ล่าไล่เน่า และสิ้นใจไปในที่สุด ส่วนวิธีการถอนพิษก็ควรจะทำแบบนี้ แบบนั้น แล้วก็ค่อยทำแบบนี้

หรืออย่างเช่นนายซี ซึ่งเป็นคนแคว้นซี กำลังจิบเสี่ยวซู่ย สาวเจ้าแห่งแคว้นดี ต่อมาทั้งสองเลิกรักกัน เสี่ยวซู่ยจึงวางยาพิษประหลาดซึ่งบรรจุในขวดสีฟ้าชื่อ “พันพัว” ใส่ให้นายซี พิษชนิดนี้เป็นสูตรที่คิดค้นโดยบ้านของนาง มีลิขสิทธิ์ถูกต้อง เมื่อนายซีไปสัมผัสผืนหญ้าอื่นเขาก็จะคันไปทั้งตัว มีผื่นแดงเห่อขึ้นเป็นบริเวณกว้าง เมื่อเกาไปเรื่อยๆ ผิวหนังก็จะถลอก เนื้อเน่าเพะ เลือดไหลออกไม่หยุดจนหมดตัว ส่วนวิธีการถอนพิษต้องทำแบบนี้ แล้วก็แบบนี้

แล้วก็ยังมีเรื่องที่ว่า คนจากสำนักต่างๆ รวมตัวกันไปทำลายสำนักเฝฟ ซึ่งเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืน “บทบัญญัติว่าด้วยการรักษาความสงบ” ของยุทธภพ คนพวกนั้นจึงถูกองค์กรข้าแซ่เสวียนของสำนักเฝฟวางยาพิษประหลาดที่ชื่อว่า “สุดยอดพันประการ” ยาพิษชนิดนี้พวกเขาเพิ่งคิดค้นขึ้นล่าสุด ได้รับการรับรองจากทางการ ทั้งยังได้รับรางวัลนวัตกรรมดีเด่น ผู้ที่ถูกพิษชนิดนี้ ผิวจะเปลี่ยนเป็นสีฟ้า มีอาการทั้งคันทั้งเจ็บ ผิวหนังเน่าเปื่อยอย่างรวดเร็ว กระดูกแตกละเอียด จนกระทั่งร่างกายแหลกสลายกลายเป็นน้ำหมึกสีฟ้า วิธีถอนพิษก็คือ...ปู้จางเขียนไว้ว่า ไม่มีวิธีถอนพิษ เตรียมโลงศพไว้ได้เลย

ฉันกำลังอ่านอย่างเมามัน อวินเซียงก็เดินเข้ามาบอกว่า “คุณหนูเจ้าคะ พูเหรินให้มาตามคุณหนูไปพบเจ้าคะ”

ฉันก่อนเรื่องเอาไว้ จึงรู้สึกร้อนตัวขึ้นมาทันที นึกในใจว่า หรือว่าเซี่ยพูเหริน จะรู้เรื่องที่ฉันโดดเรียนออกไปนอกบ้านแล้ว

เซี่ยพูเหรินนั่งอย่างสง่างามอยู่ในห้องโถงใหญ่ มีที่สะใภ้ใหญ่ยื่นอยู่ข้างๆ หน้าห้องของนางยังแบนราบแต่กลับสวมชุดคนท้องเต็มยศ ทั้งยังเอามือประคอง

บั้นเอวไว้รากับคนท้องแก่ แล้วก็ยังมิเสียใจเคอผู้เลอโฉมและเยือกเย็นราวน้ำแข็งตลอดเวลา ส่วนอีกคนก็คือคุณหนูไปเยียนร์ผู้ซึ่งอายุเหมือนหอยทากจนแทบจะมองข้ามไป

ที่สำคัญก็คือ สุภาพสตรีทุกคนในที่นั้นต่างมองฉันด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร ทำให้ฉันรู้สึกหวาดระแวงจนขนหัวลุก

เซียฟูเหรินเอ่ยขึ้นว่า “เสี่ยวหว่า อันที่จริงเจ้าก็อายุครบสิบหกเต็มตั้งแต่ต้นปีแล้ว ทว่าตอนนั้นเจ้ายังป่วยอยู่ จึงมิได้ทำพิธีปักปิ่นให้เจ้า”

ที่แท้ก็เรื่องนี่เอง ฉันค่อยโล่งใจหน่อย

เซียเจาเคอไปรอยยิ้มหวานจับใจคนทั้งเมืองมาให้ฉันพลางพุดว่า “เราวางแผนว่าจะจัดพิธีปักปิ่นย้อนหลังให้ห้อง น้องคงดีใจมากเลยใช่หรือไม่”

อ้อ ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ว่า ผู้หญิงสมัยโบราณดูเหมือนจะเข้าสู่ผู้ใหญ่ตอนอายุสิบห้าสิบหก หลังจากนั้นก็สามารถออกเรือนเป็นฝั่งเป็นฝาได้

มิน่าล่ะ เวลาที่เซียฟูเหรินมองฉัน ช่างเหมือนกับชาวไร่มองหัวไร่ทำข้าวอวบหัวใหญ่ในไร่ตัวเอง หรือไม่ก็เหมือนกับคนเลี้ยงหมูมองหมูที่ตัวเองขุนจนอ้วนพีมีความสุขกับน้ำพักน้ำแรงที่ตัวเองเหนื่อยยากมา

เซียฟูเหรินเอ่ยว่า “พิธีปักปิ่นเป็นพิธีใหญ่ จะทำสงเดชไม่ได้ เราตัดสินใจกันแล้วว่าต้องเริ่มเตรียมงานกันตั้งแต่ตอนนี้ เจ้าต้องตัดชุดใหม่สักสองสามชุด ตอนบ่ายไม่ต้องเรียนแล้ว กองพระภุชจาจะมาวัดตัวให้เจ้าที่บ้าน คราวนี้เราได้ใช้เสื้อผ้าแบบเชื้อพระวงศ์เซี่ยวนะ ตอนนั้นพี่สาวของเจ้ายังได้ใส่เพียงชุดที่ตัดจากร้านอ้วนเจียนเซวียนเท่านั้น”

เซียเจาเคอยิ้มพลางเอ่ยว่า “ท่านแม่ เมื่อก่อนน้องสาวน่าสงสารนัก พิธีปักปิ่นครั้งนี้เราจัดให้ยิ่งใหญ่เสียหน่อย จะได้ถือเป็นการชดเชยให้ห้องด้วย”

เซียฟูเหรินพยักหน้าด้วยความพอใจ พุดว่า “บ่ายนี้เจ้าก็ไปเลือกผ้าสักสองสามผืนไว้ตัดกระโปรงเถิด”

พี่สะใภ้ใหญ่พุดเสียงสูงว่า “น้องเล็กช่างมีบุญวาสนา ดูลิ ท่านแม่รักเจ้าขนาดนี้ ต่อไปหากได้แต่งงานให้สามีดี ๆ แล้ว ก็อย่าลืมคนในครอบครัวเราเสียเล่า”

ฉันได้แต่ยืนยิ้มเจื่อนๆ อยู่ด้านข้าง แล้วเรื่องก็เป็นเช่นนี้เรื่อยมา จนกระทั่ง

ถึงวันเกิด ฉันไม่มีโอกาสได้ออกจากบ้านเลย

เสื้อผ้าชุดใหม่ตัดเสร็จและส่งมาถึงบ้านเรียบร้อย สีสนเสื้อผ้าสดสวย เนื้อผ้าอ่อนนุ่ม ฉันชอบเสื้อผ้าใหม่เอามากๆ แต่พอหันไปเห็นเชยเจาเคอที่ใส่เสื้อผ้าชุดใหม่ นางสวยเสียจนแทบจะโอบบินขึ้นไปบนชั้นฟ้าได้ตลอดเวลา เห็นแบบนั้น ฉันก็สูญเสียความมั่นใจจนอยากจะมุดดินหนี ยืนเป็นตัวกำหนดทุกอย่างจริงๆสินะ

เชยเจาเคอแหวะเวียนมาที่สำนักวิชาอยู่บ่อยๆ นางนำขนมกับผลไม้มาให้ทุกครั้งที่มา นางจะแต่งองค์ทรงเครื่องอย่างพิถีพิถัน รัศมีความงามที่แผ่ออกมาจากตัวด้วยพลังแห่งรักนั้นเจิดจ้าเสียจนต้องหียตามอง แต่ช่วงจี้จี้จี้ผู้มีสติปัญญาเหนือผู้ใดกลับไม่มีท่าที่สนใจใยดีนางแม่แต่ห้อย

พูดตามตรงเลยว่า ฉันเองยังนึกสงสารเชยเจาเคออยู่บ้าง ถึงแม้นางจะแสดงท่าทีดีใจเกินควรเวลาามีเหตุให้ต้องเปรียบเทียบคุณสมบัติกับฉันและไม่ได้สงสารเห็นใจอะไรฉันนักหนาก็ตาม

สถานการณ์เป็นเช่นนี้เรื่อยมา จนในที่สุดก็มาถึงงานวันเกิดย้อนหลังครบรอบสิบหกปีของฉัน

วันที่สิบแปด เดือนสี่ แดดฤดูใบไม้ผลิสดใสส่อง ฉันถูกดึงออกมาจากผ่านวมตั้งแต่เช้าตรู่ เชียฟูเหรินมาควบคุมดูแลการอาบน้ำแต่งตัวให้ฉันด้วยตัวเอง จากนั้นก็ถูกจับใส่ชุดพิธีการสีชมพูดอกท้อ แล้วก็ต้องนั่งลงให้เชียฟูเหรินแต่งคิวให้ด้วยตัวเอง

นางถือแหวนเข้ามาใกล้ตัวของฉัน จากนั้นก็ถอนชนคิ้วออกอย่างแรง จนฉันร้องครวญครางออกมาด้วยความเจ็บปวด

เชยเจาอิงเคาะประตูจากด้านนอกพลาถามว่า “เป็นอะไร! เป็นอะไร!”

ฉันตอบว่า “ฆ่าตายแล้ว!”

เชียฟูเหรินตีฉันหนึ่งทีแล้วพูดว่า “ไม่มีอะไร เจ้าไปรับแขกเถิด”

ฉันร้องไห้พลาพูดว่า “ท่านแม่ ลูกเจ็บจะตายอยู่แล้ว เลิกแต่งคิ้วเถอะสวยแบบธรรมชาติก็ได้อยู่แล้ว”

เชียฟูเหรินพูดด้วยสีหน้าจริงจัง “อย่าดี้อ” จากนั้นก็เรียกป้าบ่าวรับใช้มากด

ฉันไว้ข้างละครคน ส่วนเซี่ยเจาเคอจับศึกระฉันทไว้ ตอนนี้สภาพฉันไม่ต่างจากปลาเป็นๆ ที่นอนให้ขอดเกล็ดอยู่บนเขียง ไหนๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว ฉันจึงร้องเสียงดังลั่นด้วยความเจ็บปวด เจ็บจนน้ำตาไหลพราก ฉันไม่เข้าใจจริงๆ ว่าผู้หญิงในสมัยโบราณจะต้องมีความอดทนมากขนาดไหน พวกนางถึงทนความเจ็บปวดจากการแต่งคิ้วที่ต้องทำเป็นประจำได้

เซี่ยฟูเหรินช่างเหมาะแก่คำกล่าวที่ว่า อย่างไรเสียขิงแก่ก็ย่อมเผ็ดกว่าคนแก่ย่อมช้าของกว่าเป็นธรรมดา นางปล่อยให้ฉันร้องโดยไม่ยอมรามือแม้แต่น้อยกว่าจะแต่งคิ้วเสร็จ ฉันก็เหมือนกับตายแล้วเกิดใหม่อีกรอบ เหงื่อชุ่มไปทั้งหลัง

ลำดับต่อมา ก็ถึงคราวเซี่ยเจาเคอมาแต่งหน้าและสวมเครื่องประดับให้ฉัน จากนั้นคนกลุ่มสุดท้ายก็เข้ามาจัดแต่งเสื้อผ้าของฉันให้เข้าที่เข้าทางกันเป็นพัลวัน เป็นอันเสร็จสิ้นไปหนึ่งขั้นตอน

ฉันยังไม่ทันได้ส่องกระจกก็ถูกกลุ่มคนดันให้ออกไปข้างนอก

เมื่อมองผ่านม่านออกไป ตอนนี้อยู่ในห้องโถงมีคนยืนอยู่เต็มไปหมด ส่วนมากเป็นญาติที่ฉันไม่รู้จัก ราชครูเซี่ยแต่งชุดขุนนางเต็มยศ นั่งอยู่กลางห้องโถง เซี่ยฟูเหรินก็เปลี่ยนมาสวมชุดพระราชทานประจำตำแหน่งฟูเหรินสีม่วงทอง นั่งอยู่ข้างราชครูเซี่ยด้วยมาดสง่างาม ตรงตำแหน่งที่เห็นชัดอีกจุดในห้องยังมีสตรีสูงศักดิ์และงดงามอีกคนหนึ่งนั่งอยู่ นางสวมชุดสีม่วง สวมมงกุฎหงส์ นางคือเซียวหวังเฟย^๑ บ้าสามของฉัน ซึ่งเป็นแขกคนสำคัญในพิธีวันนี้

ราชครูเซี่ยลุกขึ้นกล่าวต้อนรับแขกเหรื่อที่มาร่วมงานอย่างเป็นทางการ หลังจากนั้นพิธีก็เริ่มต้นขึ้น

ฉันเดินเข้าไปในพิธีโดยมีเซี่ยเจาเคอเดินอยู่ข้างๆ จากนั้นก็เริ่มทำความเคารพ คุณเข่าลง เกะมวยผมออก และหัวผม

เมื่อเซี่ยเจาเคอหัวผมให้ฉันเสร็จแล้ว ก็วางทิวาทิศใต้ของที่นั่ง ฉันนึกว่าเสร็จพิธีแล้ว จึงเงยหน้าขึ้นด้วยความดีใจ แต่แล้วเซี่ยเจาเคอใช้มือข้างหนึ่ง

---

^๑“หวังเฟย” คำเรียกตำแหน่งพระชายาเอกในวัง (ฮ่อง)

กตศิริระฉันท์ให้ก้มลงเหมือนเดิม

ขณะนั้นเองโซ่วหวังเพยก็ลุกขึ้น แล้วเดินไปล้างมือที่ด้านข้างของห้อง จากนั้นก็เดินมาพูดคุยตามมารยาทกับท่านพ่อท่านแม่ของฉันอยู่ครู่หนึ่ง ฉันคิดว่านางจะตรงมารวบผมและปักปิ่นให้ฉันเลยเสียอีก แต่ปรากฏว่าทั้งสามคนกลับเดินกลับไปนั่งที่เดิม เชี่ยเจาเคอบอกให้ฉันหันตัวไปอีกทางหนึ่ง ผู้ดำเนินพิธีการนำผ้าเช็ดหน้าใหม่เนื้อบางกับปิ่นปักผมออกมา โซ่วหวังเพยลุกขึ้นยืนกล่าวโคลงอวยพรเสียงดังว่า “ฤกษ์งามยามดี เปลี่ยนสีอาภรณ์ ละทิ้งวัยเยาว์ของเจ้า สุวีถีเจริญวัย ขอเจ้าเจริญด้วยอายุ สุขะ และธนาสารสมบัติ”

ฉันฟังไม่รู้เรื่องสักประโยค ขณะที่กำลังงงๆอยู่หนึ่งเอง โซ่วหวังเพยก็มากุ๊กเข้าอยู่ข้างๆ แล้วเริ่มทวิผมให้ฉัน

ป้าใหญ่อายุไม่น้อยแล้ว ดวงตาของนางคงฝ้าฟางและน่าจะเป็นต้อเล็กน้อย ทำให้มองเห็นไม่ชัด นางสาละวนอยู่กับเส้นผมของฉันอยู่นาน ดึงผมฉันเสียจนเจ็บหนังศีรษะไปหมด ในที่สุดก็ทวิเสร็จ หลังจากนั้นนางก็ปักปิ่นให้ พอปักลงไปก็ทิมหนังศีรษะเข้า ฉันเจ็บจนน้ำตาเล็ด

แต่ยังดีที่ปักผมนี้ทำจากหยก ไม่ใช่โลหะ ไม่อย่างนั้นฉันคงถูกฆาตกรรมอยู่ตรงนี้

เชี่ยเจาเคอพุงฉันให้ลุกขึ้น พलगแอบยัดผ้าเช็ดหน้าใส่มือ ฉันซับเหงื่อบนใบหน้าด้วยความซาบซึ้งใจ เป็นอันเสร็จพิธีไปอีกช่วงหนึ่ง ฉันจึงกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดธรรมดาที่ห้อง เนื่องจากฉันยังไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เช้า ตอนนีห้องจึงร้องโครกคราก พอเห็นขนมที่วางอยู่บนโต๊ะก็เลยยื่นมือจะไปหยิบ

เชี่ยเจาเคอคว้ามือฉันไว้ได้ทัน นางพูดว่า “รอก่อน อีกประเดี๋ยวจะต้องทำความเคารพสามครั้ง”

ฉันคร่ำครวญอยู่ในใจว่า ‘ฉันเกลียดสังคัมคักดินา!’

แล้วพิธีก็ดำเนินต่อไป กว่าจะเสร็จขึ้นตอนต่างๆในพิธี เวลาที่ล่วงเลยมาถึงช่วงบ่าย ฉันกลับไปที่เรือน ล้มตัวลงนอนบนเตียง เห็นอัยจันแทบไม่รู้สึกรู้สึ

ฉันได้รู้ซึ่งถึงความยุ่งยาก ยึดเยื้อ และชั้นตอนยิบยิบของพิธีโบราณ ไม่มีเรื่องก็หาเรื่องให้มี ทรมาณตัวเองแท้ๆ ยังดีที่ผดไม่ขึ้นไปทั้งตัวเพราะต้องใส่

ชุดหนาๆแบบนี้

อวิ้นเซียงกลับมาบอกฉันด้วยความดีใจว่า “คุณหนูรองเจ้าคะ บ่าวไต่ยืนพวกสาวใช้คุยกันว่า ในบรรดาคุณหนูตระกูลเซี่ยทั้งหมด พิธีปักปันของคุณหนูรองจัดอย่างยิ่งใหญ่ที่สุด แม้แต่พิธีของคุณหนูใหญ่ก็ยังสู้ไม่ได้เลย”

ฉันตอบไปอย่างหัวเสียแต่ลึนเรียวแรงว่า “ก็แน่นอนละ พวกเขาต้องการให้ใครต่อใครรู้ว่าธิดาคนเล็กของตระกูลเซี่ยไม่ได้เป็นบ้าแล้ว แบบนี้ข้าจึงจะมีโอกาสได้เข้าวังไปรับการคัดเลือกเป็นสนม ให้ตายสิ! ทำไมไม่ไปตีฆ้องร้องป่าวบนถนนในเมืองเสียเลยเล่า”

อวิ้นเซียงยกหมီးก็ยวน้ำส่งกลิ่นหอมฉุยมาซามหนึ่ง ฉันกินอย่างตะกละตะกลาม สวาปามหมดอย่างรวดเร็ว พอกินเสร็จก็นอนทันที

ตอนนี้ถือว่าฉันเข้าสู่วัยผู้ใหญ่แล้ว ไม่เหมาะที่จะไปเรียนหนังสือกับซ่งจื่อจิ้งต่อไปฉันคงสบายขึ้น เอาเป็นว่าขยันศึกษาตำราแพทย์ก็แล้วกัน บทที่เกี่ยวกับสมุนไพรฉันอ่านไม่รู้เรื่องสักเท่าไร ช่วงนี้กำลังพยายามฝึกปรุงยาจากผลไม้และผักทำเนย อะไรทำนองนี้

จู่ๆฉันก็ลืมหายใจ เบื้องหน้าเต็มไปด้วยความมืด มีเพียงแสงเทียนสลัวที่ลอดเข้ามาจากห้องด้านนอก ทำมืดแล้ว ฉันนอนหลับไปนานมากโดยไม่รู้ตัว

ฉันรู้สึกตึงตึงในใจชอบกล รวกับมีอะไรบางอย่างมาสะกิดเรียกอยู่ตลอด รู้สึกอยู่ไม่เป็นสุข อวิ้นเซียงนอนหลับอยู่ในห้องด้านนอก นางก็เหนื่อยมาทั้งวันเช่นกัน ตอนนี้อย่าให้ฟ้าถล่มก็คงไม่ตื่น ฉันลุกขึ้นจากเตียง ค่อยๆย่องออกไปเปิดประตู

ที่นอกเรือน จักจั่นหน้าหนาวบินสูง แสงจันทร์สาดส่อง สายลมยามค่ำคินโหยอ่อน รวกับไม่เอยากพัดแรงให้คนที่ฝันถึงคนรักต้องตื่น ที่มุมกำแพงดอกฉงบานสะพรั่ง ดอกใหญ่สีขาวกระจ่างหันรับแสงจันทร์ พลิวไหวอ่อนช้อยราวกับมือหยกคุ้มามที่รองรับแสงจันทร์

ฉันแบมือทั้งสองออก มองดูแสงจันทร์ที่ส่องเต็มมือ แสงนั้นขาวสะอาดราวหิมะและน้ำค้างแข็ง ฉันอดใจไม่ไหวพึมพำออกมาว่า “มีอาจมอบแสงจันทร์ในฝ่ามือ จิ่งหวนคินไปนอนฝันถึงกัน”

“เจ้าจะมอบแสงจันทร์ให้ผู้ใด”

ฉันเงยหน้าขึ้น ที่มุมกำแพงมีร่างคุ่นเคียดยืนอยู่ ผมเผ้าของเขายุ่งเหยิง เสื้อผ้ามอมแมมเลอะเทอะ แต่สายตานั้นกลับเย็นชาและแฝงความแหลมคมเอาไว้ มุมกำแพงนั้นมีตมมาก จึงมองเห็นสีหน้าของเขาไม่ชัด ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจแผ่วเบา

ท่ามกลางแสงจันทร์และกลิ่นหอมของดอกไม้ ฉันได้กลิ่นคาวเลือดจางๆ

“พี่รอง?”

ร่างสูงใหญ่นั้นทรุดสวบลงกองกับพื้น ฉันรีบเข้าไปพยุง ร่างอันหนักอึ้งของเขาคดทับลงมาที่ไหล่ของฉัน กลิ่นคาวเลือดเข้มข้นผสมกับกลิ่นหอมหวานประหลาดไซยมาต้องปลายจมูก

“อวิ้นเซียง! อวิ้นเซียง!” ฉันตะโกนเรียก

อวิ้นเซียงวิ่งออกมาทั้งที่ใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย นางตกใจมาก ร้องว่า “นี่นี่...คุณชายรอง?”

“ช่วยข้าหน่อยเร็วเข้า พยุงเขาเข้าไป” ฉันสั่ง “แล้วก็ไปต้มน้ำร้อน เอาชุดกรรไกรกับมีดเล็กของข้าออกมา จำไว้ว่าอย่าทำให้คนในบ้านแตกตื่นเป็นอันขาด”

เราช่วยกันพยุงเซียงเจาอิงไปนอนบนเตียง ภายใต้อาสงเทียน ใบหน้าหล่อเหลาของเขาไม่มีสีเลือดเลยแม้แต่น้อย ริมฝีปากดำคล้ำ ตัวร้อนจัด ลมหายใจแผ่ว

ความรักความผูกพันเอ่อท้นขึ้นในใจ ฉันกุมมือเขาไว้แน่น

“พี่รอง ข้าอยู่ที่นี่ ท่านต้องไม่เป็นไรนะ”

บนตัวเซียงเจาอิงมีบาดแผลเพียงที่เดียว อยู่ที่บั้นเอวข้างซ้าย ปากแผลกว้างสามนิ้ว เกิดจากคมกระบี่ที่ลงมือฟันเพียงครั้งเดียวด้วยความชำนาญ นับว่าเขาโชคดี เพราะหากคมกระบี่นั้นแทงลึกเข้าไปอีกเพียงสองมิลลิเมตรก็จะถูกเส้นเลือดใหญ่ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ถึงคราวเขาต้องทะเลยมิตีบ้างแล้ว

ตัวเขาเปราะเป็นไปได้ด้วยเลือด อากาศสาหัสจนน่ากังวล ฉันรีบห้ามเลือดให้ แต่ก็ไม่ได้ผลนัก เลือดยังคงไหลซึมง่ามนิ้วมือของฉันออกมา หัวใจของฉันเต้นแรงราวกับกำลังกระตุก ความหวาดกลัวถึงขีดสุดรุกคืบเข้ามาเกาะกุมใจ

ตอนนั้นเซียงเจาอิงยังพอรู้สึกตัวอยู่บ้าง จู่ๆ เขาก็ยื่นมือมาลูบหน้าฉันพลาง

พูดว่า “พี่ไม่เป็นไร อย่าร้องไห้ อย่าร้องไห้”

ฉันต่อว่าเขา “นอนนิ่งๆเดี๋ยวนี้! ใครกันที่ร้องไห้!”

พูดจบ ฉันเบือนหน้าหนีแล้วรีบยกมือปาดน้ำตา ตอนที่ฉันจัดการทำแผลเสร็จเรียบร้อยแล้ว เชี่ยเจอาอิงก็สลับไปเสียแล้ว

เขาถามฉันว่าจะมอบแสงจันทร์ผ่องให้ใคร แต่ตอนนี้ฉันไม่อยากให้มีคนมอบยาปฏิชีวนะให้มากกว่า

ที่หน้าแปลกคือ บริเวณคราบเลือดรอบปากแผลของเขาเรืองแสงสีส้ม เหมือนเป็นผงเรืองแสง เมื่อฉันเอาผ้าเบื่อนเลือดของเขาโยนเข้าไปในกองไฟ ปรากฏว่าเปลวไฟแตกเสียงดังเปรี้ยะๆเหมือนกับจุดดอกไม้ไฟ

ฉันจำลักษณะอาการแบบนี้ได้ จึงรีบคว้าหนังสือ *บันทึกชีววิทยา* มาพลิกไปที่บทคำภีร์พิษ และพบเนื้อหาที่ว่า “มีชาวหนานหลิ่งคนหนึ่งถูกพิษที่ชื่อว่า ‘ดอกไม้ไฟเดือนสาม’ พิษชนิดนี้พุ่งจากดอกทานจี ดอกหลังหลาน เตียนเจียโกวเหวิน...ผสมกับน้ำค้ำจจากหลุมศพ เลือดจากไขเหา...ออกฤทธิ์ช้า มีระยะพักตัวนานครึ่งถึงสามปี ระยะแรกที่พิษเริ่มออกฤทธิ์ ใบหน้าจะเปล่งปลั่งสดใส จากนั้นจะอาเจียนเป็นโลหิต มีไข้ต่ำ เจ็บปวดทั่วร่าง แขนขาอ่อนแรง และหลงลืม เมื่อพิษออกฤทธิ์แล้วสามเดือน ร่างกายจะค่อยๆทรุดลงจนสิ้นใจไปในที่สุด เมื่ออาการกำเริบสามารถระงับอาการได้ด้วย...ส่วนวิธีถอนพิษให้ดูใน *บันทึกเตียนเหวินซินจี...*”

ฉันโมโหจนต้องตำมารดา ดันไม่ได้บันทึกวิธีถอนพิษชนิดนี้ไว้! เนื้อหาเรื่องเดียวกันแต่กลับแบ่งเป็นสองตอน เหมือนกับการค้นรายการข่าวด้วยโฆษณาอย่างไรวางนั้น

แต่ก็ยั้งดีที่พิษชนิดนี้ไม่ได้ออกฤทธิ์ถึงชีวิตทันที เชี่ยเจอาอิงยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ได้อีกสักพัก ทว่าชีพจรของเขาเต้นเร็วจนน่าตกใจ ปู่จางบอกไว้ว่า นี่เป็นอาการเริ่มแรกหลังจากถูกพิษ การฝังเข็มจะช่วยบรรเทาอาการได้ ถึงแม้ว่ามีมือฝังเข็มของฉันจะแย่มาก แต่ถ้าปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไป เกรงว่าเขาจะมีเลือดตกในหรืออาจมีเลือดออกในสมอง ถ้าถึงขั้นนั้นคงสาหัสเกินเยียวยา ดังนั้นฉันจึงต้องแข็งใจลองดูสักตั้ง

บนตัวเซี่ยเจาอิงมีร่องรอยบาดแผลอยู่ไม่น้อย บ้างก็เป็นแผลเป็นจากคมอาวุธ บ้างก็เป็นรอยแผลจากลูกธนู ช้ำยังดูเหมือนแผลเป็นที่มานานมาแล้ว รอยแผลหลายแห่งกลายเป็นรอยสีชาวจางไปแล้ว มีเพียงรอยแผลจากคมดาบตรงไหล่ที่เป็นรอยเฉียงยาวพาดผ่านสะบักลงมาดูน่ากลัว แม้ว่าบาดแผลนี้จะสมานไปนานแล้ว แต่ผิวหนังบริเวณนั้นยังไม่เรียบ

ฉันตกใจกลัวมาก แต่ไม่มีเวลามามัวฟุ้งซ่าน ฉันรีบลงมือฝังเข็มให้เขาตามวิธีที่ตำราแพทย์นั้นเขียนไว้ จุดฝังเข็มที่ระบุไว้เป็นจุดที่ประหลาดมาก และยังมีชื่อจุดฝังเข็มอีกหลายต่อหลายจุดที่ฉันไม่รู้จัก มือของฉันชุ่มเหงื่อ เข็มที่ถือในมือสั่นไม่หยุด กลัวว่าจะฝังเข็มผิดจุดจนเป็นต้นเหตุให้เขาต้องไปสวรรค์เสียเอง

อวั้นเซี่ยร้องทักขึ้นด้วยความเป็นห่วง “คุณหนู ไม่เป็นไรใช่ไหมเจ้าคะ”

ฉันสูดหายใจเข้าลึก ๆ ครั้งหนึ่ง ใจเย็น! ใจเย็น ๆ! ทำอย่างกับตัวเองไม่เคยมีประสบการณ์ขึ้นนอร์ดอย่างนั้นแหละ

หลังจากฝังเข็มเสร็จ เหงื่อก็เปียกชุ่มผ้าพันแผลไปหมด หลังจากนั้นก็จับชีพจรของเขา ตอนนั้นฉันนิ่งขึ้นมากแล้ว ฉันถอนหายใจด้วยความโล่งอกและพูดในใจว่า ‘ขอให้สวรรค์คุ้มครองพี่ด้วย’

ฉันยังไม่นอนไม่ได้ ต้องเฝ้าเขาอยู่ข้างเตียง ประสบการณ์ขึ้นนอร์ดของฉันยังน้อยนัก แกรมยังไม่เคยเจอพิษชนิดนี้มาก่อน จึงเป็นห่วงว่าสภาพอาการของเขาอาจมีการเปลี่ยนแปลง แล้วก็กลัวว่าเขาจะเป็นไข้เพราะแผลติดเชื้อ

ดูเหมือนเซี่ยเจาอิงจะกำลังเพื่อ ฉันขยับตัวเข้าไปใกล้ ได้ยินเขาพูดว่า “...หว่า...”

ฉันพูดด้วยความโมโหว่า “ถ้าไม่อยากให้พี่เฝ่ยหว่าเป็นห่วง ต่อไปที่ก็กะล่อนให้หน่อย ๆ หน่อยสิ”

เซี่ยเจาอิงเพื่อต่ออีก ฉันได้ยินเขาพูดว่า “...เปิดยัดไส้แปดสมบัด...”

ฉันหือแตกท่วมตัวด้วยความกลัว

แล้วก็ขึ้นไปตามคาด พอตกติก เซี่ยเจาอิงก็เริ่มเป็นไข้ ฉันใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดหน้าผากให้เขา แต่กลับไม่มีประโยชน์สักนิด เขาเป็นไข้สูงเสียจนหน้าแดงไปหมดและเพื่อตลอดเวลา บาดแผลที่ทำแผลไว้เรียบร้อยแล้วเริ่มมีเลือดซึมออกมา

อีกครั้ง แขนขาของเขากระตุกเล็กน้อย ระบบภูมิคุ้มกันในร่างกายเขากำลังต่อสู้กับพิษที่บุกรุกเข้ามา

ฉันคว้าตัวอวินเซียงไว้พลางถามว่า “ในบ้านมีเหล้าขาวหรือไม่ รีบไปเอามา!”

ฉันยังพูดไม่ทันขาดคำ ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

ฉันถามขึ้นด้วยความหวาดระแวง “ใคร?”

“ข้าเอง” เสียงของช่งจื่อจิ้งดังขึ้น

ฉันยังไม่ทันคิดว่าเขามาได้อย่างไร ก็พุ่งไปเปิดประตูเสียก่อนแล้ว

แสงจันทร์ด้านนอกส่องให้เห็นคราบเลือดละเอียดเต็มเสื้อผ้าฉัน ช่งจื่อจิ้งมีสีหน้าตกใจอยู่บ้าง

ฉันพูดด้วยเสียงสั่นเครือ “อาจารย์ พี่รองของข้า...”

ช่งจื่อจิ้งรีบเดินไปที่เตียง เมื่อเขาจับชีพจรของเซี่ยเจาอิง สีหน้าก็ดูกังวลหนักและมีความหดหู่แฝงอยู่

ฉันพูดว่า “ข้าจะไปหาเหล้าขาวมา”

ช่งจื่อจิ้งดึงตัวฉันไว้พลางพูดว่า “ข้าไปหาเอง คุณหนูเฝ้าเขาไว้” ฉันพยักหน้ารับด้วยความกลัว

ช่งจื่อจิ้งจ้องตาฉัน มือทั้งสองประกองไหล่ฉัน พลางพูดเน้นทีละคำว่า “ไม่ต้องกลัว ไม่เป็นไรหรอก ตั้งสติให้ดี”

ฉันพยักหน้ารับแบบงงๆ เขาปล่อยมือจากไหล่ฉัน หันหลังกลับแล้วหายไป ในความมืดยามค่ำคืนอย่างรวดเร็ว

ไม่กี่นาทีถัดมา ช่งจื่อจิ้งอุ้มไหเหล้าขนาดใหญ่มาสองใบ ไหแต่ละใบหนักสามถึงสี่สิบซั่งเป็นอย่างต่ำ แต่เมื่อเขาอุ้มมากลับดูเบาเหมือนหิ้วปาลมาสองตัว เขาก้าวเข้ามาด้วยฝีเท้าเบาหวิว ร่างกายดูแข็งแรงแกร่งมีพลัง เพียงครู่เดียวก็เดินเข้ามาถึงด้านในห้อง

ฉันที่นั่งในพละกำลังของเขา จากนั้นก็รีบเทเหล้าออกมาแล้วผสมให้เจือจาง อวินเซียงยังเป็นเด็กสาว ฉันจึงส่งให้นางไปคอยช่วยอยู่ด้านข้าง ฉันกับช่งจื่อจิ้งต่างช่วยกันเซ็ดตัวให้เซี่ยเจาอิงโดยไม่หยุดมือ

ช่งจื่อจิ้งถามฉันระหว่างที่เซ็ดตัวให้เซี่ยเจาอิงไปด้วย “รู้หรือไม่ว่าผีมีผู้ใด?”

“ไม่รู้” ฉันตอบ “พอเขากลับมาถึงก็อยู่ในสภาพนี้ หหมดสติไปโดยที่ไม่ได้พูดอะไรสักคำ ซ้ำยังถูกพิษอีก”

“อะไรนะ” ช่งจื่อจึงตกใจจนหน้าซีด

ฉันชี้ไปที่แผลของเซี่ยเจาอิง “เป็นพิษดอกไม้ไฟเดือนสาม ในบันทึกชีววิทยา ไม่ได้บอกวิธีถอนพิษเอาไว้ ข้าทำได้เพียงฝังเข็มเพื่อระงับอาการ”

ช่งจื่อจึงพูดด้วยสีหน้าหนักใจ “ไอ้ดอกไม้ไฟเดือนสามตัวดี!”

ฉันอยากจะถามว่าเป็นฝีมือคนตระกูลฉินใช่ไหม แต่ก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่เวลาที่จะมาคุยเรื่องนี้ จึงตั้งใจเซ็ดตัวให้เซี่ยเจาอิงต่อ ระหว่างนั้นก็คอยกระชับผ้าห่มที่ห่มเขาให้เข้าที่

หลังจากต่อสู้ด้วยจิตใจตึงๆ ต่อมๆ อยู่นาน ไข้ของเซี่ยเจาอิงก็ลดลง ฉันโล่งใจไปพลະหนึ่ง นึกในใจว่าไม่ต้องฝังเข็มให้เขาจนเต็มตัวเหมือนเม่นแล้ว ฉันมีวิธีลดไข้ด้วยการลดความร้อนทางกายภาพหลายวิธี ถ้าหากเขายังมีไข้สูงต่อไปก็ต้องให้หน้าเกลือทางลำไส้ แต่ถ้าตาคุณชายรองโชคดีก็ไม่ต้องถูกฉันสวนหวาร

ฉันกลับไปตอนไหนไม่รู้ พอตื่นขึ้นมาฟ้าก็สว่างเสียแล้ว ฉันนอนอยู่บนเตียงในชุดเบื่อนเลือด ส่วนอวี่นเซียงนั่งสัปหงกอยู่ข้างๆ

ฉันปลุกนางแล้วถามว่า “คนอื่นๆ เล่า”

อวี่นเซียงขี้ตาแล้วพูดว่า “อาจารย์ช่งพาตัวคุณชายรองไปตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างแล้วเจ้าคะ บอกว่าถ้าให้อยู่ที่นี้คงไม่สะดวก จึงพากลับสำนักวิชาไป และยังบอกว่า ถ้าคุณหนูตื่นแล้วให้ไปเยี่ยมคุณชายรองได้”

ฉันอาบน้ำ กำชับให้อวี่นเซียงแอบเอาเสื้อผ้าที่เบื่อนเลือดไปเผาทิ้งให้หมด จากนั้นก็ไปเยี่ยมเซี่ยเจาอิง

ช่งจื่อจึงพักอยู่ที่เรือนหลังเล็กด้านหลังสำนักวิชา ที่พักของเขาเรียบง่ายมาก ช่างเหมาะกับภาพลักษณ์ของบัณฑิตทรงภูมิผู้สมถะ ถึงแม้ว่าตอนนี้ฉันจะเริ่มสงสัยในสถานะบัณฑิตธรรมดาคนหนึ่งของเขาแล้วก็ตาม

ช่งจื่อจึงมีคนรับใช้ชายที่คอยดูแลเรื่องความเป็นอยู่ของเขาคนหนึ่งชื่อว่า ช่งซาน เมื่อช่งซานเห็นฉันก็ไม่ทำมือเป็นสัญญาณพลางบอกว่า “อาจารย์ออกไปข้างนอกแล้ว ท่านบอกว่าหากคุณหนูรองมา ให้เข้าไปข้างในได้เลย”

ฉันถามว่า “อาการคุณชายรองเป็นเช่นไรบ้าง”

“คุณชายรองฟื้นแล้ว กินอาหารได้เล็กน้อยก็หลับไปอีก อาจารย์ฝากเรียนคุณหนูว่าไม่ต้องเป็นกังวล คนในตระกูลเซียยังไม่มีใครรู้เรื่องนี้”

ฉันเดินเข้าไปในเรือน แสงแดดในฤดูใบไม้ผลิล่องเป็นแนวเฉียงเข้ามาข้างใน เชียเจาอิงนั่งพิงหลังอยู่บนเตียงด้วยท่าทางอิดโรย ใบหน้าหล่อเหลานั้นซีดซีขาว เสียจนน่าสงสาร แต่ดวงตาของเขายังคงแจ่มใส ที่มุมปากมีรอยยิ้มบางๆ เขาพูดเสียงนุ่มว่า “เจ้ามาแล้วหรือ”

ฉันจ้องเขาด้วยนัยน์ตาเป็นประกาย ภาพเหตุการณ์เมื่อคืนปรากฏตรงหน้าอีกครั้ง แล้วจู่ๆ ฉันก็รู้สึกครีမ်ครีမ်ใจขึ้นมา ฉันหายใจเข้าลึกๆ ครั้งหนึ่งแล้วระเบิดเสียงหัวเราะออกมา “ฮาๆๆๆ พี่ใส่กางเกงในสีแดง”

เซียเจาอิงหน้าบึ้ง กัดฟันด้วยความโกรธพลางพูดว่า “ปีนี้เป็นปีชงของพี่!”

ฉันยังคงหัวเราะเสียงดังไม่หยุด แถมเสริมเรื่องจริงที่เกิดขึ้นเมื่อคืนไปด้วยว่า “กางเกงในสีแดงจ๊ะ กางเกงในสีแดง! ศิลปะย่อมด้วยเลือด!”

เซียเจาอิงพูดขึ้นด้วยความโมโหว่า “เจ้าจะหยุดได้หรือยัง”

ฉันพูดต่อ “หากเป็นเช่นนี้ ก็โปรดอย่าได้เศร้าใจ...” หลังจากนั้นก็มีหมอนใบหนึ่งลอยมากระแทกหน้าฉันอย่างจัง

เมื่อช่างชานยกน้ำชาและขนมเข้ามา เราสองคนจึงได้นั่งลงคุยกันดี ๆ

ฉันถามว่า “พี่รู้เรื่องพิษดอกไม้ไฟเดือนสามแล้วใช่ไหม”

เซียเจาอิงพยักหน้า ยิ้มเจื่อน พลาญพูดว่า “เป็นเพราะพี่ประมาทเกินไป”

“ถึงอย่างไรก็ไม่ตายทันที เวลาที่เหลืออยู่ก็ถือว่าเป็นกำไรแล้วกัน ว่าแต่พี่รู้ไหมว่า *บันทึกเทียนเหวินซินจี้* อยู่ที่ใด”

เซียเจาอิงส่ายหน้าตอบว่า “น่าจะอยู่กับลูกศิษย์ของเขา ศิษย์ก้นหม้อของสำนักนี้มีสามคน แต่ละคนอยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง”

ฉันเบ้าปาก *บันทึกเทียนเหวินซินจี้* นะหรือ นอกจากเรื่องที่ว่าพลูโตถูก

---

^๒ แปลว่า บันทึกดาราศาสตร์

ลดระดับลงจากดาวเคราะห์เป็นดาวเคราะห์แคระแล้ว” ก็ได้แต่หวังว่าปูจางจะบรรยายวิถีถนนพิษตอกไม้ไฟเดือนสามไว้อย่างละเอียดด้วย

ฉันถามว่า “ใครหน้าไหนที่โหดเหี้ยมได้ถึงเพียงนี้ ยาพิษชนิดนี้จะทำให้ที่สิ้นใจไปอย่างสิ้นเรี่ยวแรงเหมือนคนที่มีความต้องการทางเพศสูงเกินกว่าปกติ”

ใบหน้าของเซี่ยเจาอิงกระตุกก่อนจะตอบว่า “ขอบใจเจ้าที่บรรยายเสียจนเห็นภาพชัดเจน”

ฉันบดเศษขนมเปียะที่เปื้อนมือพลางพูดว่า “เอาเป็นว่า สองสามวันนี้ที่ต้องนอนพักอยู่บนเตียง ข้าจดตัวยาบำรุงเลือดมาให้แล้ว เอาไว้ให้เสี่ยวซานดื่มให้ที่ดื่ม้อ! แล้วนี่พี่หายตัวไปจากบ้านตั้งหลายวัน ท่านพ่อกับท่านแม่ไม่ตามหาพี่เลยหรือ”

เซี่ยเจาอิงตอบว่า “ท่านพ่อกับท่านแม่น่ะหรือ เจ้าก็รู้ว่าจะไม่รู้ ท่านพ่อกิ่งวนอยู่กับการเรียบเรียงตำรา ส่วนท่านแม่ก็มัวแต่่วนวายอยู่กับเรื่องหาคู่ครองให้เจ้า”

คำพูดของเขาทำให้ฉันฉุกคิดขึ้นได้ “ข้าไม่อยากเข้าวัง พี่รอง พี่ต้องช่วยข้านะ”

เซี่ยเจาอิงยื่นมือมาหยิกแก้มฉันแล้วพูดว่า “พี่รู้ เจ้าเป็นน้องสาวคนเล็กของพี่ พี่ก็ไม่อยากให้เจ้าเข้าไปอยู่ในสถานที่กินเลือดกินเนื้อคนชนนั้นหรอก”

ฉันกุมมือเขาไว้แน่นพร้อมกับโยกไปมาด้วยท่าทางออดอ้อน เซี่ยเจาอิงพูดทำนองให้สัญญากับฉันว่า “พี่จะไม่ยอมให้เจ้ามีชีวิตอย่างที่เจ้าไม่อยากมี”

ฉันรู้สึกอุ่นใจขึ้นมาทันที ขณะที่กำลังจะพูดอะไรออกไป ก็ได้ยินเสียงของเซี่ยเจาเคอดังมาจากด้านนอกว่า “เสี่ยวซาน นายของเจ้าอยู่หรือไม่”

ซ่งซานตอบว่า “นายท่านออกไปแล้ว คุณหนูใหญ่มีธุระอันใดฝากข้าหน่อยไว้ได้ นายท่านกลับมาแล้ว ข้าน้อยจะแจ้งให้นายท่านทราบแน่นอน”

เซี่ยเจาเคอพูดด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยพอใจว่า “ออกไปข้างนอกอีกแล้วหรือ”

---

^๑ จากการศึกษาของนิยามของคำว่า “ดาวเคราะห์” ที่สหพันธ์ดาราศาสตร์สากลได้ประกาศเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ค.ศ. ๒๐๐๖ ดาวพลูโตขาดคุณสมบัติข้อหนึ่งของดาวเคราะห์ จึงถูกจัดประเภทใหม่ให้เป็น “ดาวเคราะห์แคระ” (dwarf planet)

เป่าฝิ่ง สาวใช้ของนางรีบต่อคำอย่างรวดเร็ว “นั่นนะสิ มาหาอาจารย์ช่งสิบครั้ง จะมีสักแปดครั้งที่ไม่อยู่ แต่พอคนอื่นมาทักก็ได้เจอทุกครั้งไป หรือว่าจิตใจจะหลบหน้าคุณหนูของข้า”

ฉันกับเชี่ยเจาอิงซึ่งอยู่ในเรือนไม้กล้าแม่แต่จะหายใจแรง จากนั้นก็ได้ยินเสียงพร่ำบ่นด้วยความน้อยใจของเชี่ยเจาเคอ “หากเขารังเกียจข้า ก็บอกมาให้ชัดเจน แล้วข้าก็ไม่มาอีก” ให้ตายสิ แบบนี้ซึ่งจื่อจิ้งถึงได้รำคาญอย่างไรละ ในที่สุดเชี่ยเจาเคอก็พูดขึ้นว่า “วันนี้ข้าจะรอเขาอยู่ที่นี้ รอจนกว่าเขาจะกลับมา” ดูเหมือนว่านางจะตัดสินใจแน่วแน่แล้ว

เชี่ยเจาอิงขยับเข้ามาใกล้ฉันแล้วกระซิบว่า “ทำเช่นไรดี”

“ที่นี่มีประตูหลังหรือไม่”

“มีแต่กำแพง ด้านหลังกำแพงเป็นจวนใต้เท้าหวัง ผู้ว่าการนครหลวงใต้เท้าหวังไม่มีงานอดิเรกอะไร นอกจากชอบเลี้ยงสุนัขทั่วไป แล้วก็พวกสุนัขล่าเนื้อ”

ฉันหดหัวกลางพูดว่า “เช่นนั้นเราก็ทนอยู่ในนี้ต่อไปเถอะ”

แต่เชี่ยเจาอิงกลับตอบมาว่า “แต่พี่อยากออกไปปลดทุกข์”

ฉันพูดด้วยความโมโหว่า “อันไว้ชะ!”

“เสียงอะไรนะ” หูของเป่าฝิ่งไวกว่าสุนัขจวนใต้เท้าหวังเสียอีก

ฉันกับเชี่ยเจาอิงมองหน้ากัน ฉันขยับปากพูดโดยไม่ออกเสียงว่า “พี่รีบหาที่ซ่อนตัวเร็วเข้า”

“ซ่อนตรงไหนเล่า” เขาทำท่าถาม

บ้านพักของช่งจื่อจิ้งแทบไม่มีเครื่องเรือนอะไรเลยนอกจากผนังทังสี่ด้าน แม้ว่าคนคนนี้จะใช้ชีวิตอยู่ในยุคสังคมนักดินา แต่กลับใช้ชีวิตเรียบง่ายราวกับสมาชิกพรรคสังคมนิยม

เชี่ยเจาเคอซึ่งอยู่ด้านนอกถามว่า “ในเรือนมีคนอยู่หรือ”

ช่งซานรีบตอบ “ไม่มี อาจารย์ช่งออกไปแล้วจริงๆ ขอรับ”

“ไม่จริง ข้าได้ยินเสียงดังมาจากข้างในชัดๆ”

“จะเป็นไปได้อย่างไรขอรับ คุณหนูใหญ่หนูแหว่กระมัง...”

ฉันตกใจจนทำอะไรไม่ถูก แต่แล้วก็ซีไปใต้เตียง รีบลงไปหลบในนั้น
‘ใต้เตียงนะหรือ’ เชี่ยเจาอิงทำท่าไม่อยากจะเชื่อ

เหมือนว่าฉันจะได้ยินเสียงฝีเท้าของเชี่ยเจาเคอเดินเข้ามา จึงไม่รอช้า รีบดึง
เชี่ยเจาอิงลงมาและดันเขาให้เข้าไปอยู่ใต้เตียง เสียงประตูเปิดออกดังแอ๊ด เป็น
จังหวะเดียวกับที่ฉันเอาเท้าดันตัวเชี่ยเจาอิงให้เข้าไปหลบอยู่ใต้เตียงจนมองไม่เห็น
พอดี

“เสี่ยวหว่า?” เชี่ยเจาเคออึ้งจนพูดไม่ออก

ฉันยิ้มอย่างเป็นมิตรให้เชี่ยเจาเคอ พลังพูดว่า “พี่หญิงใหญ่ นั่นเอง ช่าง
บังเอิญจริง”

แต่เชี่ยเจาเคอกลับแสดงท่าที่ไม่เป็นมิตรกับฉัน นางถามด้วยความระแวงว่า
“เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

“ข้า...” ฉันมองไปเห็นจานขนมที่วางอยู่บนโต๊ะพอดี จึงเกิดบึ้งโอ้เตี้ยขึ้น
ตอบว่า “ข้าเอาขนมมาให้อาจารย์ช่ง”

สามวินาทีต่อมา ฉันก็นึกโมโหตัวเองที่ตอบไปแบบนั้น เพราะเชี่ยเจาเคอ
ส่งสายตาพิฆาตอันเย็นเยือกแบบทะลุถึงกระดูกมาที่ฉัน สายตาแบบนี้เป็นสายตา
ที่ผู้หญิงใช้มองศัตรูหัวใจ

“เจ้าเอาขนมมาให้เขาอย่างนั้นหรือ”

ฉันคงถูกสายตาของนางพิฆาตจนสติแตก จึงตอบกลับไปโดยไม่รู้ว่ากำลัง
รันทดที่ตายอีกประโยคหนึ่งว่า “พี่หญิงใหญ่ก็นำขนมมาให้อาจารย์ช่งบ่อยๆ มีใช่
หรือ”

เป่าผิงและช่งซานมองมาที่ฉัน แล้วก็มองไปที่เชี่ยเจาเคอ จากนั้นทั้งสอง
ก็ออกไปนอกห้องอย่างรู้งาน

เชี่ยเจาเคอผินยิ้มพลังพูดว่า “ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง”

แล้วในที่สุดฉันก็ต้องพูดประโยคที่ใครๆ ก็พูดกันจนเผลอว่า “มันไม่ได้เป็น
เช่นที่ท่านคิด”

เชี่ยเจาเคอจ้องฉันเขม็ง จากนั้นก็ไปรยยิ้มหวานจับใจคนทั้งเมืองให้ฉัน
พลังพูดว่า “พี่รู้ น้องเพียงมาขอบคุณอาจารย์ช่งที่สั่งสอนให้ความรู้หน่อย”

ฉันรีบพยักหน้าแล้วตอบไปตามน้ำว่า “ใช่ ใช่ เป็นเช่นที่พี่หญิงว่า
นั่นแหละ”

เซียเจาเคออี้มแต่ไม่พูดอะไร ซึ่งถือว่าแปลกเอามากๆ ทันใดนั้นฉันก็คิด
วิธีเอาตัวรอดขึ้นมาได้ ฉันทำท่าทางเหมือนเข้าใจเรื่องราวความเป็นไปทั้งหมด
พลาญพูดว่า “ถ้าเช่นนั้นน้องขอตัวก่อน ไม่อยู่รบกวนพี่หญิงแล้ว” เซียเจาเคออี้ม
ด้วยความพอใจ พอฉันหนีออกมาได้ก็ดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อทันที เฮ้อ!
เสียวจริงๆ!

ฉันไม่เคยมองว่าเซียเจาเคอฮวยแต่บอบบางเหมือนดอกไม้ ที่จริงแล้ว
หญิงสาวผู้สูงศักดิ์ซึ่งได้รับการอบรมตามแบบฉบับกุลสตรีโบราณเช่นนาง ล้วน
มีวิธีเฉียบขาดในการจัดการกับผู้คนและรู้จักพลิกแพลงรอบด้าน สิ่งที่น่าได้รับการ
การอบรมบ่มเพาะมาทั้งหมดก็เพื่อให้สามารถปรับตัวและใช้ชีวิตอยู่ในวังหลวงได้
อาชีพรายของหวงตี้นับเป็นอาชีพที่มีความเสี่ยงต่อภัยอันตรายสูงอาชีพหนึ่ง
ดังนั้นหญิงสาวที่จะก้าวเข้าสู่การดังกล่าวเช่นนางย่อมไม่สับหงกกลับไปทั้งที่
ถือหนังสือ *ประวัติศาสตร์แคว้น* อยู่ในมือ และไม่เอา *คัมภีร์อิสตรี* มาปิดโล่ง
เหมือนฉัน การแก่งแย่งชิงดีในหมู่สตรีต่างหากที่เป็นเรื่องที่น่าจะต้องศึกษาเรียนรู้
ไปตลอดชีวิต ด้วยความมานะพยายามและสติปัญญาของนาง ฉันเชื่อว่านาง
จะเป็นผู้เรียนและเป็นนักปฏิบัติที่โดดเด่นคนหนึ่งเลยทีเดียว

ถึงแม้ว่าเราจะมีศักดิ์เป็นพี่น้องกัน แต่ในความเป็นจริงแล้วสถานะของนาง
ในบ้านนี้สูงกว่าฉันมาก นี่จึงเป็นเหตุให้ฉันกับนางไม่สนิทสนมกัน พี่สาวที่มี
สถานะสูงส่งถึงเพียงนี้ เมื่อมีเรื่องขัดแย้งกับฉัน ใครกันเล่าที่จะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ
ฉันซับเหงื่อต่อพลาญอธิษฐานขอให้สหายเซียเจาอิงได้รับการช่วยเหลือออกมา
จากใต้เตียง

พระโพธิสัตว์กวนอิม^๔ อลลลลลลลลลลลล ท่านขงจื้อ ช่วยพาหนูกลับบ้านที!

---

^๔คนไทยคุ้นเคยในชื่อเจ้าแม่กวนอิม หรือพระโพธิสัตว์กวนอิม

๕

ศึกลูกผู้ชาย

“ต่อให้บาดเจ็บแผลหลังเลือด ก็ต้องก้าวสู่สนามรบอย่างองอาจ จึงจะนับเป็นลูกผู้ชายตัวจริง”

เป็นไปตามคาด เขี่ยเจอาจึงไม่กลับบ้านหลายวัน สองสามีภรรยา
ตระกูลเซียต่างไม่ได้เอะใจอะไร ทว่าคนอื่นกลับไม่รำมือกับเขา

อวันเซียงเล่าให้ฉันฟังว่า “ตอนนี้ในเมืองประกาศกฎรักษาความสงบ
เรียบร้อยเพราะเกิดเหตุลอบปลงพระชนม์ขึ้น คนของวัดตำหฺลือออกความหาตัว
ฆาตกรไปทั่ว ผู้ใดมีบาดแผลที่เอว ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย ล้วนถูกจับมา
สอบสวนและโบยให้ยอมรับสารภาพ ได้ยินมาว่ามีคนถูกโบยจนสิ้นใจไปแล้ว
มากมาย ศพถูกนำไปฝังตามมีตามเกิดที่นอกเมือง”

ในห้องเต็มไปด้วยยาสมุนไพร ฉันกำลังจัดการกับตาชั่ง (ที่ประดิษฐ์ขึ้น
เอง) ยาในหม้อต้มบนเตาไฟข้างตัวกำลังเดือดพล่าน ฉันწყຍหน้าขึ้นมาด้วยความ
สงสัยพลงถามว่า “แม้แต่วัดตำหฺลือก็อยู่ฝ่ายตระกูลจ้าวอย่างนั้นหรือ”

“อ้อ ยังมีอีกเรื่องเจ้าคะ หวงโง้วทรงเชิญตระกูลเซียของเราไปดื่มชาใน
วังหลวงเจ้าคะ”

“ไปดื่มชาในวังหลวงหรือ ซาอะไรนะ ซากวางตั้งหรือว่าซายามบายแบบ
อังกฤษ”

อวันเซียงพูดด้วยสีหน้าจริงจังว่า “คุณหนูเจ้าคะ คุณหนูง่วนอยู่กับยามา
สี่ชั้วยามแล้ว ตอนนี้เริ่มพูดจาไม่รู้เรื่องแล้วนะเจ้าคะ”

ฉันยึดตัวเพื่อคลายความเมื่อยล้าพลงพูดว่า “ข้าถามจริงๆเถอะ เหตุใด
เราถึงได้รับเชิญให้ไปดื่มชาในวังหลวงโดยไม่มีสาเหตุเช่นนี้”

“เมื่อก่อนหวงโไฮวก็ทรงเจริญหญิงในตระกูลขุนนางชั้นสูงไปตีเมียและดูละคร
ในวังอยู่บ่อยๆ แต่ครั้งนี้ทรงเจริญหลายตระกูลพร้อมกัน ตรัสว่าอยากให้คุณ
หนุ่มสาวได้พบปะกัน”

ฉันเกาหัวสองสามทีพลาญพูดว่า “คนหนุ่มสาว? รวมถึงคุณชายรองของเจ้า
ด้วยอย่างนั้นหรือ”

อวิ้นเซียงพยักหน้า

คนที่รู้ว่าเซียงเจาอิงได้รับบาดเจ็บ นอกจากพวกเราไม่กี่คนแล้ว ก็มีคนที่
แหงเขวเขาจนเป็นรูลึก หรือว่าหวงโไฮวต้องการหลอกล่อให้ผู้ต้องสงสัยทุกคนเข้าวัง
เพื่อตรวจสอบดูบาดแผลที่ละคน

หรืออาจเป็นไปได้ว่า คุณหวงโไฮววัยป่าเกิดรู้สึกเบื่อๆ ซื่นมา ก็เลยอยาก
จัดงานเลือกคู่ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ตงฉี...

ฉันไปหาซ่งจื่อจิ้งพร้อมกับเอายาที่ปรุ้งสำเร็จแล้วไปด้วย

อาจารย์ซ่ง หรือจะเรียกว่าจอมยุทธ์ซ่งก็คงได้ กำลังสอนหนังสือเด็ก ๆ อยู่
ไต้ยีนเสียงอ่อนโยนไร้เดียงสาของเด็ก ๆ กำลังท่องกลอนเสียงเจ็ยแจ้วว่า “เจ้า
นกน้ำร้องหาคู่ พักอยู่เคียงน้ำ สวางามคนดี พี่ยังเฝ้าคอย”

ซ่งจื่อจิ้งแปลกลอนไปเล็กน้อยจากเดิมที่ว่า ‘นกน้อยร้องเบาๆ ร่อนลง
บนเกาะกลางน้ำ สวางามอรชรบ้านไหน ช่างน่าครองคู่คู่สม’

เด็กๆ ท่องต่อ “วาจกอละ...เห็นสตรีใด...”

ฉันสบถ “ลัมล้างศักดิ์นา ทุนนิยม และลัทธิแก่!”^๑

พอซ่งชานเห็นฉันก็หน้าตาตื่น ทำอย่างกับกำลังแอบปฏิบัติภารกิจใต้ดินอะไร
สักอย่างอยู่ เขาพูดขึ้นว่า “คุณหนูรองมาแล้วหรือขอรับ”

ฉันถามกลับด้วยความวิตกกังวลว่า “คุณหนูใหญ่ไม่อยู่ใช่ไหม”

“คุณหนูใหญ่มาเมื่อเช้า แต่พักนี้นางมาถี่มาก เมื่อวานมาตั้งสามรอบ”

“เจ้าต้องระวังให้มาก วิธีรับมือกับนโยบายบูรพรมกวดล้างเช่นนี้ เจ้าจะต้อง

---

^๑ กิจกรรมรณรงค์ทางการเมืองช่วงปฏิวัติวัฒนธรรมของจีน (ค.ศ. ๑๙๖๖ - ๑๙๗๖) “ลัทธิแก่” เป็นคำที่
เหมาเจ๋อตงและแก๊งสี่คนใช้เรียกการโจมตีกลุ่มฝ่ายขวาที่เดินตามแนวทางประเทศทุนนิยม

นิ่ง หนักแน่น และเคร่งครัด”

“คุณหนูโปรดวางใจ นายท่านมีวิธีจัดการของท่าน”

ฉันเอายาอัดใส่มือเขาพลางบอกว่า “ใช้น้ำสีซาม ต้มให้งวดเหลือซามเดียว แล้วต้มขณะที่ยายังร้อน”

ช่งซานมองฉันด้วยสายตาเอือมระอาพลางพูดว่า “ข้อนี้ท่านไม่ต้องบอกหรอก”

ช่งซานไปต้มยา ส่วนฉันไปเยี่ยมเซี่ยเจาอิง คุณชายรองแห่งตระกูลเซี่ย นอนตะแคงอยู่บนเตียง กำลังเคี้ยวเนื้อวัวแผ่นพะโล้อย่างไม่สบอารมณ์ บนโต๊ะเตียงข้างเตียงมีของว่างวางอยู่เต็มไปหมด ทั้งเมล็ดแตง ถั่วลิสง ผลไม้แห้ง ลูกกวาด และขนมที่ประดิดประดอยอย่างสวยงาม เห็นก็รู้ว่าของว่างพวกนี้เป็นของที่เซี่ยเจาเคอเอามาให้ช่งจื่อจิ้ง แต่ทั้งหมดกลับต้องลงไปอยู่ในท้องของเซี่ยเจาอิง

ฉันนั่งจุ่มปูกองข้างเตียง คว้าข้อมือของเซี่ยเจาอิงมาจับชีพจร ชีพจรของเขาเต้นสม่ำเสมอดี จากนั้นฉันก็ดึงเปลือกตาบนของเขารู้น แล้วก็ดึงคางลงมาเพื่อให้เขาอ้าปากออก ฉันพยักหน้าด้วยความพอใจแล้วพูดว่า “ฟันสวยดีนี่”

“พูดอะไรของเจ้า”

“พี่รู้หรือไม่ว่าจ้าวหวงไฮ่มีรับสั่งให้พวกเราไปร่วมงานเลี้ยงหงเหมิน^๒ในวังหลวง”

“แม้พี่จะไม่เข้าใจว่างานเลี้ยงหงเหมินคืออะไร แต่พี่ก็รู้ว่าอาหารในวังอย่างสิ้นในวัวผัดยี่หว่า ปลาผัดสมุนไพรแปดชนิด รสชาติไม่เลวเลยทีเดียว”

ฉันยิ้มเยินซาแล้วพูดว่า “พูดถึงเรื่องอาหาร พี่รู้จักตำรับอาหารชนิดนี้หรือไม่ อาหารที่ทำจากเลือดเนื้อของศัตรูที่ถูกสังหารนะ”

^๒ เหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์จีนที่เกิดขึ้นเมื่อ ๒๐๖ ปีก่อนคริสตกาล หงเหมินตั้งอยู่ที่ซานเหมิงเสียนหยางในแคว้นฉิน งานเลี้ยงครั้งนั้นมีเซียงอวี่ (ฉ้อป้าอ๋อง) แห่งแคว้นฉู่กับหลิวปังแห่งแคว้นฮั่นไปร่วมงาน เหตุการณ์นี้เป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้เกิดสงครามฉู่-ฮั่น ทำให้เซียงอวี่พ่ายแพ้ และหลิวปังผู้มีส่วนช่วยได้สถาปนาราชวงศ์ฮั่นในเวลาต่อมา เหตุการณ์ประวัติศาสตร์ครั้งนี้ถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ใน ค.ศ. ๒๐๑๑ เป็นภาพยนตร์ที่จีนแผ่นดินใหญ่ร่วมทุนและถ่ายทำกับทางฮ่องกง

เซียเจาอิงคายเนื้อวัวที่กินไปแล้วครึ่งหนึ่งออกมา พูดว่า “เจ้ากำลังพูดถึงเรื่องที่บรรดทุกคนเต็มลำในเที่ยวปฐุมฤกษ์ แล้วฝูงชนภูเขาน้ำแข็งลำนั้นใช่หรือไม่”

ฉันทีเขาทีหนึ่ง แล้วพูดว่า “จริงจ้งหน้อยลิ พี่รู้เหมว่ต่อนี้่สถานการณ เป็นอย่างไร”

เซียเจาอิงยิ้ม พลงเอ่ยว่า “ทหารมาใช้ขุนพลตั้น น้ำมาใช้ดินตั้น”^m

“พี่จะเข้าวังจริงหรือ”

“ไม่ไปได้ด้วยหรือ”

ฉันทีลุกขึ้น เตรียมจะเดินออกไป เซียเจาอิงดึงฉันทีไว้พลางถามว่า “เจ้าจะไปไหน”

“หนีไปก่อนที่ตระกูลเซียจะถูกบุกคั้นบ้าน”

“ตั้งสติหน้อย ตั้งสติหน้อย นี่มิใช่เรื่องใหญ่อันใด” เซียเจาอิงดึงตัวฉันทีกลับมาพลงพูดว่า “พวกเขาไม่มีหลักฐานสักหน้อย”

ฉันทีไปที่แผลตรงเอวเขาพลงพูดว่า “พวกเขาหาหลักฐานได้ง่ายจะตายแค่สั่งให้ถอดเสื้อผ้าออกแล้วยื่นเรียงแถวก็เห็นกันจะแล้ว”

เซียเจาอิงเขกหัวฉันทีแล้วพูดว่า “ในหัวเจ้าใส่อะไรไว้วะ พวกเขายากจัดการเรื่องนี้ให้เงียบที่สุด มิเช่นนั้นโยจ้งต้องสร้างเชิญพวกเราเข้าวังด้วยเล่า”

ฉันทีทำตามองเขาพลงถามว่า “วันนั้นพี่ไปหาคนผู้หนึ่งที่อยากพบมาตลอดใช่หรือไม่ ข้าไม่ได้หมายถึงพี่เผยหวนะ”

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันทีถามเรื่องส่วนตัวของเซียเจาอิง แต่เขากลับไม่ถือสาและตอบตามตรงว่า “ใช่”

“แล้วได้พบหรือไม่”

“ยังไม่ได้พบ”

“พี่ไม่ได้เรื่องเลย” ฉันทีเดินออกไปข้างนอก

เซียเจาอิงตะโกนไล่หลังฉันที “เจ้าจะไปไหน”

“ไปวางแผนหาเส้นทางหลบหนี”

---

^mอุปมาว่า ไม่ว่าจะมารีไหนก็รับมือไปตามสถานการณ์

จริงๆ แล้วฉันรู้อยู่แก่ใจว่า การจะมีชีวิตอยู่อย่างสมบูรณ์พูนสุขในสภาพบ้านเมืองที่มีการแก่งแย่งอำนาจแบบนี้ยากยิ่งกว่าการทะลุมิติเวลาเสียอีก ฉันคิดอย่างมีความหวังว่า บางทีฉันอาจจะไปบวช เวียนว่ายตายเกิดเป็นแม่ชีเก้าชาติ เลขเก้าเป็นเลขมงคลเสียด้วย ดีไม่ดีถ้าฉันบวชชีและละสังขารไปในชาตินี้ อาจได้ขึ้นสวรรค์กลายเป็นเซียนเลยก็ได้ อันที่จริงความคิดความเชื่อเรื่องลัทธิแก้ของฉันก็เข้มข้นเอาการอยู่

“คุณหนูรอง” ช่งจื่อจิ้งตะโกนเรียกฉันไว้

ฉันชะงักเท่า ถามว่า “อาจารย์เลิกสอนแล้วหรือ”

เขาเดินมาหาฉัน ถามว่า “คุณหนูรู้เรื่องที่ผมจะตั้งเข้าวังแล้วใช่ไหม”

ฉันตอบด้วยหน้ามือคว่ำมือ “วันนี้ที่เข้ามาก็เพื่อปรึกษาเรื่องนี้กับพี่รอง แต่เขากลับไม่สนใจเอาเสียเลย”

“บาดแผลของเขาไม่หนักหนานัก แต่ว่าพิษ...”

ฉันถามว่า “ท่านได้เบาะแสลูกศิษย์จางชิวหยางบ้างแล้วหรือไม่”

ช่งจื่อจิ้งส่ายหน้า

ฉันคอดกด้วยความผิดหวัง พลังพูดว่า “ปกติแล้วดูเหมือนพี่รองจะไม่ค่อยเอาไหน แต่เวลาที่เขาคัดสินใจอะไรอย่างแน่วแน่แล้วก็จะยืนหยัดทำงานถึงที่สุด ข้าเน่คงต้องสละชีพเคียงข้างเขาเสียแล้วละ”

ช่งจื่อจิ้งยิ้ม ขยับเข้ามาใกล้และปลอบฉันเบาๆ ว่า “ไม่ต้องห่วง...” จู๋ๆ เขาก็หยุดพูดแล้วมองไปยังมุมหนึ่ง

ท่ามกลางสี่เหลี่ยมที่รายรอบลานบ้านปรากฏร่างของเซี่ยเจาเคอยืนสง่าอยู่ในชุดกระโปรงยาวทรงสุ่มที่ทำจากผ้าไหมเนื้อบางสีแดงอมม่วง ท่อนแขนขาวนวลของนางคล้องตะกร้าไผ่สานใบเล็ก ๆ ใบหน้าสวยสดดุจหิมะนั้นหันมามองทางฉันกับช่งจื่อจิ้งซึ่งยืนชิดกันมากด้วยสายตาเย็นชา

ฉันถอยหลังหนึ่งก้าวอย่างรู้งานพลังพูดว่า “ข้า...ขอตัวก่อน” พอพูดจบฉันก็ปลีกตัวออกมาอย่างลุลุกหลวมภายใต้สายตาคมกริบดูปลายเข็มของเซี่ยเจาเคอ

วันต่อมาฉันถูกอวินเชียงขุดออกมาจากผ้าห่มตั้งแต่รุ่งสางเพื่ออาบน้ำแต่งตัว

ฉันบอกอวินเชียงว่า “ใส่ชุดสีขาวชุดนั้นแหละ ดูสวยสะอาดตาดี”

“พูดอะไรของเจ้า ใส่ชุดขาวเข้าวังถือว่าผิดมารยาทมาก” จู่ๆ เสียงของ
เชี้ยเจาเคอก็ดังขึ้น ฉันตกใจจนเหงื่อแตกพลั๊ก

“พี่หญิงใหญ่”

รอยยิ้มของเชี้ยเจาเคอคงงดงามเจิดจ้ายิ่งกว่าแสงแดด เป่าฝิง สาวใช้ของนาง
เดินตามหลังเข้ามา ในมือถือชุดกระโปรงชุดหนึ่ง เชี้ยเจาเคอคลี่ชุดนั้นออก ฉัน
ตะลึงงัน

ชุดกระโปรงสีม่วงอ่อนปักดิ้นเงินเป็นลวดลายเครือเถาเกี่ยวกระหวัดกัน
อย่างประณีต ด้ายสีครามสอดประสานเป็นลายยอดอ่อนของเถาวัลย์ ประดับประดา
ด้วยเพชรและไข่มุกเม็ดกลมเกลี้ยงแวววาวเป็นประกาย ชุดกระโปรงพลีวสวย
ดูจเมฆาและวาริ แว่ววับอ่อนโยน เลอค่าสูงส่ง งดงามแต่ไม่ฉูดฉาด ราวสวรรค์
เนรมิต

อวินเชียงเอ่ยชมอย่างลืมตัว “กระโปรงงามเหลือเกิน”

เชี้ยเจาเคอยิ้มให้ฉันด้วยความเอ็นดูพาลงเอยว่า “นี่เป็นของขวัญวันเกิด
อายุครบสิบหกปีที่ท่านยายให้พี่เชี้ยวนะ พี่เสียใจจึงยังไม่เคยใส่ วันนี้พี่เอามา
ให้ห้อง หวังว่าห้องใส่แล้วจะทำให้หวังโหวพอพระทัยในความงาม จะได้เป็นหน้า
เป็นตาให้ตระกูลเชี้ยของเรา”

เป็นหน้าเป็นตา? ฉันเคยลงแข่งวิ่งร้อยเมตรขณะตอนอายุสิบสี่ เป็นหน้า
เป็นตาให้ชั้นเรียนของฉัน แต่หลังจากนั้นมา ฉันก็ไม่เคยเป็นหน้าเป็นตาให้ใครได้
อีกเลย

ฉันปฏิเสธ “พี่หญิงใหญ่ สารรูปเช่นข้าใส่ชุดนี้แล้วคงเสียของเปล่า”

เชี้ยเจาเคอยกมือป้องปากพาลงพูดว่า “ไม่หรอก น้องยังโตขึ้นก็ยิ่งงาม
อีกสองสามปี น้องจะต้องกลายเป็นสาวงามไม่แพ้พี่เลยละ”

อวินเชียงผู้ใส่ชื่อคะยั้นคะยอให้ฉันสวมชุดนั้นด้วยความตื่นเต้น “คุณหนู
รับใส่ชุดนี้เร็วเถอะเจ้าคะ งามมากเลย”

เชี้ยเจาเคอเริ่มส่งสายตาพิฆาตมาอีกครั้ง แล้วแบบนี้ฉันจะปฏิเสธได้อย่างไร

ในที่สุดฉันก็สวมชุดสวยที่ตัดเย็บด้วยฝีมือระดับดีไซเนอร์ชื่อดังของอิตาลี แกรมเซียเจาเคออย่างบรรจงแต่งหน้าให้ฉันเองกับมือด้วยสไตลิ่งการแต่งหน้าสีโทนแดง ในฤดูใบไม้ร่วงซึ่งกำลังเป็นที่นิยมในขณะนั้น หลังจากนั้นก็ติดเครื่องประดับที่ทำจากเงิน ทอง มุก และพลอยจนเต็มคิริระ

อวีนเซียงถือกระจกมายืนตรงหน้าฉัน นางตื่นตื่นดีใจจนพูดติดอ่างว่า “คะ...คุณหนู...งะงะงะ...งามเหลือเกิน!”

แต่ฉันว่าเป็นเพราะพี่สาวช่วยแปลงโฉมเด็กกะโปโลให้กลายเป็นสาวงามมากกว่า

ภายใต้รอยยิ้มลุ่มลึกของเซียเจาเคอแฝงไว้ด้วยความพอใจและความริษยา ฉันมองนาง แต่แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกวุ่นวายที่จริงแล้วนางมีชีวิตที่เหนื่อยยากและน่าสงสาร ต้องยุ่งวุ่นวายเพียงเพื่อความสุขเล็กน้อยในสภาพอากาศที่แทบไม่มีหวังว่าจะกลายเป็นจริงได้

เราเดินไปสมทบกับคนอื่นๆ ในห้องโถงกลาง ทุกคนมาพร้อมกันหมดแล้ว เซียเจาอิงกำลังน้อมรับคำสั่งสอนจากเซียฟูเหริน เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมาเห็นฉัน ก็อึ้งไป ฉันจ้องเขาเขม็ง

แต่เขากลับยิ้มยิงฟันพูดว่า “งามมาก!”

ฉันหน้าแดง เขาเข้ามาถามฉันใกล้ๆ ว่า “รู้สึกอย่างไรบ้าง”

ฉันตอบไปตามจริงว่า “หนักหัวชะมัด”

เซียเจาอิงหัวเราะลั่น

รถม้าวิ่งมาประมาณเกือบหนึ่งชั่วโมงก็เข้าสู่เขตวังหลวง พวกเราทุกคนลงจากรถ ชั้นที่เข้ามานำทาง จากนั้นเราก็ตัดไปตามทางขึ้นเขาอันคดเคี้ยวอยู่นาน จนในที่สุดก็มาถึงสถานที่ที่หวงเฮ้วจัดงานเลี้ยง

ฉันมองไปรอบบริเวณ พื้นปูด้วยแผ่นหินสีคราม เส้าสีแดงต้นใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่บนชั้นบันได หลังคาสูง มุมชายคาเซิดขึ้น ตัวอาคารประดับด้วยภาพจิตรกรรมหลากหลาย ได้ยินเสียงนกกร้อ ได้กลิ่นหอมของดอกไม้ และเสียงดนตรีดังแว่วมา ที่สำคัญยังมีทุกอย่างของทหารองครักษ์รูปหล่อหุ่นนายแบบยืนอยู่ที่ฝั่งหนึ่ง

ฉันรู้สึกชื่นชมที่ สวามิภักดิ์ สวามิภักดิ์ สวามิภักดิ์

เขี่ยเจ้าเคอติงฉันซึ่งกำลังเหม่อให้คุงเขาทำความเคารพสตรีผู้สูงศักดิ์พร้อมกับคนอื่น ๆ สตรีผู้นั้นบอกให้ทุกคนลุกขึ้นด้วยน้ำเสียงเปี่ยมเมตตา

ฉันเพิ่งได้เห็นจ้าวหวงโหว่ซัด ๆ ก็คราวนี้ หวงโหว่ที่เขาเล่าลือกันเสีย ๆ หาย ๆ กลับมีใบหน้าแบบหญิงสูงอายุน่าใจดีมีเมตตา เวลาี่ยมมีลักยิ้มข้างหนึ่ง คล้ายนักแสดงหญิงชื่อดังรุ่นพ่อแม่คนหนึ่ง สมัยยังสาว จ้าวหวงโหว่จะต้องเป็นหญิงงามอย่างแน่นอน แต่ตอนนี้อายุมากแล้ว รูปร่างท่วมซิ้น จึงยากที่จะเห็นเค้าความงามในอดีต คงเหลือไว้เพียงดวงตาที่ยังคงใสกระจ่างและแววตาที่เฉียบคม

ข้างกายจ้าวหวงโหว่มีนางกำนัลสวมชุดสีเขียวอ่อนคนหนึ่งยืนอยู่ สตรีผู้เลอโฉมคนนั้นสวมเครื่องประดับศิระระงดงาม นางก็คือฉินฝยหฺวา หลังจากไม่ได้พบกันหลายเดือน ดูเหมือนนางจะซูบลงเล็กน้อย ไม่รู้ว่าร้องไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือดมากี่คำคืน รูปร่างซูบผอมนี้ยิ่งทำให้นางดูงดงามราวกับเขียนสาวตกสวรรค์

เขี่ยเจ้าอิงคนรักของนางยืนอยู่เบื้องลางนั่นเอง แต่สายตาทวนกลับทอดมองไปเบื้องหน้าราวกับมองไม่เห็น จากนั้นฉินก็มองไปที่เขี่ยเจ้าอิง เขายืนก้มศีรษะด้วยความนอบน้อม สีนหน้าดูปกติ สองคนนี้ช่างพิลึกเสียจริง

จ้าวหวงโหว่เอ่ย “พวกเราไม่ได้มารวมตัวกันนานแล้ว วันนี้อากาศดี ข้าจึงเชิญพี่น้องพองเพื่อนมาชุมนุมกัน พูดคุยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ แล้วก็ให้เด็ก ๆ ได้ทำความรู้จักกันด้วย”

ฉันแอบยิ้ม นึกงานชุมนุมเลือกคู่ซัด ๆ

เขี่ยเจ้าอิงนั่งอยู่ข้างฉิน ตีมหาเสียบ ๆ ฉินกระซิบถามเขาว่า “พี่ยังไหวไหม” เขาทำเป็นไม่ได้ยิน ฉินไม่สบายใจจึงถามต่อ “แผลเพิ่งจะเริ่มสมาน อย่าตีมหาเสียบนะ”

ทันใดนั้นเสียงของจ้าวหวงโหว่ก็ดังขึ้นอีกครั้ง “ธิดาสีของตระกูลเขี่ยก็มาด้วยมิใช่หรือ อยู่ไหนเล่า”

ฉินสะดุ้งโหยง เขี่ยเจ้าอิงผลักฉินจากด้านหลัง ฉินเซกธลาออกไปสองสามก้าวจนไปยืนอยู่ตรงกลางลาน

ทุกคนต่างมองมาที่ฉัน ฉันมองไปทางซ้าย แล้วก็มองไปทางขวาอย่างงงๆ มารยาทชาววังที่ได้รับการอบรมมาก่อนหน้านี้ฉันลืมไปจนหมดตั้งนานแล้ว เชี่ยเจาเคอที่อยู่ด้านข้างจ้องมาที่ฉันจนดวงตาแทบจะถลนออกมา เมื่อเห็นดังนั้นฉันจึงนึกขึ้นได้ รีบคุกเข่าทำความเคารพหวงไฮ่ว

จ้าวหวงไฮ่วคนนี้สมกับเป็นนักการทูตจริงๆ นางพูดโกหกหน้าตาeyerว่า “เชี่ยฟูเหรินช่างโง่คตยิ่ง บุตรีทั้งสองงดงามทั้งคู่ ธิดาลีงามดุจเชี่ยน ช่างเรียบร้อยอ่อนหวาน สูงส่งงามสง่า”

เชี่ยฟูเหรินชินจนหน้าแดง ลนลานทูลว่า “บุตรสาวคนเล็กของหม่อมฉันไม่เอาไหน ไม่คู่ควรกับคำชมของพระองค์หรอกพะคะ”

จ้าวหวงไฮ่วกวาดตามองไปอีกทางพลางเอ่ยว่า “แล้วเจาอิงบุตรชายของเจ้าเล่า ข้าไม่ได้เห็นเขาหลายปีแล้ว”

เชี่ยเจาอิงวางถ้วยชาลง ก้าวออกมาอย่างสง่าผ่าเผย ทำความเคารพหวงไฮ่วท่าทางของเขาดูเป็นธรรมชาติ ดุจเมฆเคลื่อนคล้อยวารีไหล ดูไม่ออกสักนิดว่าเพิ่งได้รับบาดเจ็บสาหัสมา

จ้าวหวงไฮ่วจ้องเขา ยิ้มพลางเอ่ยว่า “ไม่เจอเสียหลายปี เจ้าสูงใหญ่และหล่อเหลาถึงเพียงนี้ มิรู้ว่าทำให้สาว ๆ ต้องเสียน้ำตาไปเท่าใดแล้ว ข้ายังจำได้ตอนที่เจ้ายังเด็ก ซุกซนก็เท่านั้น คอยแก้งเหล่านางกำนัลอยู่ตลอด ทั้งจับคางคกหนอนผีเสื้อตัวเขียว และอีกสารพัดสัตว์มาแห่พวกนาง”

เชี่ยเจาอิงยิ้มเจื่อน พลางตอบว่า “น่าละอายนัก น่าละอายนัก กลายเป็นเรื่องน่าขันของพระองค์ไปเสียแล้ว”

จ้าวหวงไฮ่วกล่าวต่อว่า “เจ้ากับอาเชี่ยนหน้าตาประพิมพ์ประพาย ข้ายังจำได้ ครั้งหนึ่งอาเชี่ยนน่อก่อเรื่อง เมาหนังสือของอาจารย์ เจ้าเป็นคนออกมารับแทน ครั้งนั้นเจ้าจึงถูกหวงตีพระองค์ก่อนลงโทษให้ตัดลอกตำราเสียหลายวัน”

อาเชี่ยนคือใคร

เชี่ยเจาอิงกล่าวตอบด้วยสีหน้าละอาย “เมื่อยังเด็ก กระหม่อมไม่ประสา คอยก่อเรื่องวุ่นวายให้ระคายพระทัยหวงไฮ่วอยู่เรื่อย”

จ้าวหวงไฮ่วกล่าวด้วยสีหน้าของผู้หลักผู้ใหญ่ที่เป็นห่วงลูกหลานว่า “ต่อมา

อาเซวียนไปอยู่เมืองซีเหยาไกลโพ้น ภูเขาสูงชันหนทางก็ลำบาก ที่นั่นทุรกันดาร และหนาวเหน็บนัก เขาคงลำบากไม่น้อย นี่เขาไม่ได้กลับมาหลายปีแล้ว มีรู้ว่าจะมีชีวิตความเป็นอยู่เช่นไรบ้าง”

จู่ๆ เชียเจาอิงก็แสดงสีหน้าจนคำพูด ก่อนตอบว่า “กระหม่อมก็คิดถึง เยียนหวังยิ่งนัก ทว่านับแต่เยียนหวังเสกสมรส เราทั้งสองก็ได้ติดต่อกัน ชะรอยว่าคงเป็นเพราะกระหม่อมไร้จุดมุ่งหมายในชีวิต เอ้อระเหยลอยชายไปวันๆ เยียนหวังจึงไม่อยากคบหาด้วย”

“เช่นนั้นหรือ” จ้าวหวงโช่วจ้องเชียเจาอิง จากนั้นจึงกล่าวด้วยน้ำเสียง เรียบๆ ว่า “อาเซวียนเป็นเด็กฉลาดมีไหวพริบ มารดาของเขาจากไปตั้งแต่อายุ ยังน้อย หวังดีโปรดพระอนุชาพระองค์เล็กนี้ยิ่งนัก แม้ว่าแต่ก่อนเขาจะซุกซน ไปบ้าง แต่เวลานี้เขาเก่งกล้าสามารถ นำทหารออกรบ ปกป้องชายแดนตอนเหนือ ไว้ได้ หากอดีตหวังดีบนสรวงสวรรค์ทรงรับรู้ได้ ย่อมต้องปลื้มพระทัยไม่น้อย”

เชียเจาอิงแส้มือหัวเราะรับมุก แล้วทุกคนต่างก็พากันหัวเราะตามเขาราวกับ กำลังดูละครซีทคอม

หลังจากนั้นทุกคนก็ดื่มชา กินของว่าง ชมการขับลำนำและการร่ายรำ นอกจากเหตุการณ์ที่นางก้านล่งยิ้มให้เชียเจาอิงด้วยความขวยอายตอนมารินเล่า ให้เขาแล้ว ช่วงอื่นของงานชุมนุมวันนี้ช่างน่าเบื่อเหลือเกิน พอกินอิ่มแล้วฉันก็นั่ง จ่อมอยู่ตรงนั้น ฉันคิดถึงห้องเล็ก ๆ ที่เต็มไปด้วยกลิ่นหอมของยาสมุนไพรของ ฉันเสียจริง

ทันใดนั้น ฉันก็เห็นองค์ชายรองหน้าขาวคนที่เคยเจอบนถนนในเมืองวันนั้น เขาสวมชุดหลวมๆ เดินเข้ามาทำความเคารพหวงโช่ว

ฉันถามเชียเจาอิง “นั่นคือองค์ชายรอง?”

เชียเจาอิงพยักหน้าตอบว่า “องค์ชายรองเซียวลี่ เจ้าเห็นสตรีที่ประทับ เบื้องซ้ายของหวงโช่วหรือไม่ นั่นคือหลี่ก๊วยเฟย พระมารดาแท้ๆของเขา”

หลี่ก๊วยเฟยมีใบหน้าสง่างาม บุคลิกอบอุ่น ดูเป็นคนอ่อนโยนและซื่อตรง

ไม่รู้ว่าเซียวลี่พูดอะไรกับหวงโช่ว นางยิ้มและพยักหน้ารับหลายครั้ง จากนั้น จึงกล่าวเสียงดังว่า “ทุกท่าน วันนี้อากาศดี เราให้พวกหนุ่มๆ แข่งหมาฉิว” กัน

ลักตาเถอะ”

ฉันอ้าปากหวิว หันหน้าไปทางเซียเจาอิง เขาพูดโดยไม่มองฉันว่า “ปิดปากแล้วหันหน้ากลับไปเสีย”

“พี่แกลิ่งทำเป็นปวดท้องก็ได้”

“เอ่อ มีวิธีที่มันตึกกว่านี้ไหม”

“หรือว่าจู่ๆ ราวหูก็อมจันทร์”

เซียเจาอิงตอบกลับด้วยสีหน้าเอือมระอา “ขอบใจ!”

ฉันพูดด้วยความร้อนใจ “พี่ทนแรงกระแทกไม่ไหวหรอก”

“พี่จะถอนตัวไม่ได้เป็นอันขาด!”

“พี่ไม่คิดจะรักษาชีวิตไว้หรือ” ฉันพูดพาลงกำมือแน่น

เซียเจาอิงยิ้มแล้วพูดว่า “ก็ยังมีเจ้าอยู่ทั้งคนมิใช่หรือ”

เมื่อมาถึงข้างสนามแข่ง หานเหยียนอวี่เดินเข้ามาพร้อมกับไม้ตีบอลในมือ เขาทักขึ้นว่า “อาอิง เราอยู่ทีมเดียวกัน”

อวี่เจิ้งซวินจงมำตัวสูงใหญ่สีดำขลับตัวหนึ่งเข้ามา เขาไม่พูดไม่จาเหมือนเคย เพียงแค่พยักหน้าทักทายพวกเรา

เมื่อเซียเจาอิงเห็นมำตัวนั้นก็ยิ้มทันที พลาถามว่า “เสวียนฉี?”

เจ้ามำจำเขาได้ มันเข้ามาใช้เขาด้วยความสนิทสนม นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้เห็นมำที่สูงใหญ่กว่าตัวเอง จึงเอ่ยชมมำไม่หยุด

เซียเจาอิงลูบขนมำด้วยความรักใคร่เอ็นดูพาลงพูดว่า “เจิ้งซวิน เจ้าดูแลมันได้ดีมาก”

อวี่เจิ้งซวินตอบ “วันนี้ข้านึกครี้ออกครี้อใจขึ้นมา ก็เลยขี้มันเข้ามาในวัง คิดไม่ถึงว่าจะบังเอิญสบโอกาสให้เจ้าขี้มันลงสนามแข่งพอดี”

อีกฟากของสนามแข่ง เซียวลี่ซึ่งเปลี่ยนชุดเรียบร้อยแล้วนั่งอยู่บนหลังม้า เขาก็มัวตัวลงมาพูดอะไรบางอย่างด้วยสีหน้าที่แสดงอารมณ์ลึกลับซึ่งกับเซียเจาเคอ

---

^๑เกมการแข่งขันขี่ม้าตีลูกบอลเข้าประตูระหว่างสองทีม โดยใช้ไม้ยาวตีลูกบอลที่ทำจากไม้ คล้ายกับกีฬาโปโล

เมื่อเชียวเจาเคอได้ฟังก็ยิ้มพลางพยักหน้า จากนั้นจึงปลดแถบผ้าแพรที่มีดผมตัวเอง ออก แล้วเอามาผูกไว้ที่เอวของเชียวลี่

เชียวเจาอิงก็เปลี่ยนชุดเป็นชุดสั้นสีม่วงแดงเรียบร้อยแล้ว ฝีมือตัดเย็บอย่าง ประณีตขับเน้นให้รูปร่างสูงสง่าของเขายิ่งโดดเด่นขึ้นอีก

ฉันเตือนเขาด้วยความเป็นห่วง “ไม่ต้องสู้เอาเป็นเอาตายนะ ให้พวกเขาชนะ ไปเถอะ”

เชียวเจาอิงยื่นมือมาหยิกแก้มฉันสองสามทีพลางพูดว่า “เจ้าไม่มั่นใจในตัวพี่ ขนาดนี้เชียวหรือ”

ฉันอุทานออกมาเพราะเจ็บ แล้วพูดว่า “ข้าเป็นห่วงว่าพิษในตัวพี่จะทำเจ็บ แล้วจะต้องฝังเข็มให้จนพี่กลายเป็นเม่นอีก”

เชียวเจาอิงยิ้ม เขาบิบน้ำฉันเลียจนรู้สึกเจ็บ เสียงฆ้องและกลองดังขึ้น ธงสัญญาณปลิวสะบัด เชียวเจาอิงปล่อยมือ หันกลับไปแล้วกระโดดขึ้นนั่งบนหลังม้า ตัวเขาโคลงเล็กน้อย ฉันผลอเอาเล็บจิกเนื้อตัวเองครึ่งหนึ่งด้วยความกังวล

เขาถอนหายใจยาวครึ่งหนึ่ง ยิ้มอย่างหัวเราะพลาญ พลาญเอ่ยว่า “น้องรัก เอาผ้าแพรที่มีดผมเจ้ามาผูกไว้ที่เอวพี่”

ฉันปลดผ้าแพรมีดผมสีเชียวออก แล้วเลียนแบบท่าทางของเชียวเจาเคอ ค่อยๆ บรรจงผูกไว้ที่เอวของเขา

เชียวเจาอิงยิ้มพลางพูดว่า “ประตูแรกยังให้เจ้า!”

พูดจบ เขาก็ชูแส้ขึ้น ทวดลงที่หลังม้า ม้าวิ่งออกไปทันที

เสียงแตรสัญญาณดังกังวานไปทั่วสนามแข่ง เชียวลี่สู่วิ่งไม้ตีบอลในมือขึ้นสูง ลูกบอลเล็กๆ ถูกเหวี่ยงไปตามแนวเส้นโค้งแล้วตกลงไปที่กลางสนาม

เชียวเจาอิงควมม้าเข้าไปในสนามเป็นคนแรก ร่างในชุดสีม่วงแดงของเขา พุ่งไปอย่างรวดเร็ว ฝุ่นฟุ้งตลบ เขาลงมือตีลูกบอลไปทางประตูของฝ่ายตรงข้าม ทันควัน จากนั้นเพื่อนร่วมทีมต่างควมม้าตามเขาไปอย่างรวดเร็ว

ผู้ชมบนอัฒจันทร์พากันส่งเสียงเชียร์กันอย่างสนุกสนาน แม้แต่บรรดา สาวๆ ที่ปกติสำรวมกริยาอยู่ตลอดเวลา ก็ยังส่งเสียงกันแข็งเซ่

แม้ว่าแคว้นตงฉีจะเชี่ยวชาญด้านศิลปวิทยาการ แต่หมาฉินนั้นเป็นที่ฟ้า

ที่軒ชั้นสูงนิยมเล่นกันมาตลอด ทุกครั้งที่มืงานหรือเทศกาลสำคัญก็จะต้องมีการแข่งขันหมาจิวกันอย่างยิ่งใหญ่ หนุ่มๆ ห้อตะบึง เม็ดเหื่อหยดรดลงบนสนามแข่งสาว ๆ พากันส่งเสียงให้กำลังใจ พลางโบกผ้าเช็ดหน้าให้ด้วยความเส่นหาอยู่ที่ข้างสนาม ปรากฏการณ์ฮอร์โมนพลุ่งพล่านเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ทั่วไปตั้งแต่โบราณกาล จวบจนปัจจุบัน และพบเห็นได้ทั้งในและต่างประเทศ

ฉันเป็นหนึ่งในคนส่วนน้อยมากที่ยืนเงียบ ๆ อยู่ข้างสนาม

การต่อสู้ในสนามดุเดือดเข้มข้น ฝุ่นสีเหลืองลอยคลุ้ง เสียงโห่ร้องด้วยความตื่นเต้นกับเสียงฝีเท้าที่กลืนเป็นเสียงเดียวกัน คนกับม้าปะทะกัน ไล่กวัดกัน และยังมีเสียงกระทบกันของไม้ตีบอล

ท่ามกลางความสับสนอลหม่าน สายตาของฉันทันจับจ้องตามการเคลื่อนไหวของเซียเจาอิง ดูเหมือนว่าตอนนี้เขายังทนไหว แต่ที่มสีแดงที่เขาเป็นผู้นำตกเป็นรองอย่างเห็นได้ชัด ทีมสีเหลืองที่นำโดยเซียลี้บุกเข้ามาใกล้ประตูของทีมสีแดงแล้ว ทั้งคนและม้าของทั้งสองทีมดูเหมือนกระแสน้ำเชี่ยวกรากสองกระแสที่ถาโถมเข้ามาปะทะกันจนกลายเป็นเกลียวคลื่นขนาดใหญ่

ท่ามกลางกลุ่มคนในสนามนั้น บางครั้งฉันทันก็มองเห็นเซียเจาอิง แต่บางครั้งเขาก็ถูกกลืนหายไป ฉันทันอดไม่ได้ที่จะไปยืนเกาะรั้ว ชะโงกตัวออกไป พยายามมองหาเขา ทันใดนั้น ฉันทันก็เห็นคนใส่ชุดสีแดงคนหนึ่งถูกชนตกลงมาจากหลังม้า ฉันทันตกใจจนหายใจไม่เป็นจังหวะ ผ่านไปสักพักจึงมองเห็นชัดว่าคนที่ตกลงมาเป็นคนอื่น ฉันทันจึงค่อยโล่งอก

“กำลังมองใครอยู่หรือ” “รู้ว่าเซียเจาเคอเดินมาอยู่ข้างฉันทันตั้งแต่เมื่อไหร่

“มองหาพี่รองเจ้าคะ”

เซียเจาเคอยังคงแสดงสีหน้าเรียบเฉย ยากจะคาดเดาความคิดเหมือนเซียนนางพูดด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ว่า “สุดท้ายก็แพ้อยู่ดี”

ฉันทันไม่สบายใจมาหลายวันแล้ว ในที่สุดก็อดรททนไม่ได้จนต้องสวนไปว่า “อาจเป็นเช่นนั้น แต่ข้าคิดว่า คงมีน้อยคนนักที่จะมีความสุขจากชัยชนะและเกียรติยศที่ผู้อื่นสละให้”

เซียเจาเคอผินยิ้มแข็ง ๆ แล้วพูดว่า “ไม่รู้มาก่อนว่าเจ้าจะปากเก่งถึงเพียงนี้”

ฉันยิ้มกลับอย่างเย็นชาเช่นกัน แล้วตอบว่า “ข้ายังมีด้านอื่นอีกมากที่คิดอื่นไม่รู้”

เซี่ยเจาเคอมองฉันด้วยสายตาเย็นชาพลงพูดว่า “ตั้งแต่หายป่วย เจ้าเปลี่ยนไปมาก”

ฉันยิ้มสดใสตอบว่า “พีหึง การเปลี่ยนจากคนปัญญาอ่อนกลายเป็นคนปกติ ย่อมเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ราวกับพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินอยู่แล้ว”

เซี่ยเจาเคอยิ้มเล็กน้อย “และเจ้ายังเปลี่ยนจากเด็กผู้หญิงคนหนึ่งกลายเป็นสาวรุ่นด้วย”

ฉันยิ้ม จากนั้นก็พูดตรงๆ ให้นางเข้าใจเสียเลยว่า “พีหึง หากท่านกังวลใจว่าข้ากับอาจารย์ซึ่งจะมีใจต่อกัน ขอให้ท่านเลิกกังวลเถิด สำหรับข้าแล้ว เขาเป็นเพียงอาจารย์และสหายที่ดีคนหนึ่ง” เซี่ยเจาเคอมองฉันด้วยความระแวงสงสัย ฉันยกไหล่แล้วพูดต่อว่า “มีคำกล่าวที่ว่า ผู้หญิงโง่ต่อกรกับผู้หญิงด้วยกัน แต่ผู้หญิงฉลาดต่อกรกับผู้ชาย”

ใบหน้าของเซี่ยเจาเคอแดงขึ้นเล็กน้อย

สุดท้ายฉันพูดว่า “เชื่อว่าบุรุษทุกคนจะขึ้นชอบกุลสตรีที่อ่อนโยน เชื่อฟัง และคล้อยตามเท่านั้น บางทีท่านน่าจะลองปรับเปลี่ยนวิธีดูบ้าง” สายตาอันร้ายกาจของนางจ้องมาที่หน้าฉันอยู่นาน นางคลายกังวลลงบ้าง จากนั้นจึงหันหน้ากลับไปทางสนามแข่งด้วยท่าที่สง่างาม

ทันใดนั้นเอง เสียงตะโกนโห่ร้องก็ดังมาจากทางอัฒจันทร์ ฉันรีบหันกลับไปมอง ระหว่างที่คุยกับเซี่ยเจาเคอเมื่อครู่ ลูกบอลลูกตีออกมาจากวงล้อมอันซุลมุน เซี่ยเจาอิงตั้งบังเหียนบังคับม้า ถอยออกมาจากวงล้อมได้ก่อน เขายกไม้ตีลูกบอลขึ้นแล้วหวดลงไป ลูกบอลพุ่งตรงไปทางประตูของฝ่ายตรงข้ามราวกับลูกธนู

เสียงฝีเท้าม้าดังก็ก้องดุจฟ้าร้อง ผืนดินสั่นสะเทือน

ผู้เล่นทีมสีเหลืองคนหนึ่งเข้าสกัดบอลไว้ได้ก่อนด้วยความชำนาญ เซี่ยเจาอิงรีบควมม้าตามไปติดๆ ด้วยร่างกายและพลังแขนอันแข็งแกร่ง ฉันเห็นแต่ฝุ่นคลอคลุ้งและกีบเท้าม้าที่พัลวันกันอยู่ ทันใดนั้น วัตถุกลมสีดำเล็กๆ ลูกหนึ่งก็ลอยออกมาจากเท้าม้าและพุ่งเข้าประตูไป

เสียงไซโยโห่ร้องจากทางอัฒจันทร์ดังกึกก้องขึ้น เสียงฆ้องทองแดงก็ดังขึ้นเช่นกัน ขณะนั้นเองฉันดึงสติกลับมา เชี่ยวเจาอิงทำประตูได้หนึ่งประตู

ในสนามแข่ง เชี่ยวเจาอิงบังคับม้าหันกลับมา กวาดตามองปราดเดียวก็เห็นฉัน เขายิ้มที่มุมปากแล้วโบกมือให้ฉัน สาวๆบนอัฒจันทร์ต่างพากันถอนหายใจด้วยหัวใจที่แหลกสลาย

“เขาเอาใจเจ้ามาก” เชี่ยวเจาเคอเอ่ยเบาๆ “เขาเข้ากับข้าและพี่ใหญ่ไม่ค่อยได้ เป็นคนแปลกที่สุดในบ้าน ตอนเด็กๆก็ยิ่งพอไหว แต่พอโตขึ้น เราก็คงสนิทกัน คิดไม่ถึงเลยว่าเจ้าสองคนจะเข้ากันได้ดีถึงเพียงนี้”

ฉันไม่ตอบอะไร

chiewเจาอิงนั่งอยู่บนหลังม้าด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติ มือกำบังเหียนม้าไว้แน่น หนุ่มๆ นักกีฬาต่างเหวี่ยงแห่อกแตกท่วมตัว เสื้อผ้าเปียกโชกจนแนบติดแผ่นหลัง สายตาของฉันทันทีจ้องไปที่เอวของเขาตลอดเวลา รู้สึกโล่งใจไม่น้อยที่ไม่มีรอยเปียก

สีหน้ากตัญญูของchiewเจาอิงหายไปไหนพริบตา เขาจัดกระบวนทัพใหม่แล้วเริ่มรุกอีกครั้ง คราวนี้ทานเหยียนอวี่เปลี่ยนมาเป็นกองหน้า เชี่ยวเจาอิงไปเฝ้าระวางอยู่ด้านหลัง ฉันทันทีค่อยสบายใจขึ้นหน่อย แบบนี้chiewเจาอิงจะได้เบาแรงลงบ้าง

ตาจิ้งจอกองค์ชายรองนั้นดูเผินๆแล้วบอบบางเหมือนดอกไม้ คิดไม่ถึงว่าเวลาแข่งหมาฉิวจะมีพลังและลูกบ้าขนาดนี้ ม้าที่เขาควบอยู่วิ่งวนอย่างไร้ทิศทาง ทำให้ฝ่ายตรงข้ามมีแรงไปหมด แต่เขากลับอาศัยจังหวะชุลมุนนี้หวิดลูกบอลออกมาจากวงล้อม จากนั้นผู้เล่นคนอื่นในทีมก็ตามมาหวิดลูกบอลซ้ำอีกครั้ง จนลูกบอลลอยตึงไปยังประตู

ฉันทะโกนเชียร์เสียงดัง “พีรอง หวดพวกเขากลับบ้าน...” คำว่า “บ้านเก่า” ถูกchiewเจาเคอปิดปากสกัดไว้ได้ทัน

ขณะนั้นเองฉันเพิ่งจะเห็นว่า จ้าวหวงโง่ก่ากำลังยิ้มตาหยีและมองมาที่พวกเรา เชี่ยวฟูเหรินมีสีหน้าที่บ่งบอกความรู้สึกว่า “ถ้ามีลูกสาวเช่นนี้ ขอตายเสียดีกว่า”

บรรดาบ่าๆวัยกลางคนต่างนั่งอยู่ในพลับพลา มีแต่เด็กสาวอย่างพวกเราที่มาตะโกนโหวกเหวกให้ก่าลังใจอยู่บนอัฒจันทร์กลางแดด ให้ตายเถอะ นางไม่ได้เพิ่งรู้นิสัยฉันทันทีเสียหน่อย

ทันใดนั้นก็มียิ่งเด็กผู้หญิงตะโกนขึ้นว่า “องค์ชายรองทรงแย่งลูกหมาจิวได้แล้ว!”

ท่าทางสุภาพเรียบร้อยของเซียวลี่หายไปหมดสิ้น ผู้เล่นในทีมของเขาต่างช่วยกันสกัดเซียวเจอิ้งและคนอื่นๆ ในทีมสีแดงไว้เพื่อให้เขามีเวลาเหลือเพื่อที่จะเลี้ยงลูกบอลฝ่าแนวรับออกไป และในที่สุดเขาก็ทำประตูได้

เซียวเจอิ้งยิ้มตลอดเวลา อวี๋เจิ้งซวินซึ่งอยู่ข้างๆ พูดยอะไรสักอย่างกับเขา เขายักหน้าสองสามครั้ง

หลังจากนั้นสถานการณ์เกมก็คับขันมากขึ้น เซียวลี่นำทีมสีเหลืองบุกขึ้นไปอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ทำได้สามประตูติดต่อกัน ทำให้คะแนนทิ้งห่างออกไป เซียวเจอิ้งถอยมาเป็นแนวรับอยู่ด้านหลัง อวี๋เจิ้งซวินขึ้นไปเป็นกองหน้า ทำประตูตีตื้นขึ้นมาได้อย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบสองลูกติดกัน ดูเหมือนว่าเซียวลี่จะตัดสินใจจวลกลับเซียวเจอิ้งตัวต่อตัว เขาเลี้ยงลูกเข้ามา เผชิญหน้ากับเซียวเจอิ้ง

จ้าวหวงไฮ่วลุกขึ้นยืนดูการแข่งขันด้วยความตื่นเต้นอยู่พักหนึ่งแล้ว ภายใต้อสงแดดที่ไม่หนาวร้อนจัดของเดือนสี่ แต่เซียวเจอิ้งกับเซียวลี่ต่างเหงื่อโชกกายเกิดการประจันหน้ากันในสนาม ผู้เล่นคนอื่นๆ ของทั้งสองทีมต่างรู้สึกได้ถึงบรรยากาศดังกล่าว พวกเขาคอขมไปล้อมวง แต่ไม่เข้าแทรกแซง เซียวเจอิ้งกับเซียวลี่และม้าของพวกเขาต่อกรกันเป็นพัลวัน เมื่อฝ่ายตรงข้ามตีลูกได้ อีกฝ่ายก็รีบใช้ไม้สกัด ม้าของทั้งสองฝ่ายซึ่งเก่งกาจไม่แพ้กันส่งเสียงร้องพลางหายใจหอบ

เซียวเจอิ้งเริ่มแสดงอาการทนความเจ็บปวดไม่ไหวออกมาบ้างแล้ว ตามการคาดคะเนของฉัน เขาน่าจะอดทนจนถึงขีดสุดตั้งแต่ยี่สิบนาทีที่แล้ว การที่ทนมาได้จนถึงตอนนี้ นับเป็นการทดสอบจิตใจเขาอย่างแท้จริง

ลูๆ เซียวลี่ก็อ้อมมาโจมตีจากด้านหลัง เซียวเจอิ้งกันไว้ได้อย่างฉับไว ตัวของเขาซึ่งอยู่บนหลังม้าโคลงเล็กน้อย จากนั้นก็กลับมานั่งตัวตรงได้ในชั่วพริบตา

ใจของฉันหล่นลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม ชั่วขณะนั้นเองที่ฉันเห็นใบหน้าซีดขาวและแววตาของเขา

ฉันรีบหันไปหาเซียวเจาเคอทันที แล้วพูดด้วยเสียงอ่อนแรงว่า “พี่หญิงใหญ่... ขำรู้สึกเวียนหัวเหลือเกิน...” พอพูดจบฉันก็ทิ้งตัวทรุดลงกับพื้นดังต๊ับ

“เสี่ยวหว่า!” เซี่ยเจาเคอตกใจจนร้องเสียงหลง
 คนบนอัฒจันทร์ตกใจกันยกใหญ่ ต่างกรูเข้ามาล้อมฉันไว้
 “เป็นอย่างไรบ้าง เป็นอย่างไรบ้าง”
 “ดูเหมือนจะเป็นลมแดด”
 “รีบกดจุดเหรินจง^๕เร็วเข้า”

แม่จำ หนูกั๊กเจ็บ ฉันรีบส่งเสียงครางเบาๆ เพื่อแสดงให้รู้ว่ายังไม่ได้
 หหมดสติถึงขั้นสิ้นลม เหล่าชั้นที่และนางกำนัลต่างเข้ามาช่วยหามตัวฉันกันยกใหญ่
 การเป็นลมแดดเพราะแสงแดดในเดือนสี่นับเป็นเรื่องที่น้ำอภัยไม่น้อย แต่ตอนนี้
 ฉันเป็นคุณหนูผู้สูงศักดิ์ สถานะทางสังคมนี้อนุญาตให้ฉันอ่อนแอได้มากกว่า
 คนทั่วไป

“เสี่ยวหว่า...” ในที่สุดเสียงที่ฉันเฝ้ารอก็ดังขึ้น
 ขณะที่ผู้คนกำลังส่งเสียงด้วยความตกใจอยู่นั้น เซี่ยเจาอิงก็ควมำเข้ามา
 จากนั้นคว้าตัวฉันไปจากมือของเหล่านางกำนัลอย่างรวดเร็วพลางร้องถามเสียงดัง
 “เสี่ยวหว่า เจ้าเป็นอะไรไป โรคกำเริบอีกแล้วหรือ พี่มาช่วยแล้ว เจ้ารีบฟื้นขึ้นมา
 ลี!”

ตานี้ออกแรงแต่ละทีไม่เท่ากันเสียเลย ครั้งนี้เขาคว่าตัวฉันมาอย่างแรง
 จนรู้สึกเจ็บ จากเดิมที่ยังมีสติอยู่ก็อาจสลบไปเพราะความเจ็บได้ ฉันได้แต่พูด
 เสียงเบาราวกับจะขาดใจว่า “ข้า...พี่...” จากนั้นก็หลับตาลงเพื่อแสดงให้เห็นว่า
 ฉันสลบไป

เซี่ยเจาอิงคว้าตัวฉันขึ้นหลังม้าพลางพูดว่า “ข้าจะพานางไปหาหมอ”
 จ้าวหวงไฮ่ถามด้วยความเป็นห่วงว่า “ไม่เป็นไรใช่ไหม ยังสาวยังแสด
 ไยจึงป่วยเสียเล่า”

เซี่ยฟูเหรินก็ถามขึ้นด้วยความงุนงงเช่นกัน “จริงด้วย ป่วยเป็นอะไรหรือ”
 ฉันใช้แรงทั้งหมดที่มีกัลั่นหัวเราะเอาไว้ แต่กลับทำให้เซี่ยเจาเคอต้อง

^๕ชื่อจุดลมปราณที่อยู่ตรงจุดกึ่งกลางระหว่างปลายจมูกกับริมฝีปากบน การกดจุดลมปราณนี้ช่วยให้
 คนที่หมดสติฟื้นขึ้นได้

ขวัญเสียว นางร้องออกมาด้วยความตกใจว่า “ดูสิ! นางกำลังซัก”

เมื่อสิ้นคำพูดของนาง คนที่มุ่งดูอยู่ที่รีบถอยและหลีกเลี่ยงให้ เชี่ยวเจาอิง อาศัยจังหวะนี้พาฉันทัวร์ล้อมออกมา

เมื่อออกมาไกลจากผู้คนแล้ว ฉันทัวร์ลืมหูลึกขึ้นพลางถามว่า “บาดแผลของพี่...”

ทันใดนั้นก็มีคนแต่งตัวเหมือนชนที่คนหนึ่งขี่ม้าตามมาด้านหลัง เขาพูดเสียงเบาว่า “ท่านหมอสุนกำชับข้าหน่อยให้มารับคุณชาย เชิญตามข้าหน่อยมา”

เชี่ยวเจาอิงตามเขาไปโดยไม่พูดสักคำ สนามแข่งหมาจิ้งจอกอยู่นอกเขตพระราชฐานอยู่แล้ว นี่เขายังนำเราไปยังบ้านพักของชาวบ้านหลังหนึ่งที่อยู่ไกลออกไปอีก พอไปถึงก็มีผู้ชายหลายคนรุดออกมาจากบ้านหลังนั้น เมื่อพวกเขาเห็นเชี่ยวเจาอิงก็กล่าวทักทายด้วยความดีใจ “คุณชายมาแล้ว”

เชี่ยวเจาอิงพลิกตัวลงจากหลังม้า ขาของเขารองแรง ทำให้ทรุดลงไปคุกเข่าอยู่กับพื้น ฉันทัวร์ประคองเขาไว้ มือของฉันทัวร์แตะถูกเลือดอุ่นๆ ที่เอวของเขาเข้า

ฉันทัวร์ลึกราวกับมีอะไรที่มึนเข่าที่หัวใจอย่างแรง ทันใดนั้นน้ำตาที่ไหลปรากฉันทัวร์เข้าไว้แน่นพลางพูดว่า “พี่รอง! พี่รอง!”

“คุณหนูรองไม่ต้องกลัว” บัณฑิตวัยกลางคนผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น “เรื่องสำคัญที่สุดเวลานี้คือรักษาบาดแผลให้คุณชาย”

ฉันทัวร์เริ่มควบคุมสติได้มากขึ้น คนอื่นๆ รีบเข้ามาห้ามเชี่ยวเจาอิงเข้าไป ในบ้านเตรียมการทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว พวกเขาวางเชี่ยวเจาอิงลงบนเตียง บัณฑิตวัยกลางคนผู้หนึ่งรีบจับชีพจรให้เขา

ฉันทัวร์ขึ้นด้วยความร้อนใจ “แผลที่เอวของเขาฉีกขาด รีบห้ามเลือดให้เขาก่อนสิ!”

ชายชาติวีรบุรุษใหญ่บึกบึนพูดกับฉันทัวร์ว่า “คุณหนูรองโปรดวางใจ พวกเราจะดูแลคุณชายเป็นอย่างดี เชิญคุณหนูออกไปรอที่ห้องข้างๆ ก่อนเถิด”

ฉันทัวร์ตอบกลับด้วยความโมโหว่า “ข้าก็รักษาคนได้เหมือนกันนะ!”

“มีท่านหมอสุนอยู่ที่นี้ คุณหนูโปรดวางใจ”

“แต่เขาเป็นพี่ชายข้านะ!”

คุณลุงแซ่ซุนพูดขึ้นว่า “ถ้าเช่นนั้นรบกวนคุณหนูรองช่วยหน่อยแล้วกัน”
ฉันปาดหน้าตาบนหน้าออก จ้องไปที่ชายคนนั้นแวบหนึ่ง คุณลุงถอดเสื้อของ
เซียเจาอิงออก พอฉันมองเห็นบาดแผลกัตาพว้าขึ้นมาทันที

แผลที่เพิ่งจะสมานนั้นฉีกออก สีของเลือดและเนื้อผสมกันจนมองไม่ออก
แดงฉานไปครึ่งตัว ฉันไม่รู้เลยจริงๆ ว่าแผลฉกรรจ์ขนาดนี้ เขาอดทนมาจนถึง
ตอนนี้ได้อย่างไร

หมอซุนพูดว่า “พิษมิได้กำเริบ เพียงแค่แผลฉีกขาดเท่านั้น ช่างโชคดีนัก”
โชคดีจริงๆ ฉันโล่งอก ทิ้งตัวลงบนม้านั่ง

หมอซุนประสพการณ์แก่กล้า เขาจัดการทำแผลให้เซียเจาอิงอย่างคล่อง-
แคล่ว ทายสีเซียวไร้กลิ่นชนิดหนึ่งบนแผล จากนั้นบรรจงปิดปากแผล ฉันได้แต่
ยืนมองอยู่ข้างๆ

หมอซุนพูดกับฉันว่า “ต้องรบกวนคุณหนูรองเฝ้าคุณชายไว้ คราวนี้หาก
ไม่พักฟื้นติดต่อกันสิบวัน ก็จะไม่ดีเท่าไรไปไหนไม่ได้อีก”

ฉันกำมือแน่นพลางพูดว่า “ต่อให้ต้องมัดเขาไว้กับเตียง ข้าก็จะทำ”

“คะ...คุณหนูไม่ต้องวิตกกังวลเพียงนั้น” หมอซุนกล่าว พลางยิ้มเจื่อน เหงื่อ
ผุดเต็มหน้าผาก

ฉันนึ่วหน้า พลางพูดว่า “เรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ถือว่ารอดมาได้อย่างหวุดหวิด
แต่ข้าเกรงว่าฝ่ายตรงข้ามจะไม่ปล่อยเขาไปง่ายๆ เช่นนี้”

“คุณหนูวางใจได้” หมอซุนลูบเครา เอ่ยว่า “เมื่อเกิดเรื่องครั้งนี้แล้ว
พวกเขาย่อมไม่ลงมือซ้ำในช่วงเวลากระชั้นเช่นนี้”

ฉันรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ก็ถามกลับว่า “ถ้าเช่นนั้นพี่รองของข้าจะ
พักรักษาตัวอยู่ที่นี้หรือว่ากลับบ้านตระกูลเซีย”

“แน่นอนว่าต้องกลับบ้านตระกูลเซีย” หมอซุนตอบ “เราเตรียมรถม้าไว้
พร้อมแล้ว เมื่อคุณชายรู้สึกตัวแล้ว ก็จะส่งท่านทั้งสองกลับไป”

“ต้องลำบากท่านหมอซุนแล้ว”

“คุณหนูรองเกรงใจเกินไปแล้ว! ข้าเหนื่อยยังมีธุระต้องไปจัดการ ต้องขอตัว
ก่อน ตอนนี้ยังไม่ประกาศยกเลิกกฎรักษาความสงบเรียบร้อย คุณหนูอย่าไปไหน

มาไหนเพียงลำพังเป็นอันขาด”

“เข้าใจแล้ว”

หมอซุนประสานมือค้ำบแล้วจากไป

ฉันเพิ่งจะได้กวาดตามองไปรอบบ้านก็ตงนี่เอง ที่ที่สะอาดสะอ้านเป็นระเบียบ มีเครื่องเรือนกลางเก่ากลางใหม่ ของใช้ในชีวิตประจำวันก็ดูเหมือนจะไม่ขาดตกบกพร่อง ไม่ว่าใครที่เข้ามาในบ้านนี้ย่อมเข้าใจว่าเป็นบ้านของคนธรรมดาทั่วไป

คนที่ออกมารับเรามีทั้งหมดห้าคน หมอซุนนำคนไปด้วยสองคน ในบ้านจึงเหลือหนุ่มน้อยรูปหล่อคนหนึ่ง และหนุ่มใหญ่ร่างสูงผู้มีใบหน้าเงานโลกอีกคนหนึ่ง ตงนี่สายตาของพวกเขาจับจ้องมาที่ฉัน ฉันยิ้มอย่างขลาดๆ พลงพยักหน้าให้พวกเขา

ลุงหน้าโหดคนนั้นพยักหน้าตอบแล้วพูดว่า “ข้าน้อยแซ่หลี่ เพิ่งได้พบคุณหนุอร่องเป็นครั้งแรก นี่คือหรวนซิง”

สถานะและความเป็นมาของพวกเขาก็ถูกลุงหลี่กล่าวข้ามไปโดยปริยาย ดูเหมือนว่าพวกเขาจะระมัดระวังตัวกับฉัน เก็บงำเรื่องราวเอาไว้ถึงเจ็ดส่วน

เขี่ยเจาอิงยังคงสลับสไตล์ หน้าแดงระเรื่อ ฉันคลำที่หน้าผากของเขา รู้สึกว่าเขาไม่ใช่เล็กน้อย

“คุณหนุ่มไม่ต้องกังวล” ดูเหมือนว่าลุงหลี่จะดูออกว่าฉันกังวล เขาจึงปลอบว่า “วิชาแพทย์ของท่านหมอซุนสูงส่ง ทั้งคุณชายก็เป็นคนดี สวรรค์ย่อมคุ้มครอง เขาจะต้องปลอดภัยแน่นอน”

ฉันรู้สึกละอายแก่ใจมาก ตัวเองเกิดมาในตระกูลแพทย์แผนจีนแท้ๆ แต่พอถึงยามคับขันกลับทำอะไรไม่ถูก ช่วยอะไรไม่ได้เลยแม้แต่คนเดียว

หรวนซิงรินซาร้อนให้ฉันถ้วยหนึ่งแล้วพูดว่า “วันนี้เสี่ยงมากจริงๆ ดีที่คุณหนุมีปฏิภาณไหวพริบ จึงช่วยคุณชายให้พ้นอันตรายออกมาได้”

ฉันอดคิดถึงท่วงท่าเป็นลมอันสวยงามของตัวเองที่สนามแข่งหมาฉิวไม่ได้ ไม่รู้ว่าก่อนเรื่องนี้ขึ้นแล้ว จะเป็นเหตุให้ข่าวคุณหนุอร่องตระกูลเขี่ยเป็นโรคลมชักแพร่สะพัดไปทั่วทุกหัวระแหงหรือเปล่า ชื่อเสียงของฉันเป็นอันป่นปี้ เขี่ยเจาอิง

เจ้าคนเลว ที่ฉันก่อเรื่องคราวนี้ก็เพื่อช่วยนาย แต่กลับต้องเสียหายยับเยินเสียเอง
 “คิดอะไรอยู่หรือถึงได้เช่นนี้ยิวเคี้ยวฟันเช่นนั้น” เชี่ยวเจาอิงถามขึ้นด้วยเสียง
 แผ่วเบา

ฉันพูดด้วยความดีใจว่า “พี่พินแล้ว! รู้สึกอย่างไรบ้าง”

chiew jea ing ปรีดา พลางตอบว่า “แค่เลือดออกนิดหน่อยเท่านั้นเอง”

ลุงหลี่เดินเข้ามาใกล้พลางพูดว่า “คุณชาย ท่านพินก็ดีแล้ว”

chiew jea ing ดีใจมากที่เห็นลุงหลี่ เขาพูดว่า “ขุนพลหลี่ พวกท่านมาถึงกัน
 แล้วหรือ”

ไอ้ ที่แท้เป็นถึงขุนพลเลยหรือ

ลุงหลี่ตอบว่า “เรามาถึงตั้งแต่เช้า ตอนเช้าเมืองมีด่านตรวจเข้ม จึงต้อง
 แยกกันไปคนละทาง แต่ก็ราบรื่นดี”

หมอซุนเพิ่งกลับมาจากข้างนอก พอเขาเห็นchiew jea ing พินแล้วก็พูดด้วยความ
 ดีใจ “คุณชายปลอดภัยก็ดีแล้ว ข้าพเจาเตรียมรถม้าไว้พร้อมแล้ว สามารถ
 ส่งท่านทั้งสองกลับจวนได้”

หรวนชิงกับขุนพลหลี่ช่วยกันพยุงchiew jea ing ออกมา นอกบ้านมีรถม้าที่บุด้วย
 หนังสี่น้ำเงินจอดอยู่คันหนึ่ง รถคันนี้ดูไม่สะดุดตา บนรถมีป้ายเขียนว่า “สำนัก
 พิทักษ์หล้า” ติดอยู่

หมอซุนกำชับฉันว่า “ต้องรบกวนคุณหนูรองให้ช่วยแกล้างป่วย อยาให้ผู้ใด
 ระแคะระคายได้ จากเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ หากข้าคะเนไม่ผิด คิ่นี้จะต้องมีคน
 ในวังมาเยี่ยมท่าน เมื่อถึงเวลานั้น ท่านต้องระวังตัวให้มาก”

ฉันเคารพการณออกทันที จึงยิ้มและพูดว่า “และคนที่มาจะต้องเป็นคนของ
 องค์ชายรอง”

แล้วเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามมาก็พิสูจน์ให้เห็นว่าฉันเก่งกล้าสามารถ ฉลาด
 ล้ำลึก เป็นหนึ่งในหล้า ฯลฯ วันนั้นหลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ ฉันก็ได้ยินเสียง
 ป่าวรับใช้แจ้งว่า องค์ชายรองมาเยี่ยมฉันถึงบ้านด้วยตัวเอง

ฉันเตรียมตัวด้วยการกินยาที่มีธาตุร้อนเข้าไป หน้าของฉันเริ่มแดงและร้อน
 เสียงแหบแห้ง จากนั้นก็เอาผ้าชุบน้ำวางไว้บนหน้าผาก นอนครางเหมือนว่าทรมาณ

อยู่บนเตียง

อวีนเซียงชมเปาะ “เหมือนจริง ๆ เจ้าค่ะ!”

ด้านนอกมีเสียงฝีเท้าดังขึ้น จากนั้นราชครูเขี่ยก็พูดว่า “องค์ชาย ถึงแล้ว
พะยะค่ะ”

ชายหญิงแตกต่างกัน เซียวลีไม่สะดวกที่จะเข้ามา จึงถามผ่านประตูที่กั้น
อยู่ว่า “คุณหนูรองอาการดีขึ้นบ้างหรือไม่”

ฉันตอบไปว่า “ดีขึ้นมากแล้ว ดีขึ้นมากแล้วพะคะ”

“ข้าพหอลงมาตรวจดูอาการให้เจ้าด้วย หวังว่าเจ้าจะหายดีในเร็ววัน”

ฉันตอบว่า “ขอบพระทัยองค์ชายที่ทรงเป็นห่วง”

“หากเจ้าหายดีแล้ว ก็เข้าวังไปพูดคุยกับหวงโห้ว ให้พระองค์คลายเหงา
บ่อย ๆ ได้”

“ได้พะคะ ได้พะคะ”

เดิมทีฉันจะเรียกพี่เซียงเพื่อประจบสอประมา แต่เมื่อมีคนอื่นอยู่เยอะแยะ
จึงกระดากที่จะเรียกแบบนั้น

จุดประสงค์ที่แท้จริงที่ตาเซียวลีมาที่นี่ก็เพื่อมาหาเซียงเจาเคอพี่สาวของฉัน
เขามาเยี่ยมฉันแต่ครั้งเดียวก็หาข้ออ้างจากไป ได้ยินว่าท่านพ่อจัดงานเลี้ยงรับรองเขา
และเรียกเซียงเจาเคอให้มาบรรเลงพิณอยู่ข้าง ๆ

หมอลงตรวจอาการฉันอยู่นาน สุดท้ายก็ได้ข้อสรุปว่าฉันโลหิตจางและ
เป็นลมแดด เซียงฟูเหรินมาเยี่ยมฉันหลายครั้ง ทั้งยังส่งคนครัวให้ตุนน้ำแกงบำรุง
ที่ให้พลังงานและโปรตีนสูงให้ฉันหลายหม้อ แต่ฉันแอบเอาไปให้เซียงเจาอิงกินหมด

หลายวันให้หลังสถานการณ์ก็สงบเป็นปกติ

หลังจากฝนตกลงมาหลายครั้ง ดอกไม้ก็ร่วงหล่นเกลื่อนพื้น ฉันแหงนหน้า
ทำมุสลีลิปห่าองศา มองดูท้องฟ้าด้วยความเบื่อหน่ายทุกวัน นกนางแอ่นสองตัว
มาสร้างรังรักของมันบนเรือนฉัน คู่รักผัวเมียกลับมาอ้ออ้อพลอดรักกันที่รังทุกวัน
ฉันสอนอวีนเซียงร้องเพลง “เจ้านกนางแอ่นน้อย สวมชุดมีลวดลาย บินมาที่นี่
ทุกฤดูใบไม้ผลิ”

ที่จริงฤดูใบไม้ผลิผ่านพ้นไปแล้วครึ่งทาง ฉันรู้สึกใจหาย นี่ฉันมาอยู่ใน

โลกมิตินี้ครึ่งปีแล้วหรือ ครึ่งปี หกเดือน หนึ่งร้อยแปดสิบกว่าวัน แล้วนี่ฉันไม่ได้คิดถึงอดีตของตัวเองมานานเท่าไรแล้วนะ

จู่ๆ ฉันก็รู้สึกกลับสน

ทุกครั้งที่เห็นเซี่ยฟูเหริน ฉันมักจะคิดถึงพ่อแม่ ไม่รู้ว่าตอนนี้พวกท่านจะสบายดีหรือเปล่า แล้วสภาพร่างของฉันจะเป็นอย่างไรบ้าง ถ้าหากว่าตายไป ไม่รู้ว่าพ่อแม่จะเสียใจขนาดไหน

จะว่าไป เซี่ยนที่พาฉันมาที่นี่ก็ไม่มาปรากฏตัวนานมากแล้ว หรือว่าเขาลืมฉันไปแล้ว ฉันเซี่ยหุ่ยหมินใช้ชีวิตอย่างปกติสุขมาตั้งยี่สิบกว่าปี แล้วจู่ๆ ก็จับฉันมาอยู่ที่นี้ เปลี่ยนโลกทัศน์และมโนทัศน์ของฉันแบบพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ ทำเอาชีวิตฉันยุ่งเหยิงไปหมด ทำไมเทวดาบนฟ้าจึงวางมือ ไม่เข้ามาจัดการ ปล่อยให้ฉันเกิดขึ้นและสูญสลายไปเอง

ช่วงเวลานี้เป็นช่วงที่ดอกท่อนอกหน้าต่างบานสะพรั่งที่สุด ดอกลีซิมพู ผลิบานเต็มกิ่งก้านราวกับปุยเมฆ ลมเย็นพัดโชยเอื่อย กิ่งก้านพลิ้วไหว พัดพากลับดอกไม้ร่วงหล่นลงมา

การปฏิวัติที่ต้องเกิดขึ้น

“ทุกครั้งเมื่อเกิดปฏิวัติย่อมขาดเหตุการณ์ขโมยตราคำสั่งไม่ได้”

หลังจากที่บาดแผลของเซียเจียงตีขึ้นเล็กน้อย เขาก็แวไปแวมาตามเคย มีหลายเช้าที่ฉันพบว่าของว่างบนโต๊ะลดน้อยลง ถึงได้รู้ว่าตานี้แฉะเข้ามากลางคืน

ครั้นแล้วฉันจึงเขียนตัวอักษรตัวใหญ่วางไว้บนโต๊ะว่า “หนุ่ยยกษ์” ผลปรากฏว่าวันรุ่งขึ้นมีข้อความปรากฏเพิ่มขึ้นใต้ตัวอักษรที่ฉันเขียนว่า “เราต่างก็รื้ออกัน” ฉันไม่โห่เสียนจนไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี

อยู่มาวันหนึ่ง อวิ้นเซียงบอกฉันว่า “ตอนนี้ฟูเหรินไม่ให้คุณหนูใหญ่ออกจากเรือนแล้ว และดูเหมือนว่าอาจารย์ซ่งจะไปเป็นอาลักษณ์ที่จวนท่านอิงหวัง กำลังจะย้ายออกไปแล้ว”

ฉันตกใจมากจึงถามว่า “โยจิ้งกะทันหันเช่นนี้”

อวิ้นเซียงตอบว่า “ไม่กะทันหันหรอกเจ้าคะ คุณหนูก็ดูท่าที่ที่คุณหนูใหญ่แสดงออกต่ออาจารย์ซ่งสิเจ้าคะ นี่ฟูเหรินเพิ่งจะมารู้เรื่องนี้ ก็ถือว่าปิดมาได้นานมากแล้ว ได้ยินว่าเป่าฝิงถูกตำหนิยกใหญ่ และถูกลดชั้นไม่ได้เป็นบ่าวรับใช้ในเรือนด้วย”

ฉันพูดว่า “พี่หญิงใหญ่ก็เตรียมตัวจะไม่เข้าวังอยู่แล้วมิใช่หรือ ส่วนอาจารย์ซ่งก็ไม่เลวเลยทีเดียว ทั้งคู่ต่างก็สวยหล่อและมีความสามารถ เป็นคนที่ฟ้าส่งมาคู่กัน ข้าว่าทั้งสองช่างเป็นคู่ที่เหมาะสมกัน งดงามทั้งคู่ ทั้งยังฉลาดหลักแหลม ภายนอกหน้ามีลูกย่อมต้องทั้งฉลาดทั้งงดงาม ถึงตอนนั้นลูกบ้านอื่นย่อมเทียบไม่ติด”

“คุณหนูเจ้าคะ” อวินเขยิบมองฉันอย่างดูแคลน พลังพูดว่า “คุณหนูมิได้เกี่ยวอะไรด้วยก็พูดได้แล้วเจ้าคะ”

ก็ใช่ พุดนะมันง่าย

บายวันนั้นฉันแอบไปหาซ่งจื่อจิ้ง แล้วก็ต้องตกใจเมื่อพบว่าที่สำนักวิชาเปลี่ยนอาจารย์คนใหม่แล้ว เป็นตาแก่หนวดสีดอกเลา พุดจาเชื่องช้า

แล้วซ่งจื่อจิ้งล่ะ

ดีที่ซ่งซานยังอยู่ เขาบอกฉันว่า “นายท่านไปทำงานที่จวนท่านอิ่งหวังแล้ว ขอรับ ท่านจะมาย้ายข้าวของไปภายในสองสามวันนี้”

ฉันถามว่า “นายท่านของเจ้าได้บอกอะไรบ้างหรือไม่”

“นายท่านบอกว่า เป็นเช่นนี้ก็ดีแล้ว ที่จริงได้ทำให้เชื่อว่าจระไรให้นายท่านมีการงานที่มั่นคงสักหน่อย แล้วก็ยกคุณหนูใหญ่ให้ แต่นายท่านตอบปฏิเสธ บอกว่าตัวเองเคยชินกับการใช้ชีวิตอย่างอิสระเสียแล้ว ไม่เหมาะที่จะมีครอบครัว ทั้งยังบอกว่าคุณหนูใหญ่คู่ควรกับชายที่ดีพร้อมกว่านี้ ส่วนตัวเองนั้นมีโอกาสเอื้อมตอนนั้นคุณหนูใหญ่ก็อยู่หลังม่านนั่นเอง เมื่อนางได้ยินเข้าก็วิ่งร้องไห้ออกไป”

ฉันส่ายหน้า เขี่ยเงาเคอซางน่าสงสาร แต่ประสบการณ์รักแรกของฉันก็ไม่ได้ดีกว่านางไปเท่าใดนัก ซ่งจื่อจิ้งเป็นพวกโสดนิยม อย่างน้อยก็ไม่มีผู้หญิงหน้าไหนได้เขาไปครอง ไม่ใช่หรือ

เจ้าชายน้อยก็เคยบอกว่า *‘เวลาจะช่วยเยียวยาความเจ็บปวด และเหลือไว้เพียงความสุขเท่านั้น’*

ฉันหวังว่านางจะเข้าใจธรรมข้อนี้

กลางดึกคืนนั้น ฉันดับตะเกียงรอเขี่ยเงาอิง เขาปีนกำแพงเข้ามาในบ้านเหมือนทุกครั้ง ลมพัดหวิว แสงจันทร์ซีดจาง แล้วเราก็พบกันที่เก่าเวลาเดิม

เขี่ยเงาอิงพูดขึ้นด้วยความตกใจว่า “เด็กน้อย ดึกปานนี้แล้วยังไม่นอนอีก”

ฉันจุดตะเกียง ยิ้มอย่างเย็นชาแล้วพูดว่า “ราตรีเงียบสงบ ทิวทัศน์งดงาม เช่นนี้ หากใช้เวลาไปกับการหลับใหลย่อมน่าเสียดายนัก”

เขี่ยเงาอิงทิ้งตัวนั่งลงพาลงพูดว่า “ไม่นอนก็ดีแล้ว มา รินน้ำชา”

ฉันกระแอมสองสามครั้งแล้วพูดว่า “เราสองคนควรคุยกันอย่างตรงไปตรงมา

เสียน้อย”

เซี่ยเจาอิงรินน้ำชาให้ตัวเองพลางพูดว่า “กิติ ได้เวลาต้องคุยกันแล้ว”

ฉันเริ่มเข้าเรื่องทันที “พี่อยากพบหวังดีมาตลอดใช่หรือไม่”

เซี่ยเจาอิงถือถ้วยชาในมือ ยิ้มหล่อบาดใจให้ฉันภายใต้แสงเทียน

ฉันถามอีก “พี่ไม่เคยได้พบพระองค์เลยใช่หรือไม่”

“พระองค์ประทับในเขตพระราชฐานชั้นใน หวงโหย่วกับคนตระกูลจ้าวป้องกัน
อย่างแน่นหนา”

“หวงตี้ ผู้นำสูงสุดของแผ่นดินทรงถูกกักบริเวณ แต่เหล่าขุนนางทรยศ
ยังยอมให้คนอย่างพวกพี่เข้าออกนอกในได้หน้าตาเฉย ข้าต้องขอบอกว่า ตงฉี
ช่างมีความเป็นประชาธิปไตยเสียจริง”

เซี่ยเจาอิงหรีตตามองฉันพลางพูดว่า “ตระกูลจ้าวยังไม่กล้าลงมือขั้นสุดท้าย
นั่นเป็นเพราะพวกเขาไม่มีกำลังทหาร”

“กำลังทหารอยู่ในมือผู้ใด”

“อยู่ในมือเยียนหวัง”

“เยียนหวังเป็นใครกันแน่”

“พระอนุชาหอกของฝ่าบาท”

“พระเชษฐาถูกกักบริเวณ แต่กลับไม่ทรงแสดงท่าทีอะไรเลยหรือ”

“เป็นเพราะเยียนหวังทรงมีอำนาจควบคุมเฉพาะกำลังทหารฝ่ายเหนือ แต่
ทหารฝ่ายตะวันออกภายใต้ตราพยัคฆ์มิได้อยู่ใต้อาณัติของพระองค์ หากลงมือ
ก่อการโดยอ้อมเคลื่อนย้ายกำลังพลไม่สะดวก หรืออาจถึงขั้นว่า หากสถานการณ์
พลิกผันก็จะกลายเป็นอุปสรรคเสียมากกว่า”

“ตราพยัคฆ์ที่ว่านั้นอยู่ที่ใด”

เซี่ยเจาอิงจิบชาอีกหนึ่งตอบว่า “อยู่ที่ฝ่าบาท”

ฉันถามด้วยความตกใจ “ถ้าเช่นนั้นตระกูลจ้าวก็เป็นผู้ควบคุมกำลังทหาร
ฝ่ายตะวันออกแล้วสิ”

“ไม่” เขาตอบ “สาเหตุที่ตระกูลจ้าวระแวงระวังและไม่เคลื่อนกำลังพล
มาตลอด ก็เพราะพวกเขายังไม่ได้ตราพยัคฆ์มาครอง”

ฉันปะติดปะต่อเรื่องราวอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงเอ่ยชม “หวังดีที่ทรงไม่ธรรมดาจริง ๆ”

เซี่ยเจาอิงพยักหน้าสองสามครั้งแล้วพูดว่า “พระองค์ทรงพระปรีชาสามารถติดอยู่ก็แต่เพียงพระพลานามัยไม่สมบูรณ์ ทว่าอิทธิพลของตระกูลจ้าวก็ใช้ว่าจะสร้างขึ้นได้ภายในวันเดียวเสียเมื่อไร พระองค์น่าจะทรงเตรียมการไว้นานแล้ว เมื่อสถานการณ์คับขันจึงจะสามารถควบคุมพวกเขาได้”

ฉันยิ้มพลางพูดว่า “หากข้าเป็นได้ทำจ้าวจะคิดหาวิธีบีบให้เยียนหวังลงมือก่อนการ ไม่ว่าเยียนหวังจะเป็นกลุ่มอิสระหรือกลุ่มต่อต้านขุนนางทรยศ ถึงอย่างไรก็ต้องใช้กำลังทหารฝ่ายตะวันออก จากนั้นระหว่างเคลื่อนพลก็ใช้แผนยุแหย่ให้แตกกันเอง ให้ทหารสองฝ่ายสู้รบกันเอง”

เซี่ยเจาอิงดูท่าทางชอบใจ เขาหยิกแก้มฉันพลางพูดว่า “เด็กดี ฉลาดจริง ๆ”

ฉันตะเข็บา ๆ ทีหนึ่งแล้วพูดว่า “ถ้าเช่นนั้น ที่พี่อยากจะพบหวังดี ก็เพื่อตราพยัคฆ์นั้นใช่หรือไม่”

เซี่ยเจาอิงพยักหน้า

“พยายามมาสี่เดือนแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้พบ?”

เซี่ยเจาอิงตอบอย่างเสียไม่ได้ “พี่พยายามเต็มที่แล้วจริง ๆ”

ทันใดนั้นฉันก็คิดแผนขึ้นมาได้ “ในเมื่อพี่เข้าไปหาพระองค์ในวังแต่ไม่ได้พบ ถ้าเช่นนั้นพี่ก็ให้พระองค์เสด็จออกมาพบข้างนอกได้นี่นา”

เซี่ยเจาอิงตำหนิฉันด้วยสีหน้าว่า ‘เจ้าปัญญาอ่อนไปแล้วหรือ’ ซึ่งฉันก็เห็นด้วย หลายเดือนมานี้เขาจะทำแทบทุกวิถีทางแล้ว ยกเว้นชุดอุโมงค์กับประดิษฐ์เครื่องบิน แล้ววิธีอื่นๆ ที่ฉันเสนอ ทำไมเขาจะคิดไม่ถึง

“พระองค์เสด็จออกมามาได้หรือ”

“เหตุผลสำคัญที่สุดก็คือ พระพลานามัยของพระองค์ไม่สมบูรณ์ เจ้ายังจำเผ่ยหว่าไต่หรือไม่ มีชาวที่เชื่อถือได้จากนางว่า เวลาที่พระองค์ทรงพระดำเนินต้องมีคนคอยประคอง สภาพพระวรกายเช่นนี้ ประกอบกับการขัดขวางของจ้าวหวงโห้ว พระองค์จะเสด็จไหนมาไหนได้ตั้งพระทัยหรือ”

ฉันพยักหน้าแล้วพูดว่า “ดังนั้นผู้ใหญ่ถึงได้ว่า หากแต่งงานต้องคิดหน้า

คิดหลังให้ดี...”

เซียเจาอิงตันด้วยชาด้วยความอึดอัดใจพลางพูดว่า “เวลาที่มันจำกัด...”

เขาลุกขึ้นยืน เดินกลับไปกลับมาในห้องพลางพูดว่า “พวกสกุลจ้าวคิดจะลงมือนานแล้ว พี่เกรงว่าฝ่าบาทจะทรงต้านไม่ไหว เมื่อใดที่พวกสกุลจ้าวกุมกำลังทหารฝ่ายตะวันออกได้ แผ่นดินย่อมผลัดมือผู้ปกครองเป็นธรรมดา แต่ที่น่ากลัวคือมหันตภัยครั้งใหญ่กำลังจะเริ่มขึ้น”

ฉันทันเพิ่มพำ “มีครั้งไหนบ้างที่แผ่นดินเปลี่ยนผู้ปกครองแล้วไม่เกิดมหันตภัย การเมืองก็คือสงครามที่ไร้การหลังเลียด ส่วนสงครามก็คือการเมืองที่ต้องหลังเลียด!”

เซียเจาอิงหันขวับมา “พูดได้ดี!”

ฉันทันเราะเจ้าเล่ห์ “คุณปู่ประธานเหมาะพูดไว้ดีจริงๆ”

“ว่าอะไรนะ”

ฉันทันนั้นฉันทันก็คิดขึ้นได้ “ถ้าเช่นนั้นให้ข้าลองดูสักตั้งไหม”

เซียเจาอิงถามซ้ำ “ว่าอะไรนะ”

ฉันทันลุกพรัดขึ้นพูดว่า “อย่างไรเสียข้าก็ต้องเข้าวังไปขอบพระทัยหวังโหว่ที่ทรงมีพระกรุณา ข้าลองไปคุยกับพระนางดูได้”

“ขอให้หวังโหว่ประทานอนุญาตให้พี่เข้าเฝ้าหวังต่ออย่างนั้นหรือ”

“ขอให้หวังโหว่เสด็จออกนอกวัง”

“เจ้าคิดงายเกินไปแล้ว ก่อนหน้านั้นเผ่ยหว่าเคยลองโน้มน้าวจ้าวหวังโหว่ให้เสด็จออกนอกวังหลายคราแล้ว แต่ไม่ได้ผลแม้แต่น้อย เพราะจ้าวหวังโหว่ทรงซึ่ระแวงนัก”

“วัยทอง” ฉันทันพยักหน้า “แต่ข้าว่าพี่คิดซบซ้อนเกินไป พี่ลองคิดดู ตอนนี้เรื่องใดที่ฝ้ายนั้นต้องการอย่างเร่งด่วนที่สุด”

เมื่อซู้จู้ให้ เซียเจาอิงก็รู้ทันที “จับตัวข้าให้ได้”

ฉันทันพยักหน้าแล้วพูดว่า “มีความเป็นไปได้มากที่หวังโหว่จะทรงเลี้ยงยี่ซีแผนซ้อนแผนเพื่อจับตัวพี่ให้ได้ ก่อนหน้านั้นที่พี่เผ่ยหว่าโน้มน้าวให้พระนางเสด็จออกจากวังยังไม่มียังจี้เข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้นครั้งนี้พระนางอาจทรงยินยอม

โดยที่ข้าไม่ต้องทูลให้เปลืองน้ำลายมากมาย”

เซี่ยเจาอิงยิ้มตาหยีพลาญพุดว่า “จ้าวหวงโง่โง่เสด็จออกจากวัง ย่อมต้องจัดกำลังคนจำนวนมากคอยเฝ้าฝ่าบาทมิให้คนนอกเข้าใกล้ หรือไม่พระนางก็อาจจัดฉากลวงเพื่อล่อให้ข้าไปติดกับ แล้วก็อาศัยโอกาสนี้จับตัวข้า”

ฉันยี้มพุดว่า “พระนางอาจทรงทำได้แม้กระทั่งพาฝ่าบาทเสด็จออกจากวังไปได้ด้วย”

เซี่ยเจาอิงครุ่นคิด “เราต้องลองเสี่ยงดูสักครั้ง”

“เสี่ยงนะต้องเสี่ยงแน่ แต่ก่อนอื่นต้องโน้มหน้าให้หวงโง่ทรงยอมเสด็จออกจากวังเสียก่อน”

เซี่ยเจาอิงยื่นแอมมือไพล่หลัง นึกหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงพุดว่า “ถูกต้องเวลาไม่รอท่า ต้องลองดูสักตั้งแล้วละ”

ฉันอ๋อยชมเขา “พี่รอง จู๋ๆ ข้าก็รู้สึกว่่าพี่ช่างยิ่งใหญ่!”

เซี่ยเจาอิงตอบอย่างได้ใจ “เช่นนั้นหรือ”

“ก็ไชนะสิ” ฉันเสริม “ถ้าหากบนิรมฝีปากพี่ไม่มีเมลิ็ดงาติดอยู่ก็จะดีกว่านี้อีก”

วันรุ่งขึ้น ฉันบรรจงแต่งองค์ทรงเครื่อง แล้วติดตามเซี่ยฟูเหรินเข้าวังเพื่อไปเข้าเฝ้าแม่มดจ้าวหวงโง่

จ้าวหวงโง่ให้ขุนนางผู้ใหญ่และพระญาติที่เป็นหญิงรวมทั้งตัวฉันไปเข้าเฝ้าที่ศาลาริมน้ำอันโอ่อย่างตามชื่อว่า “หอเตี้ยอวี่” นางให้ทุกคนเข้าเฝ้าอย่างใกล้ชิดสนิทสนม วันนี้อันจ้าวสวมชุดกระโปรงพื้นแดงลายดอกไม้สีทอง ชายกระโปรงสีฟ้าเข้มขัดสีม่วง สวมมงกุฎหงส์ราวแพนหางบนศีรษะ ไข่มุกและหยกที่ประดับบนศีรษะมากมายระยิบระยับราวกับดวงดาวบนท้องฟ้า

ข้างกายนางมีบรรดาพระสนมคอยเฝ้านั่งอยู่สี่ห้าคน คนที่เรียบร้อยสง่างามคือหลี่เสียนเพย คนที่สวมมงกุฎคือหลิวไท่เพย* คนที่แต่งตัวมีรสนิยมและบำรุง

* เรียกตำแหน่งพระสนมของอดีตหวงตี้ที่ได้ประสูติพระโอรส

รักษาความงามเป็นอย่างดีคือหวังไท่เฟย เด็กสาวที่ออกเรือนแล้วในชุดสีฟ้าคนนั้นคือหว่ายโหรวจวินจู^๒ ส่วนคนสุดท้ายคือแม่นางจินฝ่ายหว่า นางกำนัลชั้นสูงข้างกายหวังโฮ่ว

บรรยากาศวันนี้ค่อนข้างสบายๆ ฉันจึงมีโอกาสคุยกับจินฝ่ายหว่า

นางยิ้มอบอุ่นถามว่า “พิกนี้ที่รองของเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง”

เมื่อฉันได้ยินนางถามดังนั้นก็รู้ว่า นางไม่รู้เรื่องที่คุณชายรองเสียได้รับบาดเจ็บตอนนี้เรื่องก็ผ่านไปแล้ว และฉันก็ไม่อยากให้นางเป็นห่วง จึงไม่เอ่ยถึงเรื่องนั้นบอกเพียงว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี

นางถามต่อว่า “เขาบอกหรือไม่ว่าจะไปเมื่อใด”

“ที่รองบอกเพียงว่าเวลาเขามีจำกัด”

รอยยิ้มของจินฝ่ายหว่ามีความกังวลเจืออยู่ “พอมาก็ได้เจอเพียงไม่กี่ครั้งไม่นานก็จะไปอีกแล้ว ไม่รู้ว่าจะได้พบกันอีกเมื่อใด”

ฉันกุมมือนางไว้ แต่กลับไม่รู้ว่าจะปลอบอย่างไรดี

จู่ๆ จ้าวหวงโฮ่วก็ถามเสียงดังว่า “พี่น้องคุณนี่คุยอะไรกันอยู่หรือ ถึงได้ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่มีความสุขนัก”

ฉันกับจินฝ่ายหว่าตกใจ นางกำลังเศร้า คิดไม่ทันว่าจะตอบอย่างไร ฉันจึงรีบตอบว่า “ทูลเหนิงเหนิง” หม่อมฉันชมพี่ฝ่ายหว่าว่านางดูแลรักษามือได้ดีมากเพคะ”

จ้าวหวงโฮ่วยิ้ม เอ่ยกับเซี่ยฟูเหรินว่า “บุตรคนเล็กของเจ้าผู้นี้มีไหวพริบเฉลียวฉลาด”

เซี่ยฟูเหรินกล่าวตอบอย่างถ่อมตน “น้าอายุแท้ๆ นางเพียงพูดจาคล่องแคล่วฉลาดฉลาดนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นเพคะ”

ฉันแสรังพุดโดยทำเป็นไม่พอใจว่า “ท่านแม่ ข้าไม่ได้แค่พูดจาฉลาดฉลาดนะ ข้ามีความสามารถจริง ๆ นะเจ้าคะ”

---

^๒ “จวินจู” พระยศของพระญาติฝ่ายหญิง

^๑ เรียกเจ้านายหญิงที่มีตำแหน่งหวังโฮ่วลงไปจนถึงสนมยศฉิน

จ้าวหวงโหว่ถามขึ้นด้วยความอยากรู้ “ความสามารถอันใดหรือ”

ฉันตอบอย่างได้ใจ “เรื่องการเสริมความงามเพคะ”

“เสริมความงาม?” จ้าวหวงโหว่ตกตะลึง

ฉันยืนขึ้น เดินไปยังที่นั่งของนางแล้วพูดว่า “ทูลเหินยงเหินยง ปกติแล้ว หม่อมฉันอยู่บ้านว่างๆ จึงทุ่มเทเวลาศึกษาเรื่องการเสริมความงามผสมผสานกับ หลักการแพทย์ จนได้คิดค้นวิธีบำรุงรักษาความงามตำรับตระกูลเขี่ยขึ้นมา พระองค์ สนพระทัยหรือไม่เพคะ”

วัยและสังขารของจ้าวหวงโหว่กำลังร่วงโรยลงอย่างรวดเร็วราวกับโคลน สองฝั่งแม่น้ำหวงเหอที่ถูกกระแสน้ำกัดเซาะ เรื่องที่ฉันยกมาพูดจึงตรงใจนางพอดี

ฉันเดินไปยืนกลางศาลา จากนั้นก็เริ่มการบรรยาย “เรามาเริ่มจากการ บำรุงความงามในช่วงฤดูร้อนกันก่อน ฤดูร้อนในเมืองหลวงอากาศแห้งและร้อนจัด เชื่อว่าท่านสุภาพสตรีทั้งหลายคงรู้สึกว่ามีผิวหนังแห้งมันเยิ้มตลอดเวลา อันที่จริง แล้ว ภาวะเช่นนี้เกิดจากผิวหนังขาดน้ำ ท่านสุภาพสตรีทั้งหลาย ใบหน้าของเรา ก็เหมือนกับดอกไม้ที่ต้องการน้ำหล่อเลี้ยง เมื่อขาดน้ำ พื้นดินย่อมแตกกระแหง ผลไม้ย่อมเหี่ยวเฉา หากใบหน้าของเราต้องเผชิญกับสภาพอากาศแห้งและขาดน้ำ ผิวหน้าไม่เพียงขบแห้งน้อออกมาในปริมาณมาก แต่ยังเสื่อมสภาพเร็วยิ่งขึ้น ทำให้ เกิดริ้วรอยและจุดต่างด่างมากมาย วัยสาวต่างจากวัยสูงอายุอย่างไร ใช่แล้ว! ต่างกันที่ริ้วรอย! ฉะนั้น การบำรุงผิวให้ชุ่มชื้นด้วยน้ำจึงเป็นหัวใจสำคัญในการ บำรุงความงามของสตรี”

ฉันไม่ไปตามเรื่อง แต่บรรดาบำบ่าฯ ฟังจนอึ้งไปตามๆ กัน

“เช่นนั้น ปัญหาสำคัญก็คือ เราจะบำรุงผิวให้ชุ่มชื้นด้วยน้ำได้ด้วยวิธีใด”

ฉันจับฮาอีกหนึ่งให้ชุ่มคอ จากนั้นพูดต่อว่า “ประการแรก ต้องดื่มน้ำมากๆ วิทยา...เอ่อ...หม่อมฉันศึกษามาแล้วว่า ผู้หญิงควรดื่มน้ำอย่างน้อยวันละเจ็ดแก้ว จึงจะเห็นผลลัพธ์ของการบำรุงด้วยน้ำจากภายใน ผู้หญิงก็เปรียบเหมือนดอกไม้ ต้องรดน้ำและดูแลเอาใจใส่ทุกวัน ส่วนการบำรุงจากภายนอกนั้น ที่จริงทุกท่าน ต่างก็รู้วิธีกันดีอยู่แล้ว ก็คือการทาเครื่องบำรุงผิวหน้า แต่วิธีบำรุงผิวหน้าที่หม่อมฉัน จะแนะนำต่อไปนี้ ต่างจากวิธีการที่ทุกท่านทำอยู่เป็นประจำเล็กน้อย”

จ้าวหวงโหว่รีบถามขึ้นทันที “ต่างกันอย่างไร”

ฉันทิม จากนั้นจึงอธิบายให้นางฟังว่า “จากที่หม่อมฉันทราบมา เครื่องบำรุงผิวหน้าที่สตรีตงฉินนิยมใช้เป็นประจำทุกวันก็คือ ผงไข่มุก โสม และสมุนไพรรักษาอื่น ๆ ทว่ามิใช่ของล้ำค่าเท่าที่นั่นที่เป็นของดี ทุกท่านต่างมองข้ามความต้องการด้านอื่นของผิวพรรณ และยังมองข้ามประโยชน์ของพืชผักทั่วไปด้วย อันดับแรกเรามาเริ่มจากการล้างหน้าและการขจัดคราบโคลน วิธีที่ง่ายที่สุดคือใช้ไข่ขาวผสมเกลือ...”

หนึ่งช่วยยามต่อมา ฉันทิมจบการบรรยายด้วยการบอกว่า “เกิดเป็นสตรี ต้องรู้จักถนอมบำรุงตัวเองให้มาก” ฉันทิมนั่งลงบนเก้าอี้ จิบชาสมุนไพรรีกใหญ่หลายอีกติดต่อกัน นางกำนัลรับใช้อายุน้อยคนหนึ่งพัดให้ฉันทิม ส่วนอีกคนส่งผ้าเปียกให้ฉันทิมซับเหงื่อ

จ้าวหวงโหว่กับเหล่าสตรีทั้งหลายพูดคุยเรื่องความงามกันอย่างออกรสบนโต๊ะที่อยู่ด้านข้างมีอาหารวางอยู่มากมาย ไม่ว่าจะเป็นแตงกวา มะเขือเทศ (ที่นี้เรียกว่าผลแดง) ถั่วเขียว ว่านหางจระเข้ (ที่นี้เรียกว่าเคราเขียน) แครอท นม น้ำผึ้ง ไข่ไก่...

ฉันทิมรู้สึกทิว จึงแอบหยิบแตงกวามาแกะลูกหนึ่ง

ต้องขอบคุณบรรดาเพื่อนสาวรูมเมทสมัยเรียน ถ้าไม่ได้ฟังพวกเธอคุยกัน เรื่องการบำรุงความงามด้วยวิถีธรรมชาติกรอกหูอยู่สามปี วันนี้ฉันทิมคงไม่มีทางไม่ได้เป็นวรรคเป็นเวรสองชั่วโมงติดกัน ที่จริงฉันทิมก็เคยคิดว่า ถ้ากลับไปยังโลกเก่าไม่ได้ ก็จะสร้างแบรนด์เครื่องสำอางสักแบรนด์ที่นี้ อาศัยมันสมอง ความสามารถ และหัวการค้าของฉัน (ถ้าหากว่ามีละก็นะ) ไม่เกินห้าปีฉันทิมจะต้องกลายเป็นเศรษฐินีอันดับหนึ่งแห่งตงฉินแน่นอน

ขณะที่กำลังฟุ้งซ่านไปไกล จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงหวังไท่เพยถามขึ้นว่า “เรารู้อะไร บำรุงผิวหน้าแล้ว แล้วผิวพรรณส่วนอื่นเล่า จะบำรุงเช่นไร”

ฉันทิมมือ พลังพูดว่า “เป็นคำถามที่ดีเพคะ การบำรุงร่างกายก็ทำได้หลายวิธีเช่นกัน ประการแรก ต้องใส่ใจเรื่องอาหารการกิน ควรเสวยผักผลไม้ให้มาก ส่วนเนื้อควรเลือกลูกเสวยเนื้อไก่และปลา ประการที่สอง สุขภาพขึ้นอยู่กับ

การออกกำลังกาย ท่านทั้งหลายประทับอยู่แต่ในวังทั้งวัน ร่างกายจึงขาดการออกกำลังกาย ทำให้เจ็บไข้ได้ง่าย และเมื่อประจวบ รูปโฉมที่เพียรพยายามบำรุงรักษามายาวไกลปากก็จะทรุดโทรมลงอย่างรวดเร็ว ดังนั้นการออกกำลังกาย จึงเป็นเรื่องสำคัญมาก ควรทรงหมั่นเดินเล่น เล่นตีลูกหนัง หรือกิจกรรมอื่น ๆ...”

“ยังมีอีกหรือไม่” จ้าวหวงโห้วทงฟังคำพูดเย็นเยื่อของฉินไม่ได้

ฉินยิ้มแล้วรีบพูดต่อ “ยังมีประการที่สาม ก็คือการบำรุงรักษาผิวพรรณ วิธีที่ใช้กันอยู่ในวังตอนนี้คือการโซลัมผิวด้วยน้ำมัน ซึ่งเป็นวิธีที่ดีมาก แต่น้ำมันมิได้มีสรรพคุณบำรุงครอบคลุมทุกด้าน วิธีแก้ปัญหามีหนึ่งหย่อนคล้อยที่ดีที่สุดคือ การแช่น้ำพุร้อน!”

“น้ำพุร้อน?” จู่ๆ จ้าวหวงโห้วทงก็แสดงความรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก ออกมาทางสีหน้า

ฉินแก้มิ่งทำเป็นไม่เห็น แล้วพูดต่อว่า “ทุกท่านรู้จักปรากฏการณ์ที่วัตถุพองตัวเมื่อต้องความร้อนและหดตัวเมื่อต้องความเย็นหรือไม่ อันที่จริงแล้วผิวหนังของคนเราก็เป็นเช่นนั้น น้ำอุ่นสามารถทำให้ผิวหนังขยายตัว ส่วนน้ำเย็นก็ทำให้ผิวหนังหดตัว ดังนั้นการแช่น้ำพุร้อนแล้วอาบน้ำเย็นตามจะกระตุ้นให้ผิวหนังขยายและหดตัวอย่างรวดเร็ว เมื่อทำเช่นนั้นนานเข้า ผิวหนังที่เคยหย่อนคล้อยก็จะค่อยๆ คงสภาพหดกระชับขึ้นเรื่อยๆ...” ถึงตอนนี้ฉินไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังพูดอะไรออกไป

หวงไท่เพยพูดขึ้นว่า “ถ้าเช่นนั้นก็ต้องไปแช่น้ำพุร้อนใช่หรือไม่?”

“ถูกต้องเพคะ!” ฉินตอบด้วยความมั่นใจ “ตำราแพทย์โบราณบันทึกไว้ว่าการแช่น้ำพุร้อนจะทำให้เลือดลมหมุนเวียนดี ทำให้เส้นคลาย กระตุ้นการไหลเวียนโลหิต บำบัดโรคนานาชนิด ทั้งยังทำให้อายุยืนยาว น้ำอุ่นช่วยให้ผิวหนังผ่อนคลาย รูขุมขนเปิดกว้าง แร่ธาตุต่างๆ ในน้ำพุร้อนจะซึมซาบผ่านผิวหนังเข้าสู่ร่างกายได้ดี นี่คือประโยชน์ที่หาไม่ได้จากน้ำอุ่นธรรมดา”

ทันใดนั้น หุวยโหลวจินจู่ก็พูดขึ้นด้วยความดีใจว่า “เสด็จป่า หม่อมฉันจำได้ว่าที่วังหลี่เฉียนมีทั้งน้ำพุร้อนและน้ำพุเย็นบนภูเขา บ่อหนึ่งเย็น บ่อหนึ่งร้อน ช่างเป็นสถานที่ที่เหมาะสมลงตัวยิ่งนัก จริงไหมเพคะ”

จ้าวหวงโฉบหัวเราะเบาๆ เอ่ยว่า “โยช้าจึงคิดไม่ถึงนะ”

ทวยโหรวจวินจู่เอ่ยว่า “วังหลี่เหนียวอยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวงนัก ไปมาใช้เวลาไม่เกินสองสามวัน เสด็จป่า หม่อมฉันอยากไปที่นั่นเพคะ”

นางดิ่งแซนป้าพลงโยกไปมา จ้าวหวงโฉบทบมือนางเบาๆ แล้วพูดว่า “ข้ารู้แต่เวลานี้ฝ่าบาทประจวบ ต้องบรรทมอยู่บนพระแท่นตลอด เราจะปล่อยให้พระองค์ประทับอยู่ในวัง แล้วออกไปหาความสุขเพียงลำพังได้อย่างไรเล่า”

ฉันกำลังรอโอกาสนี้อยู่ จึงพูดขึ้นว่า “เช่นนั้นก็ให้ฝ่าบาทเสด็จไปด้วยกันสิเพคะ” ทุกคนต่างจ้องมาที่ฉันด้วยสีหน้าแบบเดียวกัน ราวกับมีการชักซ้อมกันมาก่อนหน้านี้

ฉันพูดต่อโดยไม่สนใจว่า “น้ำพุร้อนบ่าบัตโรคได้มานานานชนิด มีประโยชน์ต่อพระพลานามัยของฝ่าบาท ดังนั้นฝ่าบาทสามารถเสด็จไปสร่งน้ำพุร้อนได้”

รอยยิ้มของจ้าวหวงโฉบเหมือนกับรอยยิ้มของอาจารย์คุมสอบที่จับทุจริตนักศึกษาได้ เป็นรอยยิ้มประหลาดที่ดูมีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่นผสมกับความแค้นเคือง ทั้งยังกลัวว่าจะทำให้ฉันไหวตัวทัน นางจึงต้องพูดและแสดงท่าทีเพื่อประครองสถานการณ์โดยรวมเอาไว้ “ที่เจ้าพูดมาก็มีเหตุผล แต่การออกจากวังต้องเตรียมการล่วงหน้า”

ที่จริงฉันรู้อยู่แล้วว่าจะเตรียมการนานเกินไปไม่ได้ เพราะหากช้าไปไม่กี่วันเหยื่อคงหนีไปหมดแล้ว แล้วพวกเขาจะไปวางตาข่ายดักเหยื่อที่ไหนได้อีก

ดังนั้นสามวันต่อมา ฉันก็ได้ข่าวว่าหวงโฉบจะเสด็จประพาสวังหลี่เหนียว

วันที่หนึ่งเดือนห้า วันแรงงานสากล ท้องฟ้ามีเมฆมากและเปลี่ยนเป็นท้องฟ้าปลอดโปร่ง อุณหภูมิยี่สิบห้าถึงสามสิบองศาเซลเซียส ลมตะวันตกพัดแรงระดับสอง เหมาะกับการเดินทางไปนอกสถานที่ และควรระวังพืนไฟ

ในวันที่พืน้องผู้ใช้แรงงานควรได้หยุดพักผ่อน แต่ผู้ใช้แรงงานอย่างฉันกลับต้องนั่งอยู่บนรถม้าหัวสั้นหัวคลอน เพื่อติดตามหวงโฉบและเหล่าสนมไปพักผ่อนที่วังหลี่เหนียว

จะไปว่ารถม้าของราชสำนักโคลงเคลงก็คงไม่ยุติธรรมนัก จริงๆ แล้วรถม้าคันนี้กว้างขวางนั่งสบาย ตกแต่งอย่างประณีตหรูหรา ทั้งยังมีเก้าอี้นอนนุ่มๆ ปัก

ลวดลายสวยงาม ตู้นั่งสี่ไม้ชิงชัน และตู้เก็บของของเนกประสงค์ ในตู้เก็บของนั้น มีตั้งแต่ยาแก้เมารถไปจนถึงถั่วคั่ว ผ้า่านใหม่เนื้อบางชายผ้าประดับพู่ ภายใต้หลอด มีกลิ่นหอมสดชื่น สม่กับเป็นรถม้าที่จัดไว้ให้ผู้หญิงนั่งโดยเฉพาะ

ฉันกับฉินฝ่ายหวนนั่งอยู่บนรถคันเดียวกัน ด้านนอกเป็นทิวทัศน์สวยงามของฤดูร้อน พุ่มข้าวสาลีต้องลมพลิ้วเหมือนคลื่นสีเขียวที่ซัดเข้ามาระลอกแล้วระลอกเล่า แต่เราสองคนกลับไม่มีอารมณ์ชื่นชมความงดงามนั้น

ฉินฝ่ายหวนเหลียวซ้ายแลขวา จากนั้นก็เอานิ้วมือจุ่มลงในน้ำชา แล้วเขียนบนโต๊ะว่า ‘เวลาที่มีเรื่องสำคัญหวงโฮ่วจะไม่ให้พื่ออยู่ข้างกาย เจ้าแน่ใจนะว่าฝ่าบาทเสด็จมาพร้อมกับพวกเราด้วย’

ฉันพยักหน้าแล้วเขียนตอบว่า ‘พี่รองมันใจมาก เขาบอกว่า คนอย่างหวงโฮ่วจะต้องทรงควบคุมตัวฝ่าบาทไว้ให้มากที่สุด’

ฉินฝ่ายหวนเขียนต่อด้วยสีหน้ากัลลัดกลุ่ม ‘ถึงพี่จะเป็นนางกำนัลข้างกายหวงโฮ่ว แต่ที่จริงแล้วพระนางทรงทำเช่นนี้ก็เพื่อควบคุมพี่รองของเจ้า จึงใช้พี่เป็นตัวประกัน ชั้นที่และนางกำนัลที่มารับใช้เราสองคนวันนี้ พี่ไม่คุ่นหน้าเลย’

ฉันปลอบนางว่า ‘พี่ต้องเชื่อมั่นในตัวพี่รอง’

‘เจ้าบอกว่า พวกเขาจะแยกกันมาสามทาง?’

‘จะมีคนปลอมตัวเป็นองครักษ์แยกกันมาจากสองทาง ทางหนึ่งแฝงตัวเข้าวังส่วนอีกทางแฝงตัวไปที่น้ำพุร้อนเพื่อหลอกล่อเจ้าหวงโฮ่ว หลังจากนั้นพี่รองจะปลอมตัวเป็นองครักษ์และนำกำลังแฝงเข้ามาในขบวนรถม้าของเรา แยกกันเป็นสามทางเช่นนี้ มีกลุ่มที่คอยคุ้มกันสองทาง ส่วนพี่รองจะไปตามหาฝ่าบาท’

ฉินฝ่ายหวนเขียนว่า ‘การเสด็จประพาสครั้งนี้จัดขบวนเสด็จยิ่งใหญ่ รถม้าตามเสด็จมีมากถึงสิบสองคัน ทุกคันดูเหมือนกันไปหมด แล้วเขาจะหาเจอได้อย่างไร’

ฉันยิ้มน้อยๆ แล้วเขียนว่า ‘ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ท่าทางของพี่รองดูมั่นใจมาก’

ฉินฝ่ายหวนถอนหายใจคราหนึ่ง ลบรอยน้ำที่เขียนคุยกันทิ้งด้วยสีหน้ากัลลัดกลุ่ม

ขบวนรถค่อยๆ เคลื่อนไปตามทางหลวง ท้องทุ่งอันอุดมสมบูรณ์กำลังจะลับสายตาไป เริ่มเข้าสู่เขตป่าเขา ทางช่วงนี้แคบและเป็นป่าหนาทึบ ขบวนรถจึงเคลื่อนช้าลงอีก นักในป่าขับขานรับกันอยู่ตามกิ่งไม้ โฟโพลีเอสเตอร์

เราเดินทางกันมาได้อีกประมาณสองชั่วโมง ในที่สุดฉันก็ได้กลิ่นประหลาดเหมือนไข่เน่า เมื่อเลิกลำรถขึ้นมองออกไป ก็เห็นอาคารสวยงามตั้งอยู่บนที่ราบระหว่างภูเขาซึ่งอยู่ไม่ไกล มีธารน้ำไหลลงมาจากเขาเหมือนน้ำรินสีเงิน ฉันคิดว่าที่นั่นต้องเป็นวังหลี่เหวียนแน่ๆ

ฉันแผยหว่าชมวดคิ้วคู้งามพลางยกมือปิดจมูกพูดว่า “หากน้ำพุร้อนเช่นนี้ช่วยบำรุงความงามได้ ข้าขอยอมสวยน้อยหน่อยดีกว่า”

นางก็พูดได้โดยไม่ต้องแคร่อะไรนะสิ พื้นฐานหน้าตาขนาดนี้ คงจะสวยเฉิดฉายไปจนแก่

ระหว่างนั้นขบวนรถก็หยุดลง ชั้นที่มาแจ้งว่า ข้างหน้ามีศาลบูชาหวังดีองค์ที่สาม ตามธรรมเนียมแล้วจะต้องหยุดเพื่อกราบไหว้

เมื่อเราสองคนได้พบจ้าวหวงไฮ่วจึงถามนางว่า ร่างกายเป็นอย่างไรบ้าง การเดินทางราบรื่นดีหรือไม่

จ้าวหวงไฮ่วนั่งรถม้ามานานครั้งก่อนวันจึงมีสีหน้าอิดโรย นางบ่นเป็นนัยกับเราทั้งสองว่า “พระวรกายฝ่าบาทมีอาจต้องลมได้ ข้าจะไปกราบไหว้แทนพระองค์เอง ศาลบูชาหวังดีองค์ที่สามเพิ่งสร้างใหม่ไม่นาน ข้าจะไปขอพรให้ทรงคุ้มครองฝ่าบาท ให้มีพระพลานามัยแข็งแรงในเร็ววัน”

ฉันรีบประจบว่า “เหนียงเหนียงทรงเป็นพระมเหสีที่ดียิ่ง ทรงรักและห่วงใยฝ่าบาทข้างเป็นคู่สามีภรรยาที่น่าอิจฉายิ่งนัก”

จ้าวหวงไฮ่วยิ้มรับคำชมอย่างหน้าด้านๆ

เนื่องจากเป็นเพียงการเดินทางผ่าน พิธีกราบไหว้จึงจัดอย่างเรียบง่าย จ้าวหวงไฮ่วเพียงแค่จุดธูปและค่านับ ฉันแผยหว่าคอยรับใช้อยู่ข้างๆ ส่วนฉันกับพระญาติหญิงคนอื่นๆ ต่างคุกเข่าเฝ้าดูอยู่ไกลๆ

ภายในตำหนักกลางของศาลสร้างใหม่แห่งนี้ยังมีกลิ่นขี้เลื่อยกับกลิ่นสีคูลุ้งไปหมด ผสมกับกลิ่นกำมะถันที่ลอยมาจากน้ำพุร้อน กระตุ้นประสาทรับกลิ่นของ

บรรดาพระญาติหญิง ไม่ว่าหญิงสาวหรือหญิงสูงวัยต่างก็เอาผ้าเช็ดหน้าปิดจมูกไว้

จ้าวหวงโง้วจุดธูปแล้วคำนับ จากนั้นจึงเดินไปยังแท่นบูชา จุดตะเกียง ฉางหมิงที่ต้องส่องสว่างตลอดทั้งวันทั้งคืน ตามธรรมเนียมของตงฉี จำนวนของ ตะเกียงฉางหมิงเป็นสัญลักษณ์แทนฐานะของผู้ทำพิธีกราบไหว้ ดังนั้นจ้าวหวงโง้ว จึงต้องจุดตะเกียงนี้ทั้งหมดเก้าดวง

ฉันสังเกตเห็นทุกอิริยาบถของหวงโง้วด้วยความตั้งใจ

ดวงที่หนึ่ง ดวงที่สอง ดวงที่สาม...

ฉันแอบกำชายกระบี่ไปรง

ดวงที่ห้า ดวงที่หก

ทุกอย่างปกติ

เหวี่ยงหยดหนึ่งไหลลงมาจากด้านข้างหน้าผากของฉัน ทำไมยังไม่มีอะไร เกิดขึ้นนะ

ดวงที่เจ็ด ดวงที่แปด...

ลมภูเขาพัดเข้ามาในตำหนักกลางพอดี

ดวงที่เก้า

จ้าวหวงโง้วยึดตัวขึ้นด้วยความพอใจ

ขณะนั้นเอง ผ้าม่านด้านหลังแท่นบูชาเกิดไฟลุกขึ้น แรงลมที่พัดเข้ามา ทำให้เปลวไฟลามไปอย่างรวดเร็ว เพียงครู่เดียวไฟก็ไหม้ไปถึงคาน

ใจของฉันหล่นดังตุบ

เพลิงไหม้ครั้งนี้ประหลาดอยู่ ไฟลามเร็วและแรง เพียงครึ่งนาทีก็ไหม้เสา ตัวอาคาร เหล่าสนมนางกำนัลไม่เคยซ้อมหนีไฟมาก่อน จึงแตกตื่นลนลานเสียจน ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ร้องด้วยความตกใจและวิงวอนอย่างไร้ทิศทาง

ฉันร้องตะโกนสุดเสียงว่า “คุ้มกันหวงโง้ว! คุ้มกันหวงโง้ว!” ขณะเดียวกัน ก็ดิ้นฉีกแผ้วหาซึ่งตกใจจนตัวแข็งทื่อให้วิ่งออกมาทางประตูข้าง

เหล่าองค์กรักษ์ที่อยู่ด้านนอกพุ่งเข้ามาด้านในอย่างรวดเร็ว ส่วนเหล่าสตรี สูงศักดิ์ที่อยู่ด้านในต่างพากันวิ่งออกมาด้านนอก เพียงครู่เดียวทุกคนก็มาออกันอยู่ ที่ประตูจนแน่นไปหมด ผู้คนส่งเสียงร้องกันระงมราวกับฉากในหนังมหันตภัย

ฉันเฝียหว่าเพิ่งหนีออกมาได้ เมื่อนางเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ตกใจจนหน้าซีด จากนั้นก็สลบไปในอ้อมอกฉัน

พอดีเลย ฉันน่าจะให้นางแก้งเป็นลมอยู่ที่เดียวเสีย

ฉันรีบส่งตัวนางให้นางกำนัลรับใช้ จากนั้นก็อาศัยจิ้งหะฮะซูลมุนมุดเข้าไปปะปนกับฝูงชน

จำหวงโฮ่วยังไม่ได้ออกมา คนในวังที่อยู่ด้านนอกต่างตกใจกลัววิ่งกันให้วุ่น นางกำนัลที่ซึกแล้วเริ่มพากันร้องท่มร้องไห้ ไม่รู้ว่าร้องไห้ให้เจ้านายหรือร้องไห้ที่ตัวเองจะต้องตายตามเจ้านายไป^๔

ฉันพยายามแทรกผ่านฝูงชนไปยังจุดที่รถม้าจอดอยู่ สายตาสอดส่ายหาคนคนหนึ่งในกลุ่มคนตลอดเวลา ขณะที่กำลังเงยหน้ามองไปไกลๆ ทันใดนั้นก็มีคนดึงแขนฉันไว้แล้วยึดของอย่างหนึ่งใส่มือ เมื่อฉันหันกลับไปมอง ก็เห็นแต่เงาดำหลังขององครักษ์นายหนึ่ง แล้วเขาก็ถูกฝูงชนดันไปอยู่ด้านข้าง

องครักษ์ที่อยู่นอกตำหนักก็ฉลาดพอ พวกเขาฟังประตูตำหนักได้อย่างรวดเร็ว ผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายต่างพากันวิ่งกรูออกมา จากนั้นก็มีคนหามจำหวงโฮ่วออกมา

ยังไม่ตาย แคสลบไป

อาศัยจิ้งหะฮะที่หมอลวงกำลังกดจุดเทรินจงให้นาง ฉันเอาวัตถุแผ่นยาวยึดซ่อนไว้ในมวยผม จากนั้นก็เดินเบียดผู้คนกลับไปอยู่ข้างๆ ฉันเฝียหว่า

ฉันเฝียหว่าฟื้นแล้ว ใบหน้าของนางซีดเผือด ฉันกระซิบบอกนางว่า “รีบสลบต่อสิพี่สาว”

“ว่าอะไรนะ”

“หากไม่ยกกรอให้หวงโฮ่วทรงฟื้นคืนพระสติแล้วกล่าวโทษว่าพี่ไม่คุ้มกันพระนาง ก็จงรีบสลบต่อไปเสีย”

ฉันเฝียหว่าก็ฉลาดพอ นางรีบหลับตาทั้งสองข้าง แสดงได้สมจริงสมจัง

---

^๔ หมายถึงประเพณีการฝังศพของคนชั้นสูงในสมัยโบราณของจีน โดยจะมีการฝังข้าวของเครื่องใช้ ปลูกสัตว์ หรือแม้กระทั่งบ่าวรับใช้ที่ยังมีชีวิตพร้อมกับศพของผู้ตาย เชื่อกันว่าการทำเช่นนี้จะทำให้ผู้ตายมีชีวิตที่สุขสบายในปรโลก

เตรียมรับรางวัลไก่ทองคำ^๔ได้เลย

ฉันไม่ได้แกล้งเป็นลม แต่ช่วยหมอล่วงกตจุดเหรินจงให้บรรดาสาวน้อยสาวใหญ่ทั้งหลาย หญิงสูงศักดิ์เหล่านี้ ปกติเวลามีเรื่องขัดแย้งกันก็ร้ายกาจดูดันราวกับพระโพธิสัตว์จินกั๋ง” แต่แค่โดนแดดโดนลมชนิดหน้อยกลับมีเลือดไปเลี้ยงสมองไม่เพียงพอ นี่ถือเป็นเคสพิเศษในทางมานุษยวิทยาเคสหนึ่ง ฉันออกแรงกตจุดอย่างสนุกสนาน กตแรงจนพวกนางเจ็บและฟื้นขึ้นมาพร้อมกับเสียงโอดโอย แต่พวกนางก็ยังต้องชอบคุณฉัน

เหตุการณ์ซุลมุน่วนวายอยู่นานหนึ่งชั่วโมง ไฟถูกดับเรียบร้อย คนที่หมดสติไปก็ถูกกตจุดจนรู้สึกตัว คนที่บาดเจ็บก็ถูกหามไปใส่ยา จ้าวหวงโ้วชวัญผวาจนมีริ้วรอยเพิ่มขึ้นหลายเส้น นางพูดเสียงสั่นว่า “กลับวัง! กลับวัง!”

คนที่ผู้ไม่รู้จักที่ตายถามว่า “กลับวังไหนหรือพะยะค่ะ”

จ้าวหวงโ้วเงยหน้าขึ้นแล้วเริ่มด่าสาตเสียดเสีย เทอภัย ถ้อยคำด่าทอของนางรุนแรงจนฟ้าดินเปลี่ยนสี ลิงสารสัตว์เตลิดเปิดเปิง และเกิดฟ้าร้องในวันที่ย่างฟ้าปลอดโปร่ง ช่างตรงข้ามกับภาพลักษณ์มารดาของแผ่นดินผู้งามสง่ามีเมตตาบารมีในยามปกติ จนท้ายที่สุดห่อหุ้มเพยทนต์ไม่ไหว จึงพลีชีพเป็นหน่วยกล้าตายเข้าไปเกลี้ยกล่อมให้นางหยุดสภ

ทุกคนกลับเข้าขบวนรถของตัวเองอีกครั้ง แล้วเดินทางกลับเมืองหลวงในสภาพทุลักทุเลและอ่อนเปลี้ย ปิดฉากการเสด็จประพาสอันยิ่งใหญ่ที่เกือบถูกบันทึกลงหน้าประวัติศาสตร์

ข้ากลับเมืองหลวงรวดว้างเร็วมาก ฉันกับฉินเผยหว่านั้งกระเด็นกระดอนอยู่ในรถ แต่สิ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกแปลกใจก็คือ ฉันไม่เมารถแล้ว

พอใกล้ถึงเมืองหลวง องค์ชายรองเซียวลีนำขุนนางชั้นผู้ใหญ่ออกมาต้อนรับเสด็จ

^๔Golden Rooster Awards รางวัลที่มอบให้แก่ภาพยนตร์ยอดเยี่ยมในประเทศจีน ถือเป็นรางวัลออสการ์ของวงการภาพยนตร์ในจีนแผ่นดินใหญ่ ชื่อรางวัลมาจากการประกาศรางวัลที่เริ่มมีขึ้นครั้งแรกในปีระกา ค.ศ. ๑๙๘๑

^๕พระวัชรปารมีโพธิสัตว์ หรือ “กิมกั๋งผ่อลัก” เป็นพระโพธิสัตว์ที่คอยคุ้มครองพระพุทธเจ้าตามความเชื่อของพุทธศาสนานิกายมหายาน

ทุกคนคุกเข่าอยู่หน้าธำมรงค์ของหวงไฮ่ว่างต่างคำนับและรื้อรับโทษ

จุ่ ๆ ศาลบูชาหวงต้องค์ที่สามก็เกิดไฟไหม้ขึ้นขณะที่หวงไฮ่ว่างกำลังทำพิธีกราบไหว้ หากนี่ไม่ใช่ความบังเอิญที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ก็ต้องเป็นแผนร้ายสะเทือนแผ่นดิน ทว่าชาวบ้านชั้นชั้นแรงงานผู้ซื่อตรงและมกมายกลับไม่คิดแบบนั้น สิ่งแรกที่พวกเขาสงสัยคือ จ้าวหวงไฮ่ว่างประพฤติผิดครลงสตรีหรือเปล่า หวงตีผู้ล่วงลับไปสู่แดนสวรรค์เห็นแล้วทนดูไม่ได้ จนต้องเสกเพลิงสวรรค์มาลงโทษปีศาจหญิงตนนี้

ขอให้ฉันได้แสดงความเห็นใจเจ้าหวงไฮ่ว่างเสียหน่อยเถอะ ถึงแม้ว่านางจะเป็นคนน่ารังเกียจมาก แต่ก็ไม่ได้เลวร้ายถึงขนาดจะต้องเผาให้ตายทั้งเป็นที่จริงนางก็เป็นแค่ฟันเฟืองชิ้นหนึ่งของครอบครัวเท่านั้น

เดิมทีฉันเข้าใจว่าด้วยความซื่อตรงของเจ้าหวงไฮ่ว่าง แม้นางจะไม่บอกให้ฉันไปให้การที่กรมสอบสวน ก็น่าจะกักตัวฉันไว้ในวังเพื่อเป็นตัวประกัน แต่คงเพราะนางเสียขวัญมาก จึงไม่ได้เอ่ยถึงแม่กระทั่งชื่อของฉัน ทว่าถึงแม้นางจะคิดไม่ถึง แต่ท่านกั้วจิวพี่ชายคนโตของนางก็เชื่อว่าคิดไม่ออก ฉันจึงอาศัยจังหวะซุลมุนที่บรรดาพระญาติได้มาพบหน้ากัน เดินหาเชื้อวลี่ซึ่งกำลังสะสางปัญหาจากเหตุเพลิงไหม้ครั้งนั้นจนพบ จากนั้นก็เรียกเขาเสียหวานว่าพี่เขยหลายครั้ง ประจบประแจงเสียจนเขาออกคำสั่งให้ธำมรงค์และทหารองครักษ์ส่งฉันกลับจวนตระกูลเขยเมื่อกลับถึงบ้าน ฟ่าก็มีดีแล้ว ควันจากห้องครัวลอยวน ประตูดใหญ่ปิดสนิท โคมไฟแขวนสูง เหตุการณ์ดูปกติเสียจนไม่ปกติ

ยามเฝ้าประตูตกใจมากเมื่อเห็นฉัน เขาพูดว่า “คุณหนูรอรอง เหตุใดถึงกลับมาแล้วเล่า คุณชายใหญ่ออกไปรับท่านอยู่นี่”

ฉันกระโดดลงจากรถม้าแล้วถามว่า “แล้วคนอื่นเล่า”

“นายท่านกับพี่เขยรีบไปรับเสด็จฝ่าบาท คุณหนูใหญ่อยู่ในบ้าน ส่วนคุณชายรอรอง ชำนาญไม่ทราบ”

ฉันนึกภาพท่านพ่อสุดที่รักออกเลยว่า ท่านจะต้องร้องไห้ น้ำมูกน้ำตาไหลต่อหน้าฝ่าบาทและพูดว่า “กระหม่อมผิดไปแล้ว กระหม่อมสมควรตาย! เป็นเพราะคำพูดพล่อยๆของบุตรสาวคนเล็กของกระหม่อม จึงเป็นเหตุให้พระองค์ต้อง

เสด็จไปยังน้ำพุร้อนครั้งนี้ ทำให้ฟ้าบาทและเหนียงเหนียงต้องทรงตกอยู่ในอันตราย กระหม่อมตายหมื่นครั้งก็ไม่อาจชดใช้ความผิดครั้งนี้...’

ในบ้านเงียบสงัด บ่าวที่มีหน้าที่จุดโคมยังเดินมาไม่ถึงบริเวณเรือนหย่างซิน ฉันทนเดินคลำทางกลับเรือนตัวเองไปในความมืดพลางหัวเราะไปด้วย

พอเลี้ยวผ่านไฟกองงามไป ฉันทก็เห็นว่าตรงทางเข้าลานของเรือนหย่างซิน มีโคมไฟดวงเล็กดวงหนึ่งไต้หวันน้อยๆ เพราะแรงลม

ผู้ชายที่ถือโคมใบหน้าซุบผอมแต่หล่อเหลา เขากำลังจ้องมาที่ฉันทราวกับจ้องคนในครอบครัวที่กลับบ้านดึก สีหน้าแสดงความดีใจและโล่งอก ไม่ได้พบกันเพียงไม่กี่วัน เขาผอมไปเล็กน้อย แต่ใบหน้ากลับยิ่งดูอ่อนโยนกว่าเมื่อก่อน

ฉันทตะโกนเรียก “อาจารย์ซ่ง”

สีหน้าของซ่งจื่อจิ้งคลายความกังวล เขาพูดว่า “ข้ามารอคุณหนูอยู่นานแล้ว เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อกลางวันข้ารู้ข่าวแล้ว จึงเป็นห่วงคุณหนูมาก ตอนนั้นเห็นคุณหนูรองกลับมาอย่างปลอดภัย ข้าก็คลายใจ”

ฉันทฟังแล้วรู้สึกอบอุ่นหัวใจ “ลำบากอาจารย์ที่ต้องคอยเป็นห่วงข้า”

“เหตุใดจึงต้องเกรงใจเช่นนั้น” ซ่งจื่อจิ้งยิ้มพลางพูดว่า “คุณหนูเป็นเด็กผู้หญิง ต้องไปทำเรื่องเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ จะให้ข้าไม่เป็นห่วงได้อย่างไร”

“อาจารย์ต้องมั่นใจในตัวข้าให้มากกว่านี้”

ซ่งจื่อจิ้งส่ายหน้าพลางพูดว่า “คุณหนูยังไม่รู้ว่า คำว่า‘ความกลัว’นั้นแท้จริงแล้วเป็นเช่นไร”

ฉันทเชิญซ่งจื่อจิ้งเข้าไปนั่งในเรือน อวิ้นเซียงก็รอฉันทด้วยความกังวลอยู่ครึ่งก่อนวัน เมื่อนางเห็นฉันทกลับมาอย่างปลอดภัยก็ดีใจมาก

ฉันทพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ไม่ต้องยกน้ำชาแล้ว รีบไปเก็บข้าวของเสีย”

อวิ้นเซียงตอบว่า “เก็บเรียบร้อยแล้วตั้งนานแล้วเจ้าคะ แม้แต่ตัวแลกเงินที่อยู่ใต้หมอนก็เก็บมาด้วยแล้วเจ้าคะ”

ฉันทพูดด้วยความโล่งอก “ถ้าเช่นนั้นเราไปกันตอนนี้เลย”

ซ่งจื่อจิ้งยืนมองอยู่ข้างๆ มาตลอด เขาเอ่ยถามว่า “จะไปไหนกันหรือ”

“ข้าจะพาอวิ้นเซียงไปหลบที่บ้านชายทุ่งของตระกูลเสี่ยหน่อย”

ช่งจื่อจิ้งยิ้มพูดว่า “ไปหลบที่บ้านตัวเองจะมีประโยชน์อันใด”

“เขาว่ากันว่า ที่ที่อันตรายที่สุดก็คือที่ที่ปลอดภัยที่สุดมิใช่หรือ”

“ถ้าเช่นนั้นคุณหนูควรเข้าไปหลบในวังหลวง”

“ถ้าหากว่าเข้าไปได้ง่ายๆ ข้าก็อยากเข้าไปหลบข้างในอยู่เหมือนกัน”

ช่งจื่อจิ้งยิ้มมอบอันพูดว่า “พี่ชายของคุณหนูให้เข้ามาบอกคุณหนูว่า ให้อยู่ที่บ้านอย่างสบายใจ ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้น ต่อให้ถูกเรียกตัวเข้าวัง เขาก็มีวิธีพาตัวคุณหนูออกมาได้อย่างปลอดภัย”

ฉันทามกลับทันที “เขามีวิธีหรือ แล้วไปไม่รีบพาพี่เผยหว่าออกมาเล่า”

ช่งจื่อจิ้งตอบว่า “กรณีของคุณหนูฉินกับคุณหนูไม่เหมือนกัน ใต้เท้าฉินประสงค์จะเกี่ยวดองกับราชวงศ์”

ฉินครุ่นคิดแล้วพูดว่า “เหตุใดผู้หญิงน่ารักๆ ทุกคนจะต้องมีพ่อแบบนี้ด้วยนะ”

ช่งจื่อจิ้งตอบด้วยความกระอักกระอ่วนว่า “บิดามารดาจัดการเรื่องคู่ครองให้บุตรสาว ถือเป็นเรื่องสมควรแล้ว”

ฉันทามขึ้นอีกว่า “ช่งซานบอกว่า ท่านจะย้ายออกไปจากที่นี่แล้ว”

เขาพยักหน้า

ฉินพูดด้วยความเสียดายเล็กน้อย “ถ้าเช่นนั้น ต่อไปก็ยากที่จะได้พบกัน”

ช่งจื่อจิ้งมองฉินโดยไม่พูดอะไร ฉันทามด้วยความเป็นห่วงว่า “ท่านไปอยู่ที่จวนอิงหวัง ปรับตัวได้แล้วหรือยัง”

ช่งจื่อจิ้งตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “อยู่ที่ใดก็เหมือนกัน”

ฉินคิดว่าเดิมเขาคงเป็นคนที่ทะนงตนไม่น้อย เมื่อถูกตระกูลจ้าวเล่นงานแบบนี้ คงได้แต่แค้นอยู่ในนอกแต่ตอบโต้อะไรไม่ได้ ฉินจึงเปลี่ยนเรื่องพูด “เรื่องของท่านกับพี่สาวของข้า ข้ารู้สึกเสียดายยิ่งนัก จะว่าไปแล้ว หากท่านได้เป็นพี่ชายของข้า ข้าก็จะได้เห็นหน้าท่านทุกวัน”

เมื่อช่งจื่อจิ้งได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ พลังพูดว่า “หากอยากพบหน้าข้าทุกวัน ก็เชื่อว่าจะต้องให้ข้าเป็นพี่ชายของคุณหนูเพียงวิธีเดียว”

ฉินพาชื่อถามต่อ “ถ้าเช่นนั้นยังมีวิธีได้อีกเล่า”

ซึ่งจื่อจิ้งจ้องฉันผ่านเปลวเทียนสีเหลือง ที่มุ่มปากปรากฏรอยยิ้มจาง ๆ ดูเหมือนว่าทุกอย่างแสดงออกมาโดยไร้คำพูด จู่ ๆ สายตาคู่นั้นก็ทำให้ฉันรู้สึก ร้อนวูบและอึ้งไปชั่วขณะ

ทันใดนั้นก็มီးเสียงเรียก“เสี่ยวหฺวา” เราทั้งสองตกใจและได้สติกลับมาอีกครั้ง เชี่ยวเจาอิงเดินก้าวยาว ๆ เข้ามาในบ้าน ชายเสื้อพลิ้ว สีหน้าเคร่งขรึม

ซึ่งจื่อจิ้งลุกขึ้นยืน เชี่ยวเจาอิงตกใจเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าเขาอยู่ด้วย และพูดว่า “มีหน้าเล่า พวกเขาถึงหาเจ้าไม่เจอ”

“เข้าไต้ยินว่าเหตุการณ์บานปลายไปมาก จึงเป็นห่วงความปลอดภัยของคุณหนูรอง”

“มีข้าอยู่ นางยอมปลอดภัย” เชี่ยวเจาอิงพูดด้วยน้ำเสียงหยิ่งทะนง

ซึ่งจื่อจิ้งพูดเสียงเรียบอย่างเป็นธรรมชาติว่า “สถานการณ์รุ่นวายถึงเพียงนั้น หากพลาดพลั้งลงมือผิดคนขึ้นมาจะทำเช่นไร”

เชี่ยวเจาอิงยิ้มพรางมองมาที่ฉัน แล้วพูดว่า “นางวิ่งเร็วกว่าหนูเสียอีก ใครจะไปลงมือกับนางไต้ทัน”

ชายสองคนจ้องตากันแวบหนึ่ง เชี่ยวเจาอิงหยิ่งผยองและแสดงออกอย่างเต็มที่ ส่วนซึ่งจื่อจิ้งนอบน้อมและระวังกิริยา บรรยายกาศขณะนั้นตึงเครียดอย่างน่าประหลาด ทั้งคู่ปะทะสายตากันในชั่วเสี้ยววินาที หลังจากต่างฝ่ายต่างแสดง จุดยีนของตัวเองทางสายตาแล้ว บรรยายกาศก็ค่อยผ่อนคลายลง

ฉันมองซ้ายมองขวา ตัดสินใจเดินไปตั้งแขนเสื้อของเชี่ยวเจาอิงแล้วถามขึ้นด้วยความสนิทสนมว่า “พี่กลับมาแล้วหรือ ทุกอย่างราบรื่นดีหรือไม่”

เชี่ยวเจาอิงยิ้ม จับมือฉันไว้พาลงตอบว่า “ไม่ถูกจับไต้”

ฉันถามต่อว่า “แล้วได้พบไหม”

เชี่ยวเจาอิงพยักหน้าแล้วพูดว่า “พบแล้ว เอาของส่งให้พี่กับมือ” ท่าทางเขาดูเศร้า ๆ เล็กน้อย

ซึ่งจื่อจิ้งพูดขึ้นว่า “ในเมื่อคุณหนูรองก็ปลอดภัยดีแล้ว เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน”

“ข้าจะเดินไปส่งท่าน” ฉันรีบเดินไปส่งเขา

ฉันเดินมาส่งซึ่งจี้จิ้งจกจนถึงทางเข้าลานบ้าน เขาประสานมือค้ำกับและกล่าวลา ฉันมองตามหลังเขา ร่างผอมซุบซิบค่อยๆ กลืนหายไปท่ามกลางความมืดของยามค่ำคืน

เมื่อกลับเข้ามาในเรือน เชี่ยวเจาอิงกำลังดื่มชาร้อนๆ ในมืออย่างดื่มด่ำ

“นี่พี่” ฉันดันตัวเขา “พี่กับเขาเป็นพวกเดียวกันมิใช่หรือ เหตุใดจึงดูไม่ค่อยลงรอยกันเล่า”

“จะเป็นไปได้ได้อย่างไร” เชี่ยวเจาอิงแย้ง “พี่กับเขาก็เป็นเช่นนี้มาตลอดมิตรภาพระหว่างผู้ชาย เด็กผู้หญิงอย่างเจ้าไม่เข้าใจหรอก”

เอาเถอะ ฉันไม่เข้าใจ ที่แท้มิตรภาพระหว่างผู้ชายนั้นเต็มไปด้วยความขัดแย้ง แล้วยังจะมาบอกว่ามิตรภาพของพวกเขาผู้หญิงจอมปลอมอีก แต่ฉันกลับรู้สึกว่าพวกเขาผู้หญิงแสดงออกกันตรงๆ มากกว่า

ฉันถอดเครื่องประดับศิระและคลายมวยผมออก จากนั้นก็หยิบตราหยกออกมา ตราหยกที่ว่านี้ทำจากหยกแกะสลักสีดำเนื้อดี รูปร่างเหมือนเสื่อที่กำลังโจนทะยาน นัยน์ตาเล็กลวง ลวดลายประณีต ด้านหลังตราไม่เรียบ มีทั้งส่วนนูนและส่วนเว้าราวกับจงใจแกะให้เป็นแบบนี้

ฉันยื่นหยกชิ้นเล็กนี้ให้เชี่ยวเจาอิงพลางพูดว่า “ก็แค่ของแบบนี้ ทำเลียนแบบง่ายจะตาย แล้วนี่จะใช้ได้ผลหรือ”

เชี่ยวเจาอิงมองฉันอย่างดูแคลนพลางพูดว่า “เจ้ามันช่างโลกแคบ ลูกเล่นบนตรานี้มีมากมาย รอให้เห็นอีกครั้งหนึ่งเจ้าก็จะเข้าใจ”

ฉันแค้นเสียงไม่พอใจ ตอนนี้นักยิงโคลนหนึ่งได้ ระเบิดก็ทำลายล้างทั้งโลกได้ แล้วยังมีอะไรที่ฉันไม่เคยเห็นอีกล่ะ

เชี่ยวเจาอิงเก็บตราหยกด้วยความระมัดระวัง

ฉันนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อตอนกลางวันจึงพ่นหัวเราะออกมา จากนั้นก็เล่าว่า “พี่ไม่รู้อะไร ทำทางของจ้าวหวงโเฮ้วตอนที่ถูกห้ามออกมาจากศาล อย่างกับกำลังแสดงละครอยู่อย่างนั้น”

เชี่ยวเจาอิงพูดว่า “คืนที่เปลวเพลิงลุกไหม้ขึ้นมาได้”

ฉันนึกดีใจ อากาศร้อนและแห้งขนาดนี้ มีสีที่เพ่งทากับขี้เลื่อยเป็นเชื้อเพลิง

ประกอบกับความขี้ตื่นของจ้าวหวงโฮ่ว ความเป็นไปได้ที่ไฟจะไม่ลุกไหม้ยังน้อยกว่าความเป็นไปได้ในการทะเลาะลุมตีเสียดีก ในเมื่อฉันยังทะเลาะลุมตีมาได้ เพลงใหม่ครั้งนี้ก็ย่อมต้องลุกโชติช่วงเหมือนกับคบเพลิงโอลิมปิก

ฉันปฏิบัติหน้าที่สำเร็จลุล่วงทุกประการ หลังจากเสร็จภารกิจ ตอนนี่จึงรู้สึกเหนื่อยมาก

เซี่ยเจาอิงมองฉันด้วยความสงสารและซาบซึ้งใจ เขาพูดว่า “พี่จะขอบคุณเจ้าเช่นไรดี”

ฉันหลับตาเอนตัวพียงเบาแล้วพึมพำว่า “รอให้พี่ได้เป็นหวงตี๋ปกครองใต้หล้าแล้ว แต่งตั้งข้าเป็นองค์หญิง แล้วก็ประทานชายงามให้ข้ายี่สิบสามสิบคนก็พอ...”

ฉันได้ยินเสียงหัวเราะของเซี่ยเจาอิงขณะที่ใกล้เคลิ้มหลับ

ฉันนอนหลับไปและฝันกลางวันมาก

ตอนแรกฉันฝันว่าอยู่ในห้องเรียน จางจื่อเยวี่เป็นอาจารย์สอนคณิตศาสตร์ เขาเรียกฉันลุกขึ้นตอบต่อหน้านักศึกษาเป็นร้อย เขาว่าฉันว่า “เธอนี่โง่จริงๆ ครูไม่เคยสอนนักศึกษาที่โง่อย่างเธอมาก่อน โจทย์ข้อนี้เด็กม.ต้นยังทำได้เลย แต่เธอทำผิด”

ฉันอายจนหน้าแดงไปหมด แล้วจู่ๆ เขาก็พูดเสียงดังว่า “ทำไมเธอยังไม่กลับมาอีก ที่นั่นน่าสนุกมากนักหรือไง”

ฉันตกใจ เงยหน้าขึ้นทันที แต่กลับพบว่าสถานที่ที่เปลี่ยนไป ฉันกำลังแช่อยู่ในน้ำพุร้อน แต่ที่น่ากลัวกว่านั้นคือ เซี่ยเจาอิงก็อยู่ในบ่อน้ำพุร้อนนั้นด้วย แถมยังใส่แค่กางเกงขาสั้นตัวเดียว

ฟ้าผ่าแกล้งฉันทัดๆ ฉันก็แคร์สู้สึกว่าเขาช่างสูงปึกป็น หล่อเหลาน่ามอง แต่ไม่กล้าพอถึงขนาดจะครอบครองเขาเสียหน่อย

เซี่ยเจาอิงกลับโอบฉันไว้ด้วยความเสนาหา พลางพูดว่า “เสี่ยวหฺวา ไปอยู่ที่ซีเหยากับพี่เถอะ ที่นั่นกว้างใหญ่ไพศาล อีสระเสรี แล้วเจ้าก็ไม่ต้องเรียนคณิตศาสตร์ด้วย”

ฉันดีใจมาก ขณะที่กำลังจะตอบตกลง จู่ๆ จางจื่อเยวี่ในชุดสูททรงเท้าหนังก็ปรากฏตัวขึ้นที่ข้างบ่อน้ำพุร้อน เขาพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “มีนาล่ะถึงไม่ยอม

กลับมา หมินหมิน น้องเห็นผู้ชายอื่นดีกว่าพี่”

ฉันนี่ก็ในใจว่า คนที่แต่งงานแล้วอย่างเขาจะมายุ่มยามเรื่องความรักของฉัน
ก็ใช่เรื่อง แต่เหมือนมีอะไรมาจุกอยู่ที่คอ จะพูดอย่างไรก็ไม่มีความเสี่ยง

จางจื่อเยว่หันกลับและกำลังจะเดินจากไป ฉันรีบลุกขึ้นตามไป แต่ทันใดนั้น
เชี่ยเจาอิงก็ดึงมือฉันไว้แล้วพูดว่า “อย่าไป ข้าจะให้เจ้าได้เป็นมารดาของแผ่นดิน
มีเกียรติยศและความสุขมั่งคั่งอันสูงสุด”

ฉันลั้งเล รู้สึกร้อนรนจนเหงื่อแตกเต็มหน้า ทันใดนั้นเชี่ยเจาอิงก็พูดด้วย
น้ำเสียงเจ็บปวดว่า “เจ้าต้องการอิสระ พี่ก็จะมอบอิสระให้แก่เจ้า”

เมื่อพูดจบ เขาก็ผลักตัวฉัน ฉันล้มลงกระแทกพื้นอย่างแรง

แล้วจู่ๆก็ได้ยินเสียงอวีนเซียงตะโกนว่า “คุณหนู วงหลวงส่งคนมาเจ้าค่ะ”

ฉันลืมตาขึ้นและพบว่าตัวเองนอนอยู่บนพื้นห้อง ด้านนอกหน้าต่างแสงแดด
ส่องสว่าง

อวีนเซียงผลัดประตูเข้ามาแล้วพูดว่า “คุณหนู อะ...วงหลวงส่งคนมาเจ้าค่ะ”

ฉันลุกขึ้นจากพื้นด้วยความยากลำบาก เอานิ้ววางผมเผ้าที่ยุงเหยิงเหมือน
รังนกแล้วถามว่า “อย่างนั้นหรือ จะมาจับข้าไปขังในวังแต่เข้าเลยหรือ”

“มะ...ไม่ใช่...เจ้าค่ะ” อวีนเซียงพูดติดอ่าง “อะ...องค์...องค์ชายรอง...มะ
มาสู่ขอคุณหนูเจ้าค่ะ”